

Ở Một Nơi Nào Đó Chúng Ta Sẽ Được Gặp Nhau

Contents

Ở Một Nơi Nào Đó Chúng Ta Sẽ Được Gặp Nhau	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40
18. Chương 18	42
19. Chương 19	46
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	53
23. Chương 23	56
24. Chương 24	60

Ở Một Nơi Nào Đó Chúng Ta Sẽ Được Gặp Nhau

Giới thiệu

Thể loại: Lãng mạn Một tác phẩm nhẹ nhàng có kết thúc SE, bạn nào không thích thì nên tránh nha

1. Chương 1

Một khu vườn tràn ngập sắc tím của hoa oải hương, một cô bé đang ngồi đọc sách. Giữa một rừng hoa tuyệt đẹp, cô bé đó chỉ ngồi im chăm chú nhìn vào cuốn sách trên tay mình, mặc trên người một chiếc váy voan trắng muốt, mái tóc đen bóng được buông xõa trong gió. Một thiên sứ lạc xuống trần gian. Đến Thượng đế cũng phải thốt lên như vậy.

-An Như vẫn cứ như vậy sao? _Giọng của một người phụ nữ cất lên

Trong đình nghỉ mát được xây gần vườn hoa có hai người một nam một nữ đang nói chuyện với nhau. Sau khi nghe người phụ nữ hỏi, người đàn ông đó buồn rầu đáp:

-Từ khi mẹ nó mất con bé vẫn luôn như thế! Không nói năng gì cả ngày chỉ ngồi đọc sách như vậy thôi!

-Cậu cũng đừng lo nghĩ nhiều, có lẽ con bé cần thêm thời gian để vượt qua cú sốc này

-Mình cũng hi vọng là vậy!

Hai người đang trò chuyện thì bỗng có một cậu bé chạy đến

-Mẹ, mẹ! Con bắt được một con chuồn chuồn nè!

-Ừm! Con trai mẹ giỏi quá _Người phụ nữ từ ái nói

Cậu bé nhìn sang bên khu vườn oải hương. Một cơn gió thổi qua, thổi vài cánh hoa bay xung quanh như làm nền cho thiên sứ đang ngồi đó. Cậu bé đỏ mặt có chút thẹn thò nhìn cảnh tượng ấy. Một thiên sứ trong sáng tuyệt đẹp nhưng sao mà trông xa cách quá!!!! Thật buồn.....

-Mẹ, bạn gái đó đẹp quá!

-Cháu có thích chơi với bạn không? _Lúc này người đàn ông lên tiếng

-Có ạ! Nhưng bạn ấy trong có vẻ lạnh lùng quá! Cháu sợ bạn ấy không thích chơi với cháu.

-Đừng lo! Bạn ấy rất thích chơi chẳng qua là bạn ấy ngại mà thôi! Cháu cứ qua đó đi!

-Thật à? Vậy thì xin phép bác. Mẹ, con qua chơi với bạn ấy đây!

-Con đi đi!

Nói rồi cậu chạy ra chỗ cô bé đó chìa tay ra đưa cho cô con chuồn chuồn vừa nãy cậu bắt được

-Nè! Tặng cậu đó!

Cô bé cứ nhìn vào con chuồn chuồn ngờ vực hỏi:

-Tặng mình?

-Ừm! Chúng ta làm bạn nhé! Mình rất thích cậu!

-Tại sao?

-Mình cũng chẳng biết nữa! Thích là thích thôi! Mà chúng ta là trẻ con mà, cậu buồn như vậy để làm gì?

Nghe xong, nghĩ ngợi một lát cô nhận lấy con chuồn chuồn, mỉm cười nói:

-Cảm ơn cậu!

Nụ cười nhẹ nhưng cũng khiến cậu phải một lần nữa đỏ mặt, cậu xấu hổ gãi đầu nói:

-Cậu cười đẹp thật đấy!

-Vậy sao?

-Ừm!

-Vậy sau này mình sẽ cười với cậu nhiều hơn nhé!

-Thế thì hay quá! Bây giờ bọn mình đi chơi đi!

Vậy là hai đứa trẻ cứ thế vô tư chơi đùa cùng nhau. Tuy cô bé vẫn không biểu hiện gì nhiều nhưng người ta vẫn cảm nhận được từ cô một niềm vui trẻ con.

Nhìn cảnh đó, người đàn ông rưng rưng nước mắt, người phụ nữ cũng vỗ vai anh nói:

-An Như còn có thể chơi đùa như vậy chứng tỏ con bé sẽ vượt qua thôi!

-Công lao này là nhờ Lạc Thần đó! Tôi phải cảm ơn nó, con bé An Như lâu lắm rồi mới cười được như vậy!

-Thằng bé tính tình hiếu động, lại dễ kết bạn. Mình cũng mong nó có thể ở bên cạnh An Như!

-Tôi cũng hi vọng như thế!

Mười mấy năm sau, tại một quán bar sang trọng:

-Nào mấy cậu! Quẩy tưng bừng lên đi! Bữa nay tôi bao hết!

-Ghe nha! Lạc thiếu gia thật hào phóng!

-Lạc thiếu đã nói vậy thì chúng ta cứ vui vẻ đi!!!!

Trong bar, ánh sáng nhấp nhòe mờ ảo. Ở một bàn vip đặt gần sàn nhảy, có một đám thanh niên đang thác loạn. Một chàng trai đang ôm cùng một lúc hai nữ phục vụ liên tục tiếp rượu. Hắn có một mái tóc đen tuyền được vuốt keo cẩn thận trông rất chơi, khuôn mặt điển trai thu hút mọi ánh nhìn của phụ nữ. Bạn bè hắn xung quanh không ngừng hò hét vui vẻ. Trên bàn có hai đĩa trái cây cùng mấy chai rượu đắt tiền.

Đây chính là những gì An Như nhìn thấy khi bước vào. Và cái người đang tay trái một mỹ nhân, tay phải một mỹ nữ kia chính là vị hôn phu của cô - Lạc Thần. mặt không thể hiện bất cứ cảm xúc nào, An Như lạnh nhạt nói:

-Thần! Anh chơi thế là đủ rồi! Mau quay về đi!

-Dựa vào cái gì mà cô có quyền sai khiến tôi! _Lạc Thần cau gắt quát

-Dựa vào em đang là vị hôn thê của anh!

-A!!!! Hóa ra đây chính là vị hôn thê quý hóa của tôi! Đi du học về rồi sao? Sao cô không chết luôn ở bên Mỹ đi còn về làm cái gì? Có phải mẹ kêu cô về quản tôi không? Nếu vậy thì cô biến đi!!!

-Là em tự về, bác gái không hề kêu em làm vậy! Với tư cách là vợ tương lai của anh, em không cho phép anh tiếp tục sống như vậy!

-Tôi sống ra sao cần ai quản! Cô biến đi!

-Nếu anh không chịu về thì em bắt buộc phải dùng biện pháp mạnh!

-CÔ DÁM???

-Ầy dà....Vị hôn thê của cậu dữ quá! Cuộc sống sau này của cậu khổ rồi đây!_một tên bạn của Lạc Thần lên tiếng

-Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.....

Đám thanh niên đó nghe thấy vậy cũng cười ồa theo khiến Lạc Thần vô cùng khó chịu

-CÂM MIỆNG!!!!

Tất cả đều sợ hãi im phăng phắc, chỉ mỗi An Như lúc này vẫn lạnh nhạt lên tiếng:

-Lạc Thần! Nếu bây giờ anh còn không chịu quay về, em đành phải gọi điện bác gái cho ngân hàng khóa tài khoản của anh lại. Để xem anh định trả tiền bữa rượu này kiểu gì!

-RẦM!!!

Lạc Thần đập bàn gần giọng nói

-Cô được lắm! Coi như lần này tôi chịu thua nhưng chờ đấy! Cô sẽ phải trả giá!

-Em làm mọi việc đều vì anh!

-Tôi không khiến!

Nói rồi Lạc Thần tức giận bỏ đi, An Như cũng đuổi theo sau ra khỏi quán bar

An Như vừa từ Mỹ về, tiếng tăm của Lạc Thần những năm gần đây cô đều biết. Mọi người nói hần ăn chơi trác tách, chê cười hần vô dụng không làm được gì. Nhưng cô biết vì sao mà hần lại trở nên như vậy. Cô quay về đây cũng chính vì điều này. Cô muốn đưa Lạc Thần của 2 năm trước quay trở về.

“Lạc Thần! Hãy tin tưởng em! Bằng mọi cách em sẽ giúp anh! Đây cũng chính là điều cuối cùng em có thể làm cho anh! EM YÊU ANH!”

|~*

2. Chương 2

Biệt thự bên ngoại ô thành phố của Lạc gia

-Thằng trời đánh! Suốt ngày chỉ có ăn chơi đàn đúm! Không làm được một cái gì cả! Thật vô dụng!_Một người đàn ông đang tức giận mắng chửi Lạc Thần

-Kìa mình! Đừng nóng, từ từ rồi con nó sẽ sửa!_Lạc phu nhân liền lên tiếng thay con

-Còn bà nữa! Có mỗi việc dạy con cũng không xong!

Nói rồi Lạc lão gia cũng bỏ lên gác, để lại Lạc Thần, An Như cùng Lạc phu nhân vẫn còn ở phòng khách

-Thần nhi! Tại sao con lại như vậy chứ? Ăn chơi như vậy đến bao giờ mới chịu trưởng thành đây!

-Tôi muốn làm gì thì kệ tôi! Ai khiến mấy người xía vô!

-Thần! Anh không nên nói với bác gái như vậy!_Giọng An Như tuy vẫn lạnh nhạt nhưng nếu nghe kĩ có thể thấy sự tức giận trong đó.

-AI CHO CÔ CAN THIỆP VÔ!

-THẦN NHI! Con quá đáng rồi đó! An Như nó nói vậy sai sao?

-Tại sao tôi phải nghe lời người đã.....

-ĐỦ RỒI!_Lạc phu nhân tức giận quát.

Lạc Thần nghe vậy cũng không nói gì nữa, liền lập tức bỏ lên phòng.

-Xin lỗi con nha An Như!

-Không sao đâu bác! Con ổn!

-Thằng nhỏ này đến khi nào mới có thể hiểu con đã hi sinh đến mức nào vì nó!

-Con không cần anh ấy hiểu! Mà thật ra.....tốt nhất anh ấy đừng hiểu!

-Con nói vậy là có ý gì?

-Không có gì đâu bác! Con về trước, còn một số thủ tục nhập học cần giải quyết nữa! Con chào bác!

-Ừm! Con về cẩn thận nha!

-Vâng!

An Như vừa đi khỏi, Lạc phu nhân liền nhíu mày nghĩ: “Con bé đang giấu chuyện gì vậy? Lại nhìn phòng của Lạc Thần trên lầu 2, bà đau lòng nghĩ: “ Dù không biết là gì nhưng hi vọng con sẽ không bao giờ phải hối hận vì nó“.

Trường Đại học SkyHigh, một trong những trường đại học bậc nhất thế giới. Nơi đây có đầy đủ trang thiết bị tân tiến nhất cho chất lượng dạy và học. Giáo viên cũng đều là người có bằng cấp cao, nổi tiếng trong giới sư phạm.

Khi bắt đầu vào trường, bất kì ai cũng có thể vào, miễn là học bạ những năm trước đó phải sạch và đạt đủ điểm trung bình. Sinh viên cứ mỗi ba tháng sẽ có một bài kiểm tra định kì. Dựa vào số điểm đó mà sinh viên được xếp thứ loại, cứ không đạt 3 kì thì học sinh đó sẽ bị đuổi và nếu lực học có tiến bộ đi chăng nữa thì cũng sẽ không bao giờ được quay trở lại trường.

Tuy có xếp hạng nhưng trường không bao giờ dựa vào đó để xếp lớp. Bởi ban giám hiệu nghĩ như vậy sẽ gây sự phân biệt đối xử giữa các sinh viên. Thêm nữa xếp lộn xộn cũng là để những người có thành tích tốt giúp đỡ những người còn cần cố gắng.

Lớp A dành cho sinh viên năm 2

-Cô xin thông báo! Lớp chúng ta có hai bạn mới!

-Xin chào! Mình là Nam Cung An Như! Từ giờ sẽ học ở đây, rất mong được giúp đỡ!

-Xin chào mọi người! Mình tên Mộc Thiên Nhu! Từ giờ sẽ bắt đầu học ở đây! Xin mọi người hãy giúp đỡ!

-Rồi! hai em tự tìm chỗ ngồi đi! Chúng ta bắt đầu vào bài học!

-Vâng!_Cả hai cùng đồng thanh

Hai người cùng nhau về chỗ ngồi, đám sinh viên trong lớp cũng bắt đầu bàn tán về hai người.

-Ê! Hai nhỏ mới vào đẹp quá mày ha!

-Đúng vậy! Tao thích nhất con nhỏ An Như đấy!

-Xí! Cô ta trông có vẻ kiêu căng quá! Nghĩ mình đẹp thì hơn người chắc!

-Ồ! Tao cũng thấy ưa mắt con bé Thiên Nhu hơn!

-Đúng vậy! Người đâu mà lạnh thấy ghê vậy! Chẳng bù cho người ta dễ thương như thế!

-Xem kìa! Trông mặt không có tí cảm xúc gì cả! Thấy ớn!

Xì xầm.....xì xầm.....

-Một lũ chết tiệt!_Thiên Nhu gằn giọng nói

-Thiên Nhu! Mặc kệ họ đi!

-Nhưng bọn học dám nói cậu như thế làm tớ không chịu được!

-Bỏ qua đi! Tớ cũng không quan tâm họ nói gì đâu mà!

An Như và Thiên Nhu cùng nhau là bạn thân khi cô sang Mỹ du học. Đó là một cô gái đẹp, với mái tóc màu nâu hạt dẻ cùng đôi mắt đen lầy. Thiên Nhu là con lai, mẹ cô ấy là người Pháp còn ba cô ấy người Việt. Ở nơi đất khách quê người, chỉ có mỗi Nhu nhi bên cạnh cô. Hai người luôn thân thiết với nhau, thân thiết đến mức chỉ có Thiên Nhu vì cô mà sang đây học. Có lẽ cả đời này An Như cũng không tìm được người bạn nào tốt hơn thế.

-Cậu bỏ qua dễ dàng cho bọn họ quá đấy!
-Tớ chỉ không muốn tốn hơi sức vào những chuyện vô bổ thôi!
-Chuyện bản thân cậu mà vô bổ sao? Đến bao giờ cậu mới biết nghĩ cho bản thân mình!
-Cậu biết là mình không thể mà! Dù có quan tâm thì cũng đến vậy thôi!
-An Như...
-Thôi! Lo học đi! Giáo viên chú ý đến bọn mình từ nãy giờ rồi đó!
-Ừm...._Thiên Nhu nhỏ giọng dần

3. Chương 3

“Reeng.....”

-Nè An Như! Bọn mình xuống căng tin ăn gì đi!

-Ừ!

Đã hơn một tuần từ khi bọn họ vào đây học. Nói rồi hai người dọn dẹp sách vở đi xuống khu căng tin của trường. Vừa đi cả hai vừa trò chuyện rất vui vẻ. Nhưng khi vừa vào tới nơi.....

“Rào.....”

-An Như! An Như! Cậu có sao không?_Thiên Nhu hốt hoảng hỏi han.

Cả người An Như bây giờ ướt như chuột lột, trên tóc còn đang rỏ nước tí tách. Lúc hai người bước vào, do An Như đi trước mở cửa cho cả hai nên chỉ mình cô bị dội nước; Thiên Nhu thấy bạn mình bị dội nước như vậy thì vô cùng sợ hãi.

Trong căn tin trường có lắp đặt điều hòa nên bây giờ An Như đang run cầm cập vì lạnh. Thiên Nhu vội cởi chiếc áo khoác mỏng của mình ra trùm lại cho An Như đỡ lạnh.

-Là ai? Là ai làm làm?_Thiên Nhu tức giận lên tiếng

Lúc này có vài tiếng cười khúc khích vang lên. Một đứa con gái trang điểm rất đậm ra vẻ kênh kiệu lên tiếng:

-Là bọn này làm thì sao?

-Các người thật là quá đáng! An Như đã làm gì mấy người để bị đối xử như vậy?

-Ai bảo con nhỏ đó làm phiền Lạc thiếu gia! Lạc thiếu không thích nó nên chúng tôi thay Lạc thiếu trừng trị nó thôi!

-Các người.....

Thiên Nhu đang định nhảy lên đôi co với đứa con gái đó thì bị An Như giữ tay lại. Đang định kêu An Như bỏ tay ra thì đứa con gái đó lại lên tiếng:

-Mà kể ra cô cũng may thật! Lẽ ra xô nước đó cũng có phần cô đấy, ai kêu cô là bạn của nó chứ! Nhưng không ngờ cuối cùng bạn cô lại hưởng hết! Ha ha ha ha ha ha ha.....

-MÁY NGƯỜI THẬT QUÁ ĐÁNG!!!!!!_Thiên Nhu hét lên

Tức! Tức quá! Cô không đặng được nữa! Thiên Nhu lập tức đi đến tát cho cô ả kia một cái. An Như muốn giữ cô lại nhưng đã quá muộn. Ôm bên mặt bị đánh của mình, cô ta gần như hét lên:

-Cô đánh tôi! Cô dám đánh tôi!

-Cô là cái thá gì mà tôi không dám đánh!

Hai người đang to tiếng cãi nhau thì có một giọng nói lười biếng vang lên.

-Có chuyện gì mà ồn ào vậy?

Mọi người quay về phía giọng nói đấy. Một thanh niên niên điển trai, mái tóc đen tuyền được vuốt keo, quần áo xộc xệch còn không cài hết cúc, giày thì đi như dép lê. Nhìn cậu ta là có thể thấy được sự hư hỏng. Cô gái kiêu căng ấy vừa thấy hấn liền đổi mặt làm như bị ỷ khuất chạy đến khóc lóc.

-Lạc Thần! Anh phải làm chủ cho Diệu Nhi! Cô ta ức hiếp em!_Nói rồi chỉ vào Thiên Nhu

-Mấy người đừng có ngậm máu phun người! Là cô ta kêu bạn bè đội nước lên An Như

Lạc Thần quay sang nhìn người con gái đang run rẩy vì lạnh cười khẩy:

-Cô ta làm sao thì liên quan gì đến tôi! Như thế cũng tốt! Cho cô ta một bài học đừng có lại gần tôi! Thật phiền phức!

Nói xong thì Lạc Thần liền bỏ đi. Cái đám cùng hùa vào trò đùa vừa nãy cũng đi theo. Còn ả kia thì cười khiêu khích với Thiên Nhu rồi cũng đi theo. Thiên Nhu nhìn một màn như vậy thì vô cùng tức tối. Một lũ khốn!!!! Nhìn lại An Như đang không ngừng run rẩy thì cô lập tức chạy đến

-An Như! Cậu vẫn ổn chứ?

-Ừ! Mình không sao?

-Mình thật không hiểu tại sao cậu lúc đó cậu lại ngăn mình? Không cho ả ta một bài học thì thật có lỗi với bản thân! Còn cả cái tên Lạc Thần kia nữa! Dù sao cũng là vị hôn thê của mình cũng không nên cư xử vậy chứ!

-Mình không trách anh ấy! Một phần cũng là do mình!

-Cái gì mà do cậu! Nếu không phải...

-THIÊN NHU!

Giọng nói tuy vẫn lạnh nhạt nhưng lại tăng thêm âm độ, Thiên Nhu nghe vậy thì biết An Như đã giận. Biết không nên nói gì thêm nhưng cô vẫn rất hậm hực

-Nhưng kể cả thế thì cậu cũng không nên bỏ qua cho cô ta!

-Ai nói mình bỏ qua?

-Hả? Ý cậu là sao?

-Mình xử cô ta một lần và mãi mãi! Mình không muốn cậu đôi co với cô ta làm gì! Làm như vậy hạ thấp thân phận chúng ta lắm! Mình không nói gì không có nghĩa mình không làm được gì! Nếu vậy thì mình đã không phải là người nhà Nam Cung

-Ồ ha! Cô ta thì có thể làm gì được tụi mình cơ chứ! Chờ đó! Mình cho nó đẹp mặt!

-Như vậy là an tâm rồi chứ! Còn bây giờ làm ơn đưa mình đi thay đồ cái! Lạnh quá!

-Chết! Quên mất! Mau đi thôi không ảnh hưởng đến sức khỏe của cậu!

-Ừ!

-Lí Diệu Nhi! Nói! Cô đã làm gì?

Tại sao? Tại sao tôi hận cô cơ mà! Nhưng tại sao tôi lại khó chịu chứ. Lạc thần lúc nhìn An Như đứng run rẩy trong lòng như có bị ai cắn. Khó chịu vô cùng. Cố áp chế cái cảm xúc đó, hấn liền tìm cách nói qua loa rồi bỏ đi thẳng. Hấn sợ nếu còn ở thêm một lát nữa thì hấn mềm lòng mất. Không được, không thể tha thứ cho cô ta. Cô ta đã.....

-Em chỉ là thấy anh phiền phức con nhỏ đó nên mới cảnh cáo nó tránh xa anh ra một chút thôi mà!

-Bộ tôi vô dụng lắm sao mà một đứa con gái cũng không giải quyết được?_Lạc Thần tức giận nói

-Không! Em không có ý đó!

-Vậy thì an phận đi! Đừng xía mũi vào chuyện của người khác!

-Vâng! Em biết rồi!

Nhận được câu trả lời ưng ý, Lạc Thần liền rời đi. Bóng của hắn vừa biến mất Diệu Nhi đó liền đứng lên đôi mắt không còn sự sợ hãi như trước mà tràn ngập sự khinh bỉ. Đám sinh viên đi theo cũng ở bên cô ta nói:

-Thiệt là! Một phế vật vô dụng không làm được gì mà cũng đòi phách lối!

-IM ĐI! Nếu không có hắn thì chúng ta ăn chơi bằng cái gì? Thêm nữa gia thế hắn cũng không phải dạng vừa! Đối đầu thì người chịu thiệt chỉ có chúng ta thôi!

-Dạ em biết chị hai!

-Nhớ mà giữ lấy mồm miệng mình đấy!

-Vâng!

}}

4. Chương 4

Trong vườn trường, xung quanh tràn đầy những bông hoa quý hiếm lộng lẫy, những tia nắng nhảy nhót trên mặt đất, bướm bay rập rờn. Mọi thứ thật tuyệt đẹp và yên bình nếu như không có tiếng khóc lóc van xin thảm thiết của một cô gái. Tất cả học sinh trong trường đều tập trung ở một cái đình nghỉ mát để xem đang có chuyện gì xảy ra

-Xin hai vị tiểu thư! Tôi xin hai cô! Tha cho tôi đi! Tha cho gia đình chúng tôi đi! Tôi hứa sẽ không bao giờ làm như vậy nữa! Tôi hứa sẽ không bao giờ đụng vào hai người nữa, nếu muốn thì tôi sẽ chuyển trường đi cũng được. Chỉ xin hãy tha cho tôi đi!!!!!!

Mọi người đều xì xầm bàn tán. Đây chẳng phải là Lý tiểu thư luôn theo đuôi Lạc thiếu gia sao? Cô ta quỳ xuống không ngừng khóc lóc, khuôn mặt được trang điểm kĩ bây giờ bị lem luốc hết cả. Hôm trước còn thấy lớn lối trong căn tin lắm mà sao giờ lại thế thảm như vậy?

Trong đình nghỉ mát, hai cô gái xinh đẹp đang được người hầu phục vụ trà. Một người đang nhàn hạ uống trà, còn một người thì đang ngồi nhìn rất chi là hả hê.

Đây là nơi nghỉ ngơi mà Nam Cung gia và Mộc gia đã kêu nhà trường đặc biệt chuẩn bị cho hai vị tiểu thư. Và cũng chỉ có hai người họ được phép mang người hầu phục vụ vào trường. Những ngày đầu tiên đến trường họ phải tự thân vận động do Ban giám hiệu chưa kịp chuẩn bị xong. Giờ thì mọi thứ đều đã có, người hầu, vệ sĩ, tất cả những người đó chỉ đợi mệnh lệnh để phục vụ An Như và Thiên Nhu.

-Hừ! Hôm trước còn mạnh miệng lắm mà! Sao không tiếp tục đi, đến xin xỏ chúng tôi làm cái gì chứ? Ha ha ha ha ha....._Thiên Nhu khinh bỉ lên tiếng

-Là tôi có mắt không trông đụng tới hai người! Làm ơn! Làm ơn đi! Hãy tha thứ cho tôi!!!!!! Tôi không dám nữa đâu!

An Như đưa tay nhấp một ngụm trà, mắt liếc qua cô gái đó

-Tại sao? Cô chỉ cần xin lỗi tôi một câu là xong chuyện sao?

-Tôi....tôi.....

-TẠI SAO? TẠI SAO CHỨ? TẠI SAO CÔ CÓ THỂ ẮC ĐẾN NHƯ VẬY? Chỉ vì tôi lỡ trêu đùa cô một lần sao?

-Vậy hãy giả sử người bây giờ đang cầu xin là tôi, còn người đang ngồi đây là cô, nói cho tôi biết liệu cô có tha cho tôi không?

An Như cô không cho phép kẻ nào động đến cô và Thiên Nhu, đụng đến người người cô cũng coi như đắc tội với Nam Cung gia và Mộc gia. Nhờ người điều tra thì cô biết được Diệu Nhi là tiểu thư Lý gia. Với thế lực của Nam Cung gia và Mộc gia, cô chính thức tuyên bố không làm bất cứ làm ăn gì với công ty này. Thấy thế mấy công ty khác biết Lý gia đắc tội với Nam Cung gia cũng đều hủy hết hợp đồng hợp tác trước đó. Mất hết đối tác Lý gia khốn đốn, thậm chí có nguy cơ phá sản.

-Tôi....tôi.....

-Đừng làm phiền An Như nữa. Người đâu! Đem cô ta đi, đừng để cô ta làm phiền An Như nghỉ ngơi._Thiên Nhu lạnh giọng ra lệnh

-Rõ!

Nói rồi có hai người vệ sĩ to khỏe giữ lấy hai cánh tay Diệu Nhi chuẩn bị lôi cô ta đi-KHÔNG!!!! Không! Làm ơn! Làm ơn đi mà!!!!

-ĐỘI ĐÃ!!!!

Mọi người đều quay về phía giọng nói đó. Thì ra là Lạc thiếu gia, nghe nói anh ta với vị Nam Cung tiểu thư kia có hôn ước từ nhỏ, tuy nhiên anh ta lại luôn ghét bỏ vợ chưa cưới của mình. Hôm trước Nam Cung tiểu thư bị Lý tiểu thư dội nước anh ta còn bỏ đi không thèm quan tâm, thậm chí là có chút hả hê. Chắc là đến bảo vệ cho bồ rồi.

-Lạc Thần! Anh giúp em với! Cứu gia đình em được không? Cả nhà em sắp phá sản phải ra đường ở rồi. Diệu Nhi cầu xin anh!

Nhìn cô gái đang không ngừng khóc lóc, son phấn lem nhem, Lạc thần có chút khó chịu. Hắn cũng không muốn giúp cô ta, cũng chỉ là đồ chơi hắn chơi chán rồi bỏ. Nhưng hắn lại càng khó chịu hơn với vị hôn thê kia của mình nên mới quyết định lên tiếng cho cô ta

-Dù sao cô ta cũng chỉ trêu đùa cô một lần. Trò đùa vô hại mà thôi. Cô việc gì phải làm quá lên như thế!!!!

Mọi người nghe vậy cũng cho là đúng. Chỉ một xô nước vào người mà hại cả công ty nhà người ta phá sản thì cũng hơi quá đáng rồi.

-Anh thì biết cái gì!!!! An Như vì cái trò đùa đấy mà.....

-Thiên Nhu! Đủ rồi!

Nghe An Như lên tiếng cô đành ầm ức ngậm miệng lại. Người hầu đứng bên cạnh biết vậy liền rót thêm cho cô một tách trà để bình tĩnh.

-Mà cái gì? Sao lại không cho cô ta nói?_Lạc Thần thắc mắc hỏi

-Cái đó anh không cần biết! Nói tóm lại là cô ta đã vũ nhục em và Thiên Nhu. Đối với hai gia tộc mà nói thì đây chính là sự xúc phạm không hề nhỏ. Chính vì điều đó mà cô ta phải dùng cả nhà họ Lý để bồi tội.

-Nếu tôi không cho thì sao?_Lạc thần ra vẻ khiêu khích

An Như bỏ tách trà xuống, đôi mắt vẫn lạnh nhạt nhìn hắn hỏi lại:

-Vậy anh có thể?

-Cô đây là coi thường tôi!

-Đúng vậy!

-CÔ.....

Bị An Như trắng trợn khinh thường như vậy, Lạc Thần vô cùng tức giận nhưng không thể làm gì. Gia tộc hắn lớn thật nhưng vẫn không bằng Nam Cung gia và Mộc gia. Nhà hai người đó đứng thứ nhất, thứ hai thì nhà hắn xếp thứ ba. Căn bản là không can thiệp được.

Nhìn Lạc Thần cứ đứng một chỗ nghiêng răng nghiêng lợi, An Như lạnh lùng ra lệnh cho hai người vệ sĩ đang giữ Lý Diệu Nhi

-Còn ở đây sao? Lôi cô ta đi! Đừng làm tôi mất nhã hứng uống trà.

-Vâng!

Xong thì họ cũng mặc kệ Lạc Thần đứng chắn đường, đi lách qua lời Diệu Nhi đi. Từ phía xa mọi người vẫn nghe được tiếng khóc lóc cầu xin thảm thiết.

-Nói đi thì nói lại. Cô ta bị như vậy cũng là do anh đó!

Mọi người đều tò mò quay lại khi nghe An Như nói vậy

-Do tôi?

-Đúng! Anh nên nhớ anh bây giờ vẫn là hôn phu của em. Vậy mà lại không để ý đến đạo lý luân thường mà bao nuôi cô ta ăn chơi. Xin anh hãy nhớ lại thân phận mình.

Vũ nhục! Đây tuyệt đối là sự vũ nhục trắng trợn. Mất bình tĩnh, Lạc Thần tức giận quát tháo:

-CÔ QUÁ ĐÁNG LẮM RỒI ĐÂY! ĐỪNG TUỞNG CÔ LÀ NGƯỜI NHÀ NAM CUNG GIA MÀ TÔI KHÔNG DÁM LÀM GÌ CÔ!

-Hạng anh thì làm được gì?_Thiên Nhu mỉa mai nói

-CÂM NGAY! Tôi không nói chuyện với cô!

-Vậy em sẽ chờ anh “làm gì” em!

-Cô...cô....

-Hôm nay em hơi mệt! Làm ơn anh đi đi! Tất cả mọi người xung quanh cũng vậy, không có việc gì làm hay sao mà còn đứng ở đây!

-Cô dám đuổi tôi?

-Lạc thiếu gia! Tiểu thư đã mệt xin đừng làm phiền thời gian thư giãn của người! Nếu không tôi buộc phải dùng biện pháp mạnh!_Một vệ sĩ bước lại chỗ Lạc Thần lên tiếng

Quá đối tức giận, hắn hậm hực bỏ đi không nói một lời. Thiên Nhu thấy tên đó đi rồi cũng lười để ý hắn nữa, lớn giọng nói với tất cả những học sinh vẫn đang tụ tập xung quanh đấy.

-Chuyện của cô gái kia coi như là cảnh cáo cho ai muốn trêu chọc chúng tôi. Hãy nhớ lấy! Còn bây giờ đi hết đi!!!

Tất cả học sinh vội tản đi không dám chậm trễ một giây. Trong đầu thì cố ghi nhớ tên cùng khuôn mặt của hai người này. Tự nhủ không bao giờ đến gần họ không có nước táng gia bại sản.

Trong đình nghỉ mát bây giờ chỉ còn An Như và Thiên Nhu cùng mấy người phục vụ. An Như bình thản nhấp một ngụm trà nhưng nếu nhìn tay cô sẽ thấy nó đang nắm chặt, run rẩy. Tổn thương tâm trạng cô bây giờ đang đau đớn đến mức nào

Thiên Nhu đặt tay mình vào cái tay đang run đấy, nhẹ giọng

-An Như à?

Lắc đầu cười nhẹ, cô nói:

-Mình không sao đâu! Đừng lo!

Thực ra thì An Như cũng không phải là người quá đáng đến như vậy. Chẳng qua điều tra thêm thì phát hiện Lý thị đều có hành vi bất chính với mấy lần làm ăn lới Lạc thị. Để loại người như vậy trên thương trường và vo cùng nguy hiểm. Thà tuyệt tình còn hơn để lại hậu quả sau này.

-Ừm! Mình biết! Nhưng nhớ này! Dù có gì xảy ra mình vẫn bên cậu!

-Cảm ơn! Cậu là người bạn tốt nhất của tớ.

t_di ;= u N

5. Chương 5

Trong quán bar. Tại quầy rượu

Lạc thần không ngừng nốc từng cốc rượu, vị cay xè nóng rát của nó giúp tâm tình hắn thoải mái hơn.

Chết tiết! Qua bao năm mà tính cách cô ta vẫn vậy. Độc đoán, tàn nhẫn. Đây chính là những gì thích hợp để miêu tả cô ta. Nếu không phải vì cô ta thì Nguyệt nhi năm đó sẽ không.....

Flashback

Trong một nhà nghỉ cũ nằm sâu trong hẻm

-Anh dám qua lại với người khác sau lưng em?

-Không đâu! Tiểu Như, em hiểu lầm rồi. Anh với Nguyệt nhi chỉ là bạn thôi mà! Xin em hãy tin anh đi!

-Nguyệt nhi cơ à! Thân thiết ghê! Lôi cô ta đi!_An Như quay sang một tên vệ sĩ ra lệnh

-Rõ!

-Em định làm gì cô ấy?_Lạc Thần hoảng sợ kêu lên

-Làm ơn! Tha cho tôi! Tha cho tôi đi mà!_Một cô gái đang khóc lóc cầu xin

Cô gái đó đã bị vệ sĩ lôi đi để lại Lạc Thần bất lực không làm gì được. An Như đứng cạnh anh lạnh giọng nói:

-Yên tâm! Em sẽ giải quyết ổn thỏa cô ta!

Giật mình ngược lên nhìn cô

-EM ĐỊNH LÀM GÌ CÔ ẤY? CÔ ẤY VÔ TỘI! BỌN ANH KHÔNG LÀM GÌ HẾT!!!!

Không thèm trả lời, An Như cứ như vậy cất bước đi.

Cô vừa ra khỏi cửa thì nó liền lập tức đóng lại, Lạc Thần chạy nhanh ra đó cô mở cửa nhưng đáng tiếc nó đã bị khóa. Giờ đây, hắn chỉ biết ngồi im trong bất lực và vô vọng. Hai ngày, hắn bị nhốt không cho ra ngoài; hàng ngày đều có người đưa cơm qua khe cửa nhưng hắn không muốn ăn. Cái hắn quan tâm bây giờ là tiểu Như đã làm gì cô ấy. Anh thực không biết giải thích cho cô sao nữa.

Hôm ấy Nguyệt nhi nhờ hắn đưa cô đi nhà sách, xe cô hỏng mà nhà quá xa. Đang đi giữa đường thì trời đổ mưa cả hai ướt hết nên mới kiếm một nơi nào đó để trú mưa và thay quần áo bị ướt. Để cẩn thận thì hắn cũng đã thuê hai phòng, qua đêm cho cô ấy quần áo thì bỗng nhiên An Như cùng một đám người xông vào. Hắn cố giải thích nhưng căn bản An Như không chịu nghe.

Cuối cùng thì sáng ngày thứ ba Lạc thần cũng được thả ra ngoài. Hắn chạy vội đi tìm Nguyệt nhi hỏi thăm nhưng cô như bị bốc hơi vậy. Căn nhà cô ấy ở cùng em trai giờ trống không, anh có tìm giấu vết gì đó còn sót lại thì thấy một vết máu trong góc nhà. Lẽ nào.....

“RẦM”

-Lạc thiếu gia?

-TIỂU NHƯ ĐÂU? CÔ ẤY ĐÂU?_Lạc thần gần như đang phát điên khiến cô người hầu đầy thực sự rất hoảng sợ

-Tiểu thư.....ở.....trên.....phòng....

Nghe vậy hần liền lập tức lên lầu hai, đập cửa xông vào, Lạc Thần nhìn An Như đang nhàn nhã ngồi uống trà bên ban công.

-Anh xông vào như vậy là hơi thô lỗ đấy!

-Nói đi! Em đã làm gì Nguyệt nhi rồi?-Em chỉ là đưa cô ta đến một nơi tốt đẹp hơn đây thôi!_Cô thờ ơ nói

-Lẽ nào? NÓI ĐI! CÓ ĐÚNG VẬY KHÔNG?

An Như không trả lời, chỉ nhàn nhã uống trà như mọi việc không hề liên qua đến cô.

Thật không ngờ! Thật không ngờ! Cô ta lại là người như vậy! Là anh đã hại Nguyệt nhi! LÀ ANH ĐÃ HẠI CÔ ẤY!

“CHÁT!!”

-ĐỒ ĐỘC PHỤ! TẠI SAO CÔ CÓ THỂ LÀM VẬY CƠ CHỨ! CÔ ẤY VÔ TỘI MÀ!!!!!!

Lúc Lạc Thần muốn tiếp tục phát điên thì vệ sĩ lao vào phòng lôi hần ra. Là cô hầu gái lúc này thấy Lạc thiếu gia trông có vẻ quá đáng sợ nên đã gọi bọn họ.

Về nhà, hần một hai nháo đòi từ hôn nhưng bị ba mẹ phản đối, yêu cầu hần đưa ra lý do chính đáng nếu muốn từ hôn. Hần kể lại chuyện của Nguyệt nhi thì nhận lại câu trả lời thờ ơ từ ba mẹ

-Nó làm thế là đúng. Nhìn con nhỏ đấy là biết lợi dụng con vì tiền rồi. Con không cần vì một đứa con gái không đáng đó mà làm tổn thương An Như. Ngày mai qua nhà xin lỗi con bé đi!!!

Tại sao? Tại sao lại như thế? Tại sao không một ai hiểu cho cô ấy. Nguyệt nhi nghèo thật nhưng hần tin cô sẽ không bao giờ lợi dụng hần. Mấy lần hần muốn đưa tiền nhưng cô đều từ chối, tiền học của hai chị em họ đều là do cô ấy tự đi làm thêm để kiếm. Nguyệt nhi là bạn tốt của hần, nhà hần giàu có nên ai cũng nịnh nọt tiếp cận hần, chỉ có mỗi cô là coi hần như một người bạn tốt, một người anh mà đối đãi. Vậy mà.....

Ngày hôm sau, vợ chồng Lạc gia cùng con trai cùng đến nhà Nam Cung gia

Vừa vào nhà đã thấy Nam Cung chủ tịch cùng còn gái đã ngồi sẵn ở phòng khách. Lạc phu nhân mở lời trước

-Nhà mình đến đây là để Thần nhi xin lỗi con bé nhà cậu. Nó còn trẻ người non dạ nên có thể mắc sai lầm. Mong cậu và cháu bỏ qua cho nó.

Nam Cung chủ tịch ngồi im lặng từ này đến giờ. Người ông luôn toát lên vẻ uy áp của một người nắm quyền lực. Lúc này ông mới từ tốn lên tiếng:

-Biết lỗi là tốt rồi! Trẻ con vốn không tránh được lỗi lầm.

Lạc lão gia thì tức giận quát

-Nghịch tử nhà người còn không mau xin lỗi An Như đi!

-Không!

-Mày mới nói gì?

-Tôi nói là không! Tôi sẽ không bao giờ xin lỗi! Người sai không phải chúng tôi mà là cô ta! Tại sao tôi phải xin lỗi!

-MÀY.....

-Con à! Nói năng lung tung gì vậy?_Lạc phu nhân hốt hoảng cản con trai đang nói linh tinh lại.

Không để ý đến mấy người họ, Lạc Thần chỉ tay vào mặt An Như, khuôn mặt không chút biểu cảm từ nãy đến giờ.

-Tôi đến đây chỉ để nói! Cả đời này tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô đâu! Hãy nhớ lấy!!!

Nói xong hắn bỏ về. Mặc kệ tiếng mắng chửi của cha hắn đằng sau. Hắn cô gắng học tập, rèn luyện, cô gắng chuẩn bị mọi thứ cho sự nghiệp tương lai. Tất cả đều là để có thể trở thành người đàn ông xứng đáng với hôn thê của hắn. Nhưng hắn nhìn nhân người, hắn lại vì con người như vậy mà cố gắng hết mình. Vậy bây giờ nếu đã biết bộ mặt thật của cô ta thì hắn việc gì phải lo cho cái gọi là tương lai nữa; chẳng phải nhà cô ta rất giàu có sao, nếu không từ hôn được thì cứ để như vậy đi. Hắn cần gì tương lai, cần gì phải vì con người đó. Có vô dụng thì hắn vẫn có thể sống tiếp mà. Và thế là có Lạc Thần của ngày hôm nay

End flashback

Bước ra khỏi quán bar, Lạc Thần mệt mỏi đi trên đường, gió rét thổi qua như muốn khắc họa nỗi đau này của hắn. Đang đi, Lạc Thần bước qua một bóng người. Hắn bất ngờ quay đầu lại mang về mặt kính ngạc đến tột độ.

-Người đó là.....

v(

6. Chương 6

“Đúng rồi! Không nhầm được! Là Nguyệt nhi!”

-NGUYỆT NHI! NGUYỆT NHI! ĐỘI ĐÃ! NGUYỆT NHI!!!!!!

Cô gái đó quay đầu lại nhìn hắn nhưng ngay sau đó lại lập tức bỏ đi. Mặc cho Lạc thần gọi như thế nào thì cô vẫn cứ bước đi vội vã. Hắn cứ thế đuổi theo nhưng đến một ngã tư thì bị mất dấu.

Hay là nhầm người nhĩ? Không thể nào! Làm bạn với nhau bao nhiêu năm hắn không thể nào nhận nhầm được. Có khi nào.....cô không dám đến gần hắn nữa? Nghĩ đến đây Lạc Thần lại cảm thấy buồn. Nguyệt nhi là bạn tốt của hắn, là cô em gái hắn yêu quý. Cô rời xa hắn cũng tốt; nếu để An Như biết cô còn ở đây thì không biết cô ta còn làm ra chuyện gì nữa. Hắn tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra lần nữa.

Thực sự thì không còn cô bên cạnh hắn thấy rất cô đơn. Một người bạn tri kỉ cứ thế mà đi. Lạc thần vẫn còn nhớ ngày hắn gặp Nguyệt nhi.

Khi đó hắn đang học năm hai trung học, còn cô là năm nhất. Đang trên đường vào lớp thì có người va vào hắn. Rồi trước mặt hắn xuất hiện một cô gái có mái tóc đen tuyền, khuôn mặt thanh tú, nước da hơi ngăm tạo cho cô một vẻ năng động rất dễ thương

-Xin lỗi! Em không cố ý!

-Không sao! Em đứng lên được chứ!

-Vâng! Cảm ơn anh!

-Không có gì!_Lạc Thần thân thiện nói

-Vậy xin phép em đi trước, sắp trễ giờ học rồi! Lúc khác em sẽ bồi thường lại cho anh sau! Tạm biệt!

Nói rồi cô cũng chạy biến đi luôn. Lạc Thần nhìn theo bóng dáng vội vã đó phì cười

-Thật đáng yêu nha!

Nhớ lại lúc đó, hắn còn là một học trò hoàn hảo, một người được đồng trang lứa phải ngưỡng mộ ghen tị. Điểm số lúc nào cũng đứng hạng nhất, theo lời kể của thầy cô thì luôn ngoan ngoãn lễ phép vâng lời. Như vậy nó nói sao nhĩ? À đúng rồi! Chính là “con nhà người ta“. Và rồi trưa hôm đó.....

-May quá! Tìm được anh rồi!

-Hóa ra là em hả?

-Vâng! Em đem cho anh cái này! Coi như là một lời xin lỗi lúc sáng!

Xong cô chìa ra cho anh một chiếc bánh cupcake rất dễ thương được bọc cẩn thận trong một chiếc bao buộc lại bằng một chiếc ruy băng bằng tím.

-Cảm ơn em nhưng thật sự là không cần tạ lỗi với anh đâu!

-Nhưng nếu không tạ lỗi cẩn thận em thấy khó chịu lắm!

-Đành vậy!

Hai người cứ như vậy ngồi cạnh nhau. Không ai nói một lời, Lạc Thần chỉ yên lặng đọc sách còn cô gái đó thì cứ lẳng lặng nhìn lên bầu trời. Ánh nắng chói chang chiếu qua từng kẽ lá tạo thành những tia nắng nhảy nhót trên sân trời, bầu trời trong xanh, tiếng chim hót vang vọng đâu đây. Một khung cảnh yên bình của ngày hè.

-Nè!

-Hửm?

-Sao anh ngồi một mình ở đây vậy? Bạn bè anh đâu?-Anh trước giờ đều ở một mình như vậy.

-Thiệt sao? Nhưng em thấy anh có vẻ được nhiều người hâm mộ, đặc biệt là các bạn nữ đó.

-Anh chỉ quan tâm đến việc học nên không để ý đến bạn bè lắm. Với lại anh có một người rồi, không cần thêm ai nữa!

-Ai vậy? Sao em không thấy ai trong trường nói gì về người đó?

-Cô ấy đi du học từ năm 15 tuổi rồi, có học ở đây bao giờ đâu mà có ai biết!

-OA!!!!!! Em rất tò mò nha! Chị ấy là người thế nào lại có thể trở thành người bạn duy nhất của anh vậy?

-Cô ấy là một cô gái rất xinh đẹp. Lần đầu tiên gặp cô ấy anh cứ ngỡ mình thấy có thiên thần. Không những thế, cô ấy còn rất thông minh, mạnh mẽ và điềm tĩnh.

Lạc Thần vừa nói vừa nhớ đến một ai đó đang ở nơi phương xa kia. Khuôn mặt ôn nhu, thoáng có chút hạnh phúc như nói đến cô gái đó. Dung Nguyệt thấy vậy liền cảm thấy rất thú vị, có chút ghen tị.

-Chị ấy tuyệt vời quá!!! Mà nghe cách anh nói thì hình như anh với chị ấy cũng không chỉ dừng lại ở tình bạn bình thường đúng không?

-À.....Ừm.....thì.....cái...này..._Lạc Thần bị chợt dạ đỏ mặt nói lắp bắp

-Ồ!!!!!! Có vấn đề! Mau khai đi!_Cô gái dễ thương lém lỉnh nói

-Thật ra anh với cô ấy là thanh mai trúc mã. Từ nhỏ chỉ có hai người bên nhau.Có lẽ anh cũng rất thích cô ấy, vì cô ấy mà anh mới cố gắng trong mọi thứ chỉ mong có thể làm cô ấy vui. Trước khi cô ấy sang Mỹ du học, bọn anh có được hai bên gia đình cho.....đính hôn...

-Hóa ra là vậy! Hi.....hì.....

-Còn em thì sao?_Lạc Thần vội chuyển chủ đề

-Em cũng như anh thôi! Không có ai làm bạn cả! Do em cũng bận quá nên chẳng có thời gian làm bạn với ai.

-Vậy hả? Em có muốn làm bạn với anh không?

-THẬT KHÔNG?_Cô gái vui mừng reo lên!

-Ừm!

-Vậy còn chị ấy thì sao? “Người bạn duy nhất” của anh ý?_Giọng cô có chút đùa vui

-À! Chị ấy sẽ không để ý đâu. Anh ở bên này một mình cũng hơi buồn, chị ấy cũng sẽ mong anh tìm được bạn mới thôi!

-Vậy hả? Em vui quá! Hi hi.....

-Mà tên em là gì vậy?

-Chết! Em quên chưa nói sao? Em tên là Mộ Dung Nguyệt!

-Tên rất đẹp! Anh tên Lạc Thần! Từ nay chúng ta là bạn mong được giúp đỡ.

-Mong được giúp đỡ.

Thế là hần và Nguyệt nhi trở thành bạn của nhau như vậy. Một kí ức đẹp mà hần không bao giờ muốn quên.

Nhớ tới cái ngày hôm đó mà Lạc Thần không thể nào quên được. Nó như ám ảnh vào trong tâm trí hần. Ánh mắt cầu xin, mong đợi hần cứu giúp và sự thất vọng đối với sự bất lực của hần. Lạc Thần cứ nhìn cô bị An Như cho người lôi đi mà không hề làm được gì. Hại cô bị..... Vậy nên những gì bây giờ chính là để bồi tội với những gì hần gây ra cho Nguyệt nhi.

Nguyệt nhi! Mong em sẽ sống tốt!!!

Haizzz..... Giờ đi đâu ta? Về nhà? Không đời nào! Hần không muốn quay về căn nhà đó sớm như vậy! Hay qua nhà đứa nào đó? Cũng không được. Hần làm gì có bạn bè. Nếu vậy thì đi tăng hai thôi.

Nhìn vào cái ví rỗng tếch, trong chỉ có vài cái thẻ, hết nhanh vậy sao? Ra đâu đó rút tiền vậy. Tìm một cây ATM, hần lấy một thẻ tín dụng rút, nhập mật mã. Tất cả mọi thứ đều ổn cho đến khi ấn nút rút tiền

“Từ chối giao dịch”

-Sao vậy cơ chứ? Mới chiều nay vẫn còn rút được mà?

Thử lại một lần nữa kết quả vẫn y như vậy.

“Từ chối giao dịch”

“Từ chối giao dịch”

“Từ chối giao dịch”

.....

Thử hết tất cả các thẻ trong ví, cái nào thử qua năm sáu lần nhưng kết quả vẫn y như trước. Thế là thế nào? Gọi đến ngân hàng thì được người ta thông báo rằng tài khoản của hần đã bị khóa

Lạc Thần liền lập tức quay về nhà hỏi Lạc phu nhân

-Tài khoản của con hả? Mẹ cho An Như nó khóa rồi. Con có việc gì thì đến tìm nó hỏi đi

An Như! An Như! Lại là cô ta. Lần này cô ta còn phát điên cái gì nữa vậy. Phi xe như điên đến biệt thự nhà Nam Cung gia, thấy An Như đang nhàn nhạp đọc sách. Nhìn thấy biểu hiện đó Lạc Thần muốn tức điên lên. Cái dáng vẻ lạnh nhạt đó, cái dáng vẻ giả tạo thanh cao đó. Lúc nào cũng vậy, cô ta luôn làm như một thứ không liên quan tới mình, cô ta luôn làm như mình vô tội để rồi che giấu cái bản chất dối trá, ích kỉ, xấu xa của mình. Hần hận không thể xé nát cái bản mặt đầy của cô ta.

-Trả lời đi! Tại sao lại khóa tài khoản của tôi!

Không thèm ngẩng đầu nhìn Lạc Thần, An Như trả lời

-Anh đã phung phí quá nhiều tiền rồi! Em khóa để anh bớt ăn chơi lại đi!

-Tôi muốn tiêu thế nào là quyền của tôi! Ai cho cô can thiệp vào!

-Em phát hiện tiền anh tiêu tốn đã gần không ít tiền đầu tư, ngân quỹ của Lạc gia nên chuyện này bắt buộc phải chấp dứt. Em cũng đã thưa chuyện với hai bác và họ đã đồng ý.

-Chết tiệt! Thế bây giờ tôi lấy gì tiêu!

-Anh muốn dùng tiền cho việc gì thì hãy báo với em! Em sẽ đưa tiền cho anh!

-Cô đây là muốn quản tôi!

-Đúng vậy!

-Mà không những thế! Từ bây giờ anh đi đâu, làm gì, với ai, khi nào em sẽ đều cho người theo dõi đầy đủ.

-Tôi.....muốn....từ hôn!_Lạc Thần nghiêng răng nói

-Hả?

Quá lắm rồi! Thực sự là quá lắm rồi! Hắn sống như vậy khác gì tù đầy chứ! Không được! Hắn không chịu được nữa rồi! CHUYỆN NÀY NHẤT ĐỊNH PHẢI CHẤP DỨT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

7. Chương 7

-Anh nói gì cơ?

-Tôi nói tôi muốn từ hôn! CÔ NGHE RÕ CHƯA HẢ??????

Im lặng một lát thì An Như lên tiếng

-Anh đủ khả năng để có thể từ hôn với em?

-LÀM GÌ CŨNG ĐƯỢC! LÀM ƠN ĐI!!!!_Lạc Thần hét lên

-Tôi.....không.....thể nào.....chịu.....nổi.....nữa.....khi nghĩ.....mình có bất kì..... mối.....quan....hệ nào với.....cô._Giọng hắn nhẹ dần gần như nghẹn lại

-Thật yếu đuối!

-Hả?

-Nhìn lại anh bây giờ đi! Thật yếu đuối! Anh như vậy liệu sau này Lạc thị rơi vào tay anh, anh chắc sẽ không còn cần em chứ?

-Tôi.....tôi.....không biết! MÀ TÔI CŨNG KHÔNG QUAN TÂM! TÔI CHỈ CẦN THOÁT KHỎI CÔ LÀ ĐƯỢC RỒI! Ha ha ha ha ha ha ha.....

“CHÁT!!!!”

An Như vùng tay tát vào mặt Lạc Thần. Lạc Thần trợn tròn mắt ngạc nhiên nhìn cô. Cô vẫn lạnh nhạt như mọi khi không hề có tí biểu hiện bất thường nào. Bình tĩnh đến nỗi như thể cái tát vừa rồi không phải từ cô vậy.

-C....ô....đánh....t...ô...i!

-Thật thảm hại! Không quan tâm sao? Chỉ vì một đứa con gái mà anh bỏ luôn cả ông nội mình sao?

-Ông.....ông nội.....

-Nhớ lại đi! Trước khi hai chúng ta có đính ước, anh đã từng mong ước cái gì?

Flashback

Trong một công viên bỏ hoang.

Hai đứa trẻ một trai, một gái tầm 10, 11 tuổi dắt nhau chạy đến bên một chiếc giếng cũ.

-Chúng ta đến đây làm gì vậy?_An Như tò mò hỏi

-Đây là giếng ước! Hôm trước anh đọc một cuốn truyện cổ tích nói về chiếc giếng thần ban điều ước. Anh khó khăn lắm mới tìm được nó. Em xem đi, chúng rất giống nhau phải không?

Nói rồi tiểu Lạc Thần chìa ra một trang sách bị xé trên đó có hình ảnh của một cái giếng cũ kĩ.

-Đúng là giống thật!

-Vậy thì chúng ta mau ước đi! Em đem theo một đồng xu như anh nói chứ?

-Có đây!_Nói rồi lấy từ trong túi ra một đồng xu

-Tốt! Bây giờ chúng ta hãy ném đồng xu của mình xuống dưới giếng và ước đi nào!

Hai đứa trẻ cùng nhau ném đồng xu rồi chấp tay cầu nguyện. Đó là những ước mơ trong sáng của tuổi nhỏ. Thật đẹp biết bao!

-Nè! Anh ước gì vậy?

-Anh ước sau này có thể trở thành người đàn ông đích thực.

-Tại sao?

-Ông nói, bố anh quá yếu đuối không đủ bản lĩnh làm bất cứ việc gì. Ông nói Lạc thị là tâm huyết cả đời của ông, cần một người đàn ông đích thực để có thể bảo vệ nó. Bố anh không đủ điều kiện đó nên ông rất buồn. Ông rất yêu thương anh nên anh muốn có thể trở nên xứng đáng tiếp quản công ty để ông vui.

-Còn em ước gì vậy?

-Em ước có thể ở cạnh anh giúp anh thực hiện giấc mơ!_An Như có chút đỏ mặt nói

-Vậy hả? Cảm ơn em! Anh cũng sẽ vì em mà cố gắng hơn nữa!

-Vâng!_An Như thành quả cà chua luôn rồi.

End flashback

Lạc Thần vẫn không nói một câu gì nữa. Chỉ cúi mặt rồi đứng im ở đó, không ai rõ cảm xúc bây giờ của hắn ra sao?

-Anh đã muốn cắt đứt với em đến như vậy thì em sẽ cho anh một cơ hội!

Nghe đến đây thì rốt cục Lạc Thần cũng có chút phản ứng. Người hắn run nhẹ, hai bàn tay nắm chặt lại. Thấy vậy An Như tiếp lời.

-Nhớ lại rồi chứ? Anh cố gắng như vậy đâu phải chỉ vì một mình em, mà còn vì bản thân ước muốn của anh nữa. Anh từ bỏ nó cũng đừng đổ hết lỗi lầm cho em. Chỉ cần anh có thể trở thành khả năng, em sẽ buông thả anh tự do với cuộc sống riêng của mình. Em sẽ không can thiệp bất cứ thứ gì nữa. Thậm chí biến mất trước mặt anh cũng được.

-Muốn mình có đủ khả năng. Hãy trở thành NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐÍCH THỰC đi!!!

Ngước mắt lên nhìn An Như, Lạc Thần vẫn chỉ thấy cái vẻ lạnh nhạt đó. Nhưng không hiểu sao vào lúc này hắn tự nhiên lại thấy nó không khó chịu như lúc trước. Đứng lên nhìn thẳng vào mặt cô, đôi mắt hắn bây giờ chứa đầy ý chí và sự quyết tâm. Không còn vẻ bất cần như trước, Lạc Thần lúc này lên tiếng

-Được! Chúng ta thỏa thuận với nhau. Nếu tôi làm được, thì cô sau đó liền biến mất.

-Được! Chúng ta thỏa thuận với nhau như vậy!

-Thêm nữa! Mở lại tài khoản của tôi đi, sau này tôi sẽ cần dùng.

-Em sẽ mở lại cái thẻ tín dụng kim cương của anh. Máy cái khác hãy chờ sau khi anh tốt nghiệp đi. Tiền nếu thiếu em sẽ gửi cho anh.

-Vậy cũng được!_Nói rồi liền bỏ đi không nói thêm lời nào

-Cảm ơn anh!_An Như nhẹ giọng nói

Lạc Thần chợt dừng lại chỗ cửa phòng, lạnh lùng nói:

-Không cần cảm ơn! Những gì tôi làm sẽ không bao giờ là vì cô nữa đâu!

Rồi lần này hắn đi một mạch ra khỏi biệt thự Nam Cung gia. Cho đến khi qua cổng cũng chưa một lần quay đầu lại.

An Như một mình ở trong phòng nhìn theo bóng người đó khẽ nói

-Em biết chứ!

-KHỤ.....KHỤ...KHỤ.....

Một người hầu đem trà tiến vào phòng vội vỗ ngực cho cô lo lắng hỏi

-Tiểu thư! Người không sao chứ?

-Tôi không sao đâu! Đừng lo lắng quá!

-Nhưng dạo này tiểu thư ho rất nhiều rồi. Người nên chú ý thêm sức khỏe bản thân đi!

-Vậy..... hả....? Chắc dạo này trời trở lạnh nên thế thôi! Ta không sao đâu! Cô ra ngoài trước đi!

-Vâng! Xin người giữ gìn sức khỏe!

-Ta đã biết!

Cô hầu đẩy ra khỏi phòng, tầm mắt An Như lại hướng ra ngoài ban công nơi cổng sắt đã chẳng còn một bóng người.

-Thần! Cũng sắp đến lúc rồi nhỉ.....?

4 93 F

8. Chương 8

Một tháng sau

Mọi người trong trường đều rất ngạc nhiên về sự thay đổi của Lạc thiếu. Hắn không còn vẻ ngả ngớn, ăn chơi như mọi ngày. Trên người luôn toát lên vẻ nghiêm túc, đi học cũng chuyên cần hơn, chăm chú hơn. Chỉ cần là ngày đi học là sẽ thấy hắn ở trường. Cũng không còn đi gây gổ đánh nhau ở đâu nữa. Thành tích học tập cũng tốt hơn hẳn, tính cách trở nên trầm ổn đến kì lạ. Lạc Thần sau một tháng như trở thành một con người mới vậy. Đám học sinh trong trường tụ tập lại bàn tán với nhau.

-Nè! Nè! Mấy người dạo này thấy Lạc thiếu thay đổi nhiều quá không?_Một nam sinh lên tiếng

-Ừ! Mình cũng rất ngạc nhiên đó_Nam sinh khác chen vào

-Có khi bị Nam Cung tiểu thư quản chặt nên mới thay đổi đó! Nghe thấy bảo hai người đó có hôn ước mà!_Lần này chen vào là một nữ sinh

-Vậy là thay đổi thật hả?

-Mình nghĩ thì có lẽ không phải đâu. Có khi là do Nam Cung tiểu thư quá dữ dằn nên anh ta giả vờ thôi. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời mà

-Nhưng không thấy giống giả vờ lắm. Trông Lạc thiếu có vẻ nghiêm túc thực sự! Với lại nghe nói anh ta từng là một học sinh ưu tú mà!

-Có mà thật! Cậu tin đấy à? Nếu từng là học sinh ưu tú thì việc gì lại biến mình thành như vậy? Không phải sẽ bị người ta khinh thường sao?

-Ừ! Nói cũng đúng!

-Mà kể cũng khổ Lạc thiếu thật! Nam Cung tiểu thư đúng là dữ dằn mà!

-Cậu nói như vậy không sợ mất nhà sao? Ha ha ha ha ha.....

-Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.....

Đang nói chuyện vui vẻ thì có một giọng nữ tức giận vang lên cắt ngang đám học sinh đó

-MẤY NGƯỜI Ở ĐÂY LÀ MUỐN BÀN TÁN CÁI GÌ?

-A!!

Tất cả quay ra thì thấy Thiên Nhu cùng Lạc Thần đã đứng ở đấy từ bao giờ

-Chúng.....tôi.....k.....hồ.....ng.....có.....n.....ó.....i.....gì.....c.....ả!

Tất cả bọn họ đều rất hoảng sợ. Mộc Thiên Nhu là bạn thân của Nam Cung tiểu thư cả trường ai cũng biết. Hai người thân thiết như chị em vậy. Vụ việc của Lý tiểu thư lần trước là có sự góp sức không ít của Mộc gia. Lấp bắp mãi được một câu, cô ấy cùng Lạc thiếu sẽ không làm gì bọn họ chứ?

-Cái người có vẻ sống rảnh rỗi quá nhỉ?

-K.....h.....ô...ng! Ch.....ú...ng.....t...ô..i...kh.....ô...ng....c...ó!

-Quản kĩ miệng của mấy người đi! Đừng để tôi nghe lại thêm một lần nào nữa! Nếu không thì ĐỪNG CÓ TRÁCH!!!!

-Vâng! Vâng! Chúng tôi biết rồi! Chúng tôi không dám nữa!

Vội vàng cam đoan, tất cả đám học sinh đều bỏ chạy hết. Không ai dám trễ một giây phút nào, tất cả chỉ sợ bị Mộc Thiên Nhu nhớ mặt.

-Xí! Đúng là bọn nhiều chuyện_Thiên Nhu tức giận nói

Lạc Thần từ nãy giờ chỉ im lặng đứng bên cạnh lúc này mới lên tiếng-Cô có vẻ luôn dễ nổi giận nhỉ?

-Là bọn chúng dám nói xấu An Như!

-Cô có vẻ luôn quan tâm đến cô ấy nhỉ?

Ném cho Lạc Thần một ánh mắt không mấy thiện cảm.

-Chúng tôi là bạn thân tất nhiên sẽ phải như vậy rồi! Anh thì biết cái gì!!!!_Thiên Nhu gắt

Thấy thái độ thù địch như vậy thì Lạc Thần cũng không có nhiều biểu cảm. Chỉ nhẹ nhàng nói

-Cô ta có vẻ rất may mắn khi có cô làm bạn.

Lạc Thần không tức giận khiến Thiên Nhu khá ngạc nhiên. Bình thường mắng anh ta như vậy thì anh ta sẽ nổi xung lên rồi chửi bới lung tung. Nhưng giờ đây, hần chỉ nhẹ nhàng hỏi lại cô; khuôn mặt cũng không có gì là đang kìm nén. Thật sự là thay đổi rồi? An Như, rốt cuộc cậu và hần đã nói gì với nhau vậy?

Chuyện hần chạy đến Nam Cung gia cúi đầu xin An Như từ hôn cô cũng biết. Thấy kể lại rằng không biết hai người họ đã nói gì mà sau khi ra khỏi phòng An Như thì hần không nao loạn như lúc trước, mặt không biểu hiện bất cứ cảm xúc gì đi ra khỏi biệt thự. Cô cố thử hỏi An Như cũng cậu ấy không hé miệng nửa lời.

Một tháng sau thì cũng không thấy Lạc Thần xuất hiện trước mặt hai người. Tuy không gặp nhưng tin đồn về sự thay đổi của hần cô cũng biết. Rồi hôm nay trên đường đến vườn hoa chỗ cô và An Như nghỉ ngơi thì gặp Lạc Thần. Hần nói có chuyện muốn nói với An Như, thấy hần cũng không có địch ý nên cô chấp nhận để hần đi cùng. Đang đi thì gặp đám nhiều chuyện đó

Thiên Nhu cũng không lớn tiếng nữa, lắc nhẹ đầu rồi nói:

-Không! Phải nói là tôi may mắn mới đúng! An Như luôn chỉ biết hi sinh mình vì người khác. Những gì tôi làm chưa bằng một phần mười những gì cậu ấy làm cho tôi.

-Vậy hả?

Bống Thiên Nhu quay sang nhìn Lạc Thần. Anh mắt đầy sự nghiêm túc, đầu đó có chút cầu khẩn.

-Người đời không biết cậu ấy đã trải qua những gì. Tất cả bọn họ đều chỉ biết nói này nói nọ về cậu ấy. Tôi mong anh đừng lãng phí những gì An Như đã hi sinh.

Xong cũng không để Lạc Thần kịp phản ứng liền xoay người đi. Lạc Thần cứ đứng đó mà trong lòng đầy sự nghi hoặc

-Ý cô ấy là sao? An Như? Hi sinh gì cơ?

-Mau đi thôi! Còn đứng đấy làm gì?

Thấy Lạc Thần cứ đứng im một chỗ nên Thiên Nhu lên tiếng gọi. Lạc Thần nghe thấy Thiên Nhu gọi mình giật mình quay về hiện thực, vội chạy theo cô đồng thời cũng quăng luôn sự nghi hoặc lúc nãy sang sau đầu. Bây giờ cần tìm An Như nói chuyện trước đã.

-Ừ! Tôi đến đây!!!!

Đến nơi, Thiên Nhu liền chạy lại ôm chầm lấy An Như đang ngồi ở đình nghỉ mát trong vườn hoa

-Thiên Nhu!!!!!! Cậu thiệt là! Lớn rồi mà như con nít ấy!

-Người ta chỉ như vậy trước mặt cậu thôi mà!

-Được rồi! Ngồi xuống đi! Uống một ít nước trái cây cho mát nhé!

-Ừm!

An Như vừa dứt lời, lập tức liền có người mang cho Thiên Nhu một cốc nước trái cây. Cô vui vẻ uống nước mà quên mất một người đang đứng một bên

-E hèm....

Cả hai cùng quay ra, Thiên Nhu mới nhớ ra mình đang định làm gì. Cũng chẳng nói gì mấy, chỉ phun ra một cậu ngắn gọn với An Như

-Có người muốn tìm cậu!

An Như nhìn Lạc Thần ở đây cũng khá ngạc nhiên. Từ khi cô vào trường tới giờ hẳn chưa từng từng đi tìm cô, chỉ vô tình đi ngang qua mà thôi, biết cô luôn ở đây còn tránh không bước vào vườn hoa nửa bước.

-Anh muốn tìm em?

-Ừ! Tôi có việc muốn nhờ cô.

-Hể!!! Ngạc nhiên chưa!! Lạc thiếu của chúng ta đang nhờ An Như đấy!_Thiên Nhu châm chọc

-Xin cô giữ ý cho! Tôi không có nói chuyện với cô!

-Xí!

-Được rồi! Có gì anh cứ nói đi!

-Còn một học kì nữa là tôi sẽ tốt nghiệp, tôi muốn cô làm gia sư cho tôi, giúp đỡ tôi.

-Tại sao? Em còn một năm nữa mới tốt nghiệp mà!

-Mọi người có thể không biết nhưng tôi thì biết rõ. Mấy năm cô học bên Mỹ đều nhảy cóc lớp, đã tốt nghiệp xong đại học từ năm ngoái rồi. Chẳng qua cô vào đây là để quản lý tôi thôi!

-Không phải anh rất ghét em sao?

-Ghét hay không ghét là một chuyện khác. Tôi chỉ đang dùng tất cả mọi cách để thực hiện thỏa thuận của chúng ta thôi!

Nhìn vào sự nghiêm túc hiem thấy trên mặt Lạc Thần, An Như cười nhẹ

-Được thôi! Em sẽ giúp! Trưa nào em cũng ở đây nên cứ tìm em, nếu không thì có thể đến biệt thự của Nam Cung gia, em sẽ kèm cặp anh học. Mai tạm nghỉ một hôm, đến Nam Thiên đi (là tập đoàn nhà Nam Cung đó các bạn), em sẽ kêu Phó tổng ở đấy tiếp anh. Anh sẽ bắt đầu thực tập ở đó dưới sự giám sát của anh ta.

-Vây cũng được! Cứ như vậy đi! Tôi đi trước!

d;3*

9. Chương 9

Vây là trong suốt thời gian còn lại trước khi tốt nghiệp, Lạc Thần đều nhờ An Như kèm cặp. Lúc thì ở vườn hoa trường, lúc thì ở biệt thự Nam Cung gia, có lúc lại ở Lạc gia. Hai người lúc nào cũng như hình với bóng với nhau. Mọi người trong đều đồn âm lên rằng tình cảm của hai người rất khăng khít nhưng chỉ những người trong cuộc là hiểu đây chỉ là công việc, không khí giữa hai người họ lúc nào cũng nhạt nhẽo vô vị. Ngoài về bài tập hãy những công việc ra thì không còn gì khác.

Lạc Thần đồng thời trong thời gian này vào Nam Thiên đi theo Phó tổng là anh họ của An Như – Thiên Ân làm trợ lý. Học hỏi mọi thứ về việc điều hành một công ty. Không những thế vì là đã năm cuối nên hần còn phải chuẩn bị thêm luận án tốt nghiệp. Mọi thứ đối với hần bây giờ xoay như chong chóng. Hết từ trường lại đến công ty, từ công ty lại về nhà. Cuộc sống của hần bây giờ chỉ có mỗi học tập và công việc.

Lạc phu nhân nhìn con trai mình mệt mỏi như vậy cũng rất đau lòng nhưng bà cũng rất vui vì nó cuối cùng cũng đã có thể trưởng thành..

Lạc Thần ngày nào cũng về nhà muộn. Vừa lên phòng liền nằm vật ra giường. Vất tay lên trán thở dài

-Thiệt là mệt quá đi!!!!

“Cốc...cốc.....”

-Ai vậy?

-Thiếu gia! Tôi mang cho cậu ít đồ ăn khuya!

-À! Thím Trương! Thím cứ vào đi!

Một phụ nữ trung niên tầm hơn 50 tuổi bước vào, trên tay cầm một khay đồ ăn nhỏ. Bà là người làm của Lạc gia đã hơn mấy chục năm rồi, từ khi thiếu gia vừa sinh ra đã chăm sóc cho cậu. Nói người hiểu Lạc Thần nhất thì ngoài mẹ hần ra thì chính là thím Trương. Mấy ngày nay về trễ đều là thím mang đồ ăn đến để hần tắm bổ. Bê đồ ăn vào đặt lên bàn, thím nhắc nhở

-Thiệt là! Ngày nào cũng đi sớm về trễ như vậy không tốt cho sức khỏe đâu!

-Con biết rồi! Chỉ là dạo này bận quá thôi!

-Thấy thiếu gia chăm chỉ như vậy chắc tiểu thư An Như sẽ vui lắm!

-Không liên quan gì tới cô ta hết!_Lạc Thần hơi bực dọc nói

-Haizzzzzz..... Thôi được rồi! Mau qua đây ăn đi kẻo nguội.

-Vâng!

Nhấp một thìa canh gà hầm vào miệng, Lạc Thần bỗng nhíu mày. Thấy thế thím Trương hỏi

-Sao thế? Canh có vấn đề gì sao?

-À! Không! Canh rất ngon_Lạc Thần giật mình định thần lại đáp

-Tôi nói này thiếu gia, đồ ăn mấy ngày nay có vấn đề gì mà mỗi lần ăn thiếu gia đều nhăn mày vậy?
-Thím này! Đồ ăn là do thím làm à?
-CẬU HỎI GÌ LẠ VẬY? Tất...tất nhiên.....là...là.....do...tôi...làm rồi!
-Vậy hả? Nhưng con thấy đồ ăn mấy ngày nay vị không giống thím làm lắm, những ăn lại thấy rất quen.
-Vớ vẩn! Không tôi thì ai vào đây! Cậu mau ăn đi để tôi còn dọn.
-Vâng!

Nói rồi Lạc Thần nhanh chóng ăn hết tất cả đồ ăn trên khay. Hắn ăn xong thì thím Trương cũng nhanh chóng dọn dẹp hết bát đĩa ra khỏi phòng. Nhìn thím vội vàng rời đi, Lạc Thần có chút khó hiểu. Lúc này khi mình hỏi so thím lại phản ứng dữ dội vậy? Hay là do mình hỏi câu đó nên thím giận? Nếu vậy thì có lẽ sau này tránh không đề cập nữa vậy. Xong Lạc Thần liền đi tắm rồi lên giường ngủ, kết thúc một ngày mệt mỏi như vậy.

Bệnh viện thành phố

-Nam Cung chủ tịch, sức khỏe của người đã dần ổn định rồi. Cố gắng tĩnh dưỡng thêm chút nữa là được.
-Được rồi làm phiền bác sĩ!
-Không có gì! Tôi xin phép ra trước.
Trong một phòng bệnh vip được trang bị hết sức đầy đủ từ các thiết bị y tế cho đến những thứ như ti vi, tủ lạnh, máy lạnh,...đều được trang bị đầy đủ. Phòng còn treo vài bức tranh tạo cảm giác thoải mái cho người bệnh. Bác sĩ cùng y tá sau khi kiểm tra sức khỏe xong, dặn dò vài câu rồi ra khỏi phòng. Đúng lúc An Như vừa mới tới, đứng ở ngoài cửa phòng.
-Ba tôi sao rồi?
-Thưa tiểu thư, mặc dù tôi rất tiếc nhưng vẫn phải thông báo rằng sức khỏe của chủ tịch ngày càng yếu. Có lẽ sẽ không còn nhiều thời gian._Bác sĩ lắc đầu trả lời
-Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?
-Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Còn lại đành phải do may mắn vậy. Thành thật xin lỗi!
-Tôi hiểu rồi! Xin hãy làm tất cả những gì có thể.
-Chúng tôi nhất định! Xin phép đi trước!
-Vâng!

Nhìn vào cửa phòng bệnh, An Như thấy rất náo nức. Ba cô đã bị bệnh mấy năm gần đây rồi. Mấy năm trước, giữa một cuộc họp cổ đông, ông đã ngất phải nhập viện cấp cứu. Bác sĩ nói là do căng thẳng cùng mệt mỏi trong một thời gian quá dài nên ông bị tai biến. An Như có khuyên nhủ ba như thế nào thì ông vẫn cố chấp tiếp tục làm việc không chịu nghỉ ngơi. Không muốn ba mình tiếp tục như vậy nên An Như mặc kệ bệnh trong người mà học tập một cách điên cuồng, có thể giúp ba. Bây giờ cô đã phần nào thay thế ba trong công ty, giúp ba có thêm thời gian nghỉ ngơi nhưng bệnh tình của ông vẫn càng ngày tệ hơn

Khuôn mặt An Như tràn đầy sự thất vọng. Ba! Ba nhất định phải khỏe lại! Nếu không con gái biết làm sao đây?

Cố xốc lại tinh thần, An Như tươi cười bước vào phòng bệnh. Ba cô đang xem ít tin tức trên ti vi. Ông trông xanh xao và nhợt nhạt, chỉ nằm im lặng trên giường. An Như nhìn ông như vậy mà đau lòng vô cùng

-Ba! Ba nên nghỉ ngơi nhiều chút chứ!
-Ngủ cả ngày thế là đủ rồi! Ba không ngủ được nữa. Ba muốn tranh thủ nhìn con gái ba nhiều một chút. Sau này chỉ sợ sẽ không còn thấy nữa._Nam Cung chủ tịch từ ái nói

-Ừ! Vậy thôi! Chúng ta cứ mặc kệ đi. Chuyện riêng của bọn họ mà.

-Ừm.....

Vườn hoa của trường đại học SkyHigh, Trong đình nghỉ mát riêng của Nam Cung gia và Mộc gia

Thiên Nhu đang hết sức lo lắng, uống trà cũng cảm thấy vô vị nhạt nhẽo. Đã hơn một tuần rồi, cô không liên lạc được với An Như. Gọi số riêng không bắt máy, gọi về nhà thì quản gia ở đó bảo cậu ấy lên công ty rồi, gọi lên đó cũng không liên lạc được, tất cả email, thư từ cô gửi đi đều không thấy trả lời. Thiên Nhu rất muốn đi tìm An Như nhưng tuần vừa rồi cô bận học để chuẩn bị cho kì thi định kì. Hết hôm nay thì môn cuối cùng cô sẽ đi tìm An Như vậy.

Đang sắp xếp mọi kế hoạch định làm trong đầu thì có người phá ngang

-Thưa tiểu thư!

-Có chuyện gì? _Thiên Nhu nhăn mày khó chịu, giọng cũng lạnh dần đi

-Có Lạc thiếu gia đến tìm người ạ!-Tìm ta? Có chắc chứ?

Tìm cô? Tìm cô làm cái gì?

-Vâng!

-Cho vào đi!

-Vâng!

Một lát sau, Lạc Thần bước vào. Thiên Nhu dùng giọng lạnh nhạt có chút chán ghét nói

-Nói đi! Tìm tôi có việc gì không?

-Cô có biết An Như đang ở đâu không? Đề án đang làm của tôi có mấy chỗ muốn cho cô ta coi lại xem đã chính xác chưa?

-Anh cũng không biết An Như ở đâu sao?

Vậy An Như không hề nói cho hần tung tích? Cậu ấy đã đi đâu rồi? Vốn đang định tìm hần để hỏi nhưng xem ra vô dụng rồi.

-Không! Chẳng lẽ cô cũng không biết!

Thiên Nhu có chút buồn bã lắc đầu.

-Tôi định thi xong môn cuối vào ngày hôm nay sẽ đến nhà tìm cậu ấy.

-Nhà tôi cũng có lần đến tìm nhưng quản gia nói cô ta không có nhà.

-Tôi cũng gọi về nhà quản gia cũng nói cậu ấy lên công ty rồi.

-Công ty? Vậy sao tôi không hề thấy cô ta.

-Chắc chắn cậu ấy sẽ phải lên công ty. Ba cậu ấy đang nằm viện nên cậu ấy chắc chắn phải thấy ba quản lý công ty hiện tại.

-CÁI GÌ? NAM CUNG CHỦ TỊCH NÀM VIỆN?

-Cậu không biết sao? _Thiên Nhu cực kì ngạc nhiên hỏi.

Chẳng phải ba An Như và mẹ tên này là bạn sao? Vậy lẽ ra hần phải biết chứ!

-Tôi thực sự không biết! Mẹ không hề nói gì với tôi!

-Không biết thì thôi! Nhưng tôi thắc mắc là cậu việc gì phải phản ứng như vậy?

Lúc này, mặt của Lạc Thần trông rất nghiêm trọng, mày nhíu lại gần như sắp sát lại với nhau, môi mím lại không nói khiến Thiên Nhu có cảm giác không lành.

-Tôi đi làm có nghe dạo gần đây mấy người ở công ty nói Chủ tịch một tuần này gần như không ra khỏi văn phòng, trừ mấy nhân viên cấp cao gặp mặt lúc họp thì không thấy mặt ngài cả.

-Lúc đó tôi vẫn nghĩ đó là ba An Như, ông ấy trước giờ theo mẹ tôi kể là tham công tiếc việc. Ai nói cũng không chịu nghe nên tôi cũng mặc kệ. Có lẽ nào.....

Chưa kịp nói xong, Lạc Thần đã bị Thiên Nhu lôi đi. Về mặt của cô bây giờ tràn ngập sự sợ hãi. Hắn ngạc nhiên tự hỏi: “Đã có chuyện gì xảy ra?”. Người hầu thấy Thiên Nhu bỗng dưng chạy đi mất liền vội vàng gọi.

-TIỂU THƯ!!!!!! NGƯỜI ĐI ĐÂU VẬY????

-TIỂU THƯ!!!!!!

-GỌI CHO HIỆU TRƯỞNG CHUYỆN LỊCH THI MÔN CUỐI CHO TA! TA CẦN PHẢI ĐẾN MỘT NƠI!_Thiên Nhu hét vọng lại

Cô vẫn tiếp tục kéo Lạc Thần đi về phía bãi đỗ, lấy chiếc xe hơi của mình, cả hai lên xe rồi ngay lập tức phóng vụt đi. Chiếc xe dùng tốc độ nhanh nhất có thể đến tòa nhà trụ sở chính của Nam Thiên. Tới nơi, cũng không thèm nói gì cả Thiên Nhu liền chạy vào trong

-Mộc tiểu thư! Đợi đã!

-Xin người đợi đã.....

-Chờ chúng tôi báo lại với chủ tịch cô mới được phép lên...

Mặc kệ nhưng nhân viên lễ tân đang cô ngăn cản mình, Thiên Nhu vẫn tiếp tục chạy đi. Lạc Thần cũng nhanh chóng đuổi theo. Hắn lúc này đang cảm thấy rất rối rắm khó hiểu. Có chuyện gì khiến cô ta vội vã như vậy?

Thiên Nhu vừa đi vừa thầm cầu nguyện

“Làm ơn! Làm ơn! Xin hãy nói rằng cậu vẫn ổn cả đi!!!!!!”

Lên đến tầng cao nhất của tòa nhà, đến phòng chủ tịch, Thiên Nhu thấy cửa phòng mở rộng, một số nhân viên đứng ngoài. Dự cảm không lành, cô bước đi nhanh hơn. Vào đến nơi, Thiên Nhu thực sự rất sợ hãi, Lạc Thần đi theo vào phòng cũng rất ngạc nhiên.

Trong phòng An Như đang gục ở dưới sàn nhà, một số nhân viên thì đang vội gọi cô tỉnh

-Chủ tịch! Chủ tịch! Người hãy tỉnh lại đi, chủ tịch!!!

Thiên Nhu lập tức đẩy những người đó sang một bên, nâng An Như đang ngất dưới sàn dậy, liên tục hét hoảng kêu lên

-AN NHƯ! AN NHƯ! Tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi cậu! Đừng làm mình sợ!

-MAU LÊN! MAU! GỌI XE CỨU THƯƠNG!

Những nhân viên đứng gần đó nghe vậy liền vội vàng chạy đi. Nhưng vừa mới ra đến cửa đã nghe thấy tiếng thều thào

-Đ.....ừ.....ng t.....ó.....i...bệ...n...h.....v....iên!

-An Như?

-Đưa.....tớ.....v.....ề.....n.....h...à.....Tớ.....kh.....ông.....l...à.....m.....sa...o. Tớ.....về.....n.....hà.....năm.....m...ột...chút.....là.....đ...ư...ợc!

-Nhưng....._Thiên Nhu có chút do dự

-Về.....nhà....._An Như nhú mồm khó nhọc nói

Thấy An Như như vậy, Thiên Nhu không còn cách nào khác liền cho người cùng cô đưa An Như về biệt thự Nam Cung gia. Lạc Thần tiến đến bế An Như đi, Thiên Nhu đuổi theo, còn mọi người thì cử người đi chuẩn bị xe cho cô. Tất cả mọi người lúc này đều rất vội vã và lo lắng và nhanh chóng An Như được đưa về nhà...

11. Chương 11

Trong phòng của An Như

Bác sĩ sau khi kiểm tra một hồi thì chỉ lắc đầu nhẹ rồi ra hiệu cho Thiên Nhu cùng Lạc thần đứng gần đó ra ngoài, trong phòng chỉ còn mỗi An Như nằm mê man trên giường.

Vừa ra ngoài, Thiê Nhu liền vội hỏi han bác sĩ:

-Bác sĩ! Cậu ấy sao rồi? Cậu ấy có làm sao không? Bao giờ thì cậu ấy tỉnh lại? LÀM ƠN HÃY NÓI CHO TÔI BIẾT ĐI!!!!!!

-Mộc tiểu thư xin người hãy bình tĩnh. Nam Cung tiểu thư do làm việc quá độ, ăn uống lại thất thường nên cơ thể suy kiệt mới ngất. Tôi đã truyền nước cho cô ấy rồi. Chắc chỉ sáng ngày mai tiểu thư sẽ tỉnh lại thôi.

-Vậy thì.....tốt.....quá!!!! Tốt.....quá rồi!!!!_Thiên Nhu vừa thở phào vừa xúc động nói

-Nhưng.....

-Hé? Chẳng lẽ An Như còn có vấn đề gì sao?

Bác sĩ chỉ lắc đầu nhẹ rồi, nghiêm giọng nói

-Thể chất của Nam Cung tiểu thư rất yếu ớt. Nếu còn tiếp tục sinh hoạt như vậy thì tôi không dám đảm bảo cô ấy sẽ được may mắn như hôm nay đâu!

-Tôi hiểu rồi! Tôi sẽ chú ý đến cậu ấy hơn!

-Tốt nhất nên như vậy! Tôi xin phép trước!

-Vâng! Bác sĩ đi thông thả!_Cả Lạc Thần cùng Thiên Nhu đồng thanh

Bác sĩ vừa đi, Thiên Nhu liền òa lên khóc:

-OA!!CẬU LÀ ĐỒ NGỐC! ĐỒ NGỐC MÀ!!!!!!!!!!!! Hu hu hu hu hu hu hu hu hu hu hu hu.....

-Này! Suyt.....Cô im lặng một chút đi!!!! Đừng khóc nữa! Chẳng phải An Như ổn rồi sao?_Lạc Thần bỗng đứng thấy Thiên Nhu òa khóc như vậy liền giạt mình vội vàng an ủi

-Hức.....hức.....S.....ao cậu ấy.....l.....ại bỏ...mặc b....ả.n thân....vậy ch.....ứ! Hức.....hức.....hức.....

-Chẳng phải bác sĩ đã nói cô ta ổn rồi sao? Chỉ cần đừng để như vậy thêm lần nữa là được....

-Nhưng.....

Bỗng lúc này có tiếng bước chân chạy đến, và giọng một người đàn ông vội vã hỏi:

-An Như! Em ấy sao rồi????

Thiên Nhu cùng Lạc Thần cùng nhau quay ra nhìn thấy người đó liền đồng loạt lên tiếng:

-Kì thiếu gia?

-Phó giám đốc?

Mẹ của An Như tên Kì Vũ Tuyết, là con thứ nhà nhà họ Kì, trên bà còn có một người anh trai là Kì Bảo Ân. Ông sinh ra ba người con trai là Kì Chính Hiên, Kì Hải Đăng và Kì Thiên Bảo. Mẹ An Như mất sớm nên ông rất thương con bé, đến lúc nó lớn càng ngày giống mẹ như đúc, ông càng tội nghiệp nó hơn. Vậy nên Kì Bảo Ân chỉ để con trai cả của mình tiếp quản công ty còn Hải Đăng cùng Thiên Bảo thì vào Nam

Thiên giúp Nam Cung chủ tịch cũng tiện thể giúp An Như sau này. Thiên Bảo nghe tin An Như ngất trong phòng chủ tịch liền chạy vội đến đây, Chỉ hi vọng con bé không làm sao.

Thiên Nhu thấy Thiên Bảo tới liền chạy lại túm lấy cổ áo hắn rồi lại khóc lóc như mưa.

-TẠI SAO? TẠI SAO MẤY NGƯỜI LẠI ĐỂ CẬU ẤY LÀM VIỆC ĐẾN MỨC NHƯ VẬY CHỨ? TẠI SAO?
Hai người là anh em mà, sao lại bỏ mặc cậu ấy như vậy???

-Thiên Nhu! Cô bình tĩnh lại đi! _Lạc Thần lên tiếng

-ANH TRÁNH RA! KỂ NHƯ ANH CÓ QUYỀN GÌ LÊN TIẾNG!!!!!!

-Tôi.....

Không khí lúc này rất căng thẳng, rồi ba người cứ đứng im lặng như vậy, chỉ nghe được mỗi tiếng khóc của Thiên Nhu. Rồi Thiên Bảo cũng lên tiếng.

-Cô nghĩ tôi muốn thế này sao? Nhưng tình thế bắt buộc nên chúng tôi đành để con bé làm việc như vậy?

Thiên Nhu ngừng khóc ngạc nhiên nhìn hắn rồi hỏi:

-Ý anh là sao?

-Nam Cung chủ tịch nhập viện, mọi công việc trong công ty đều đổ dồn lên người An Như. Chuyện công ty tôi cùng anh trai chỉ giúp được một phần, còn lại đều phải do nó tự giải quyết.

-Cho tôi hỏi! _Lạc Thần lên tiếng

-Tại sao trong công ty không ai biết việc chủ tịch nhập viện. Mọi người ai cũng chỉ nói Chủ tịch nhốt mình trong phòng làm việc. Không ai biết đó là An Như cả.

-Tin tức chủ tịch nhập viện là điều chỉ các nhân viên cao cấp thân cận với người mới biết! Các nhân viên như cậu thì tuyệt đối sẽ không. Nếu để báo chí biết được thì ảnh hưởng rất lớn đến việc làm ăn, giá cổ phiếu của công ty cũng có thể bị ảnh hưởng. An Như buộc phải nhốt mình để tránh mặt nhân viên, nếu con bé ra vào Nam Thiên nhiều quá sẽ dẫn đến sự nghi ngờ. Tuy vậy không hiểu sao thông tin lại bị rò rỉ đến các cổ đông, họ gây sức ép rất nhiều lên con bé. Chính vì thế công việc đã nhiều nay lại càng nhiều thêm, giải quyết đám người đó đã vất kiệt sức rồi.

-Vậy tại sao cậu ấy không nói với tôi? Một gia sản sang giúp bất cứ lúc nào mà.

Lắc đầu, Thiên Bảo đáp.

-Con bé không muốn cô lo lắng nên không nói. Với lại An Như cũng bảo không thể lúc nào cũng nhờ vả người khác, tự nó sẽ giải quyết được.

-Cậu.....đúng...l...à.....đồ.....n...g...ốc....mà....._Thiên Nhu rầm rức

-Vậy cho tôi hỏi tổng giám đốc đâu?

-Anh Thiên Đăng phải giải nốt mọi công việc sau khi An Như ngất đi!

-Vậy Nam Thiên giờ sao? _Thiên Nhu hỏi

-Tạm ổn! Nhưng chỉ sợ sẽ lại có chuyện tệ hơn!

-Thế bây giờ phải làm gì? -Lần này là Lạc Thần lên tiếng

-Chỉ có thể làm hết sức thôi!

-Tôi hiểu rồi! Tôi cũng sẽ cố gắng cùng mọi người!

-Nếu vậy thì bây giờ cậu cùng tôi về công ty đi! Có rất nhiều việc đó!

-Vâng!

Nói xong thì Lạc Thần cùng Thiên Bảo cáo từ rồi rời đi. Thiên Nhu đưa đôi mắt đượm buồn nhìn về phía cửa phòng của An Như – nơi cô vẫn đang nằm mê man

-Sao cậu lại khổ như vậy chứ? Đến bao giờ cậu mới nghĩ cho bản thân đây?? Tớ lo lắm cậu biết không? Làm ơn! Hãy tỉnh lại đi!!!!

12. Chương 12

Um....

An Như khó khăn mở mắt, nhìn xung quanh. Cô đang ở nhà sao? Cố ngồi dậy thì phát hiện có cái gì đó đang giữ tay mình. Thiên Như ngủ gục cạnh người An Như nhưng tay vẫn nắm chặt tay cô không rời. An Như nhìn Thiên Như như vậy thì cảm động rơi lệ. Trên đời này có lẽ ngoài ba ra, cô chỉ mỗi Thiên Như quan tâm tới mình nhất. Có người bạn tốt như vậy cô sống cuộc đời này cũng không uổng rồi. Mình cầu mong mọi điều tốt đẹp nhất sẽ đến với cậu, Thiên Như.

An Như cố gỡ tay của Thiên Như ra, cô muốn đi vào nhà tắm tắm rửa lại một chút. Thiên Như chắc đã mệt lắm rồi cứ để cậu ấy ngủ thêm một lát đi.

Nhưng vừa mới cử động tay một lát là Thiên Như đã tỉnh lại

-Um..... Sáng rồi sao? A!An Như, cậu tỉnh lại rồi!!!!!!!!

Thiên Như vừa nhìn thấy An Như liền reo mừng kêu lên, lao vào ôm chầm lấy cô

-Thôi nào! Thôi nào! Buông mình ra chút coi! Khó thở quá!_An Như có chút bất lực nói

Nhưng Thiên Như vẫn không nói gì, thậm chí lại còn siết chặt tay đang ôm An Như hơn.

-Thiên Như à???? Cậu.....

-Tạ.....i....s.....a....o?

An Như cảm nhận rõ được người đang ôm mình không ngừng run rẩy. Những giọt nước mắt nóng hổi thấm đẫm dần vào áo cô. Giọng Thiên Như gần như nghẹn lại không thành tiếng.

-Thiên.....Như.....?

Nhìn biểu hiện như vậy của Thiên Như, An Như không biết phải làm sao. Đang định lên tiếng hỏi đã có chuyện gì thì Thiên Như hét lên:

-TẠI SAO? TẠI SAO CẬU LẠI NGỐC NHƯ VẬY CHỨ? CÓ BIẾT LÀ TỚ ĐÃ LO CHO CẬU NHƯ THẾ NÀO KHÔNG HẢ ĐỒ TÔI? CẬU ĐÃ CÓ THỂ NHỜ TỚ GIÚP CÔ MÀ!!!!!!!!

-Cậu.....đã....có.....thể....nhờ....tớ.....giúp....mà!!!!!!!! Cậu đúng là đồ tôi! Hức.....hức.....

Dường như hiểu ra mọi chuyện. An Như cười nhẹ, xoa đầu Thiên Như để an ủi cô.

-Ừm! Tớ đúng là đứa tôi! Làm Thiên Như xinh đẹp của chúng ta khóc thành như vậy!!!!

-Hức.....hức.....Đến lúc này mà cậu vẫn còn đùa được sao??? Hức.....hức...

-Thôi nào! Chẳng phải giờ đây mình đã ổn rồi sao? Mình xin lỗi nhưng chỉ là mình không muốn làm phiền Thiên Như thôi mà!

-Đồ ngốc! Chẳng phải chỉ cần cậu nói một tiếng thì có bất cứ chuyện gì mình đều dành để làm giúp cậu hết mà!!Vậy....mà.....cậu....gi.....ấ.....u.....mình nh.....ót....b..ân th.....â.....n.....trong v.....ăn....ph.....òng.....đó.....một....tuần

Hức.....hức...hức.....

-Ừm! Mình biết mà! Mình biết Thiên Như luôn tốt với mình nhất!

Rồi trong căn phòng rộng lớn, chỉ vang lên tiếng khóc thút thít của Thiên Nhu. Hai người vẫn duy trì tư thế đó trong một thời gian dài, Thiên Nhu ôm An Như khóc còn An Như liên tục xoa đầu cô để an ủi. Một lát sau, Thiên Nhu nhỏ giọng lên tiếng:-Nè!

-Ừm?

-Hứa với mình là lần sau sẽ không ngược đãi bản thân như vậy nhé?

-Ừ! Mình hứa!

-Hứa với mình là nếu cậu cần bất cứ lúc nào hãy báo cho mình biết nhé?

-Ừ! Mình hứa!

-Vậy là mình vui rồi!

Thiên Nhu ngẩng đầu lên, trên mặt cô còn vương vài giọt nước mắt nhưng lại kèm theo một nụ cười thật rúc rỏ. An Như đưa tay gạt những giọt nước ấy đi rồi nhẹ nói:

-Mình rất thích nhìn Thiên Nhu cười. Sau này đừng khóc nữa nhé? Mình sẽ đau lòng lắm!!

-Ừ! S...au...n...à...y...m...ì...nh...kh...ô...ng...khóc...n...ữ...a..._Thiên Nhu nghe vậy lại bắt đầu xụi xịt

-Thôi nào! Mới đó lại khóc nữa rồi!

-Mình...không...có...hức...hức.....

-Rồi! Nín khóc đi rồi kiếm cho mình cái gì ăn được không? Mình đói rồi!_An như cười trờ nhìn biểu cảm của Thiên Nhu

-Xin lỗi! Mình quên mất! Mình xuống kiếm đồ ăn cho cậu liền!_Vừa nghe câu nói của An Như, Thiên Nhu lập tức dừng khóc lặn nữa vội vàng đi xuống nhà

Thiên Nhu vừa ra khỏi phòng thì chiếc điện thoại di động của An Như bỗng vang lên

“Số này là????”

Nhấn nút nghe, An Như lên tiếng:

-Alo?

Thiên Nhu xuống dưới bếp, nhờ người hầu giúp cô chuẩn bị ít nguyên liệu nấu cháo. Sức khỏe An Như rất yếu, cô phải tự tay hầm bổ cho cậu ấy mới được. Xem nào! Cậu ấy mới vừa tỉnh lại chưa bao lâu chắc nấu ít cháo loãng với thịt băm là được rồi nhỉ??? Đang loay hoay trong bếp bỗng Thiên Nhu nghe thấy tiếng bước chân chạy xuống cầu thang và tiếng cửa đóng “RẦM!!!”

Nhìn ra thấy cửa ra ngoài mở toang, chạy lên phòng ngủ của An Như thì không thấy người đâu.

-AN NHƯ!!! ANH NHƯ À? CẬU ĐÂU RỒI???

Hốt hoảng lo lắng, Thiên Nhu gọi cho An Như nhưng cậu ấy lại bỏ điện thoại ở nhà. Cầm theo cái điện thoại của An Như đi, Thiên Nhu cũng chạy vội ra ngoài tìm cậu ấy.

Nhưng lên xe tìm An Như khắp nơi đều không thấy. Thiên Nhu cảm thấy rất sợ hãi. An như vừa tỉnh lại lại chạy đi đâu vậy không biết? Không hiểu sao cô lại có một cảm giác bất an rằng đã có chuyện lớn gì đã xảy ra? Hay Nam Thiên có vấn đề lớn gì rồi? Nghĩ vậy, Thiên Nhu liền lập tức phóng xe đến Nam Thiên

Tại Nam Thiên

Lạc Thần đang vô cùng bận rộn. Tuy chỉ là trợ lý cho Thiên Bảo nhưng công việc của công ty thực sự quá nhiều đến nỗi một số công việc chỉ có Tổng giám đốc cùng Phó giám đốc mới được làm cũng sẽ bớt qua cho hắn, Gần như đem qua hắn không ngủ. Hiện tại bây giờ Lạc Thần đang cùng Thiên Bảo bàn lại chuyện làm ăn với công ty Đức Hoa – một đối tác lớn từ rất lâu của Nam Thiên. Không biết là ai làm rò rỉ tin Chủ tịch

nhập viện, báo chí đăng tin này lên làm cổ phiếu của công ty sụt giảm nhanh chóng. Bọn họ thấy vậy nên có ý định rút hợp đồng làm ăn. Hần cùng Phó giám đốc mất rất nhiều công sức để thuyết phục họ yên tâm rằng Nam Thiên vẫn đang hoạt động rất tốt, vẫn đủ khả năng tiếp tục hợp đồng.

-Giám đốc Mạc cứ yên tâm! Nam Thiên dù bây giờ thiếu vắng sự điều hành của chủ tịch nhưng vẫn hoạt động tốt! Vẫn thừa khả năng để tiếp tục hợp đồng này! Còn việc cổ phiếu giảm thì đó chỉ là tạm thời! Mấy ngày nữa sẽ trở lại bình thường! Tôi xin cam đoan!

-Nếu Phó giám đốc đã nói vậy thì tôi tạm thời yên tâm! Nhưng mấy tháng nữa vẫn không có tiến triển tôi đành phải rút khỏi đây thôi!

-Tôi hiểu! Cảm ơn ngài đã tin tưởng!

-Vậy hợp tác vui vẻ!

-Hợp tác vui vẻ!

Lạc Thần cùng Thiên Bảo mệt mỏi bước ra khỏi phòng họp. Chưa kịp thở thì đã có lễ tân thông báo nói Mộc Thiên Nhu muốn gặp hai người nói có chuyện gấp.

Xuống tới nơi thì thấy Thiên Nhu đang vô cùng lo lắng, sợ hãi. Thiên Nhu vừa thấy Lạc Thần cùng Thiên bảo xuất hiện liền vội vàng hỏi thăm:

-An Như có đến tìm hai người không?

-Sao? An Như xảy ra chuyện gì rồi sao?_Thiên Bảo lập tức hỏi lại

-Nghe anh hỏi vậy thì chắc là không rồi! Sáng nay An Như tỉnh dậy, tôi xuống chuẩn bị ít cháo cho cô ấy nhưng vừa xuống bếp chưa bao lâu thì nghe thấy tiếng cửa mở rất lớn, Lên phòng thì không thấy cậu ấy đâu cả, điện thoại cũng không mang theo, tôi tìm khắp nơi nhưng không thấy cậu ấy.Tôi nghĩ cũng có khả năng An như đến công ty tìm hai người nên mới tới đây.

-Cô ta đi bao lâu rồi? _Lần này là Lạc Thần lên tiếng

-Tầm 30 phút rồi!

-Chết thật! Con bé đó vừa bệnh dậy còn muốn đi đâu nữa chứ?

-Tôi lo cho cậu ấy quá! Hu.....hu.....hu....

-Mộc tiểu thư bình tĩnh lại đi! Rồi chúng ta sẽ tìm cách kiếm An Như về.

Đang giữa lúc căng thẳng thì bỗng điện thoại của Thiên Bảo đổ chuông, Không biết người đầu dây nói gì nhưng mặt của anh ta càng lúc càng tái dần đi. Cụp máy Thiên bảo chạy vội ra khỏi công ty, Thiên Nhu cùng Lạc thần thấy không ổn cũng đuổi theo. Lạc Thần vội hỏi:

-Đã có chuyện gì vậy??

Thiên Bảo cũng chỉ trả lời nhanh rồi lập tức ra hầm lấy xe:

-Tôi biết An Như ở đâu! Đến bệnh viện mau! Có chuyện lớn rồi!

Nghe thế Thiên Nhu cùng lại Lạc Thần chạy nhanh hơn, tất cả lên xe hơi rồi phóng đi rất nhanh

JZ

13. Chương 13

Đến bệnh viện nơi Nam Cung chủ tịch đang nằm,tất cả nhanh chóng đến phòng cấp cứu theo thông tin của cuộc gọi vừa nữa. Tới nơi thì thấy An Như vẫn còn mặc nguyên bộ đồ ngủ ngủ ngời thẫn người trước cửa phòng.

Cả người cô đều run rẩy, khuôn mặt đều mang vẻ sợ hãi đến tột độ, đôi mắt đầm lệ, môi cắn chặt như muốn tứa máu ra. Trông cô lúc này thật yếu đuối, không giống với hình ảnh mạnh mẽ thường ngày.

Một lát sau, cánh cửa mở ra. Bác sĩ là người bước ra đầu tiên, An Như đưa mắt lên nhìn ông, đôi mắt tràn đầy sự mong chờ và hi vọng nhưng vẫn xen lẫn nỗi sợ. Nhìn cô gái tội nghiệp đó, bác sĩ chỉ có thể lắc đầu nhẹ. Ngay sau đó một chiếc giường bệnh được đẩy ra, người nằm trên đó bị tấm vải trắng chùi kín mít. Nhìn là biết đã có chuyện gì xảy ra. Thiên Bảo cùng Lạc Thần vô cùng sửng sốt: “Chẳng lẽ chủ tịch.....” Còn Thiên Như khi nhìn thấy liền lấy tay bịt miệng sợ hãi thì thào nói:

-Không lẽ.....

Lúc này An Như thất vọng tột độ, nỗi đau đớn tràn ngập khắp cơ thể. Đôi mắt tròn trĩnh như không tin vào điều mình vừa nhận được. Cô không thể nói thành lời lúc này, đôi môi cố mấp máy để nói gì đó nhưng không ra tiếng.

Thiên Như nhìn An Như như vậy rất đau lòng chạy đến bên cạnh cô

-An Như à.....?

-Chúng tôi thực sự rất tiếc! Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi nhưng chủ tịch đã quá yếu nên không thể qua khỏi. Xin tiểu thư hãy kìm nén đau thương!

Nói rồi, bác sĩ cũng chiếc giường bệnh đang chở ba An Như đó cứ thế mà lướt qua cô. An Như vẫn cứ ngồi im như vậy không nói năng gì cả, Khuôn mặt vẫn giữ nguyên biểu cảm từ lúc nghe tin đến giờ. Nhìn cô như vậy không chỉ có Thiên Như cùng Thiên Bảo mà còn có cả Lạc Thần cũng thấy lo lắng cho cô.

Không hiểu sao nhìn An Như như vậy, hẳn lại cảm thấy rất đau lòng, chỉ muốn ôm vào lòng cô vào lòng mà an ủi. Chắc hẳn lúc này cô ta phải cảm thấy đau đớn lắm. Gần như không còn có thể khóc luôn được kìa. Trên hành lang bệnh viện lạnh lẽo chỉ có mỗi tiếng khóc của Thiên Như thay An Như.

Hai ngày sau, An Như suy sụp hoàn toàn. Cô không nói gì, không ăn, không uống, cả ngày chỉ nằm ở trên giường. Gương mặt cô tái nhợt, trắng bệch như người chết. Nếu không phải vẫn còn hơi thở thì có lẽ ai cũng tưởng An Như đã chết rồi.

Thiên Như nhìn bạn mình như vậy thì lo lắng không thôi. Ngày mai đã đám tang của Nam Cung chủ tịch rồi. An Như cứ như vậy thì phải làm sao. Kì tam thiếu gia còn nói ngày hôm đó cũng đồng thời là lễ nhậm chức của cậu ấy theo như di vọng của Nam Cung chủ tịch. Thật là quá đáng mà! Sao bọn họ có thể ép cậu ấy nhậm chức vào ngày mất của ba mình chứ. Kì tổng giám đốc và Phó tổng giám đốc đã cố dời ngày đi nhưng nghe nói là bị cổ đông gây sức ép. Nói cái gì mà tập đoàn không thể một ngày thiếu lãnh đạo nên An Như phải trở thành chủ tịch càng nhanh càng tốt.

Giới báo chí cũng đã biết việc Nam Cung chủ tịch đã qua đời nên thi nhau đến biệt thự Nam Cung gia đòi An Như cho tin tức. Đám tang của ba mình lại bị đem ra để bàn dân thiên hạ bàn tán bảo cộng với việc lễ nhậm chức như vậy bảo sao cậu ấy đã suy sụp nay lại càng suy sụp hơn. Mang báo cháo loãng vào phòng, Thiên Như thấy An Như đã tỉnh, vẫn ngây người ở trên giường. Tiến lại gần Thiên Như nhẹ giọng nói:

-An Như à! Cậu ăn chút cháo đi! Từ lúc tỉnh lại đến bây giờ cậu đã ăn gì đâu....

.....

-An Như nè!! Đây là cháo tổ yến hạt sen cậu thích nhất đó! Ăn một chút đi nha!!!_Thiên Như cố nở một nụ cười dỗ An Như ăn

.....

Thất vọng tràn trề, Thiên Như đặt bát cháo qua một bên. Buồn bã nói:

-Cậu mãi không thể thế này An Như à....

.....

-Cậu ra ngoài một chút đi! Mình muốn yên tĩnh một mình...._Cuối cùng thì An Như cũng chịu mở miệng, nhưng giọng nói lúc này của cô gần như vô hồn.

-Nhưng.....

-Làm ơn

Thấy An Như như vậy, Thiên Nhu bắt lực không còn cách nào đành đi ra khỏi phòng. Ra ngoài đứng tựa lưng vào cửa, cô thở dài “An Như! Mình biết làm gì cho cậu đây“. Đang chìm trong suy nghĩ của bản thân thì bỗng có người lên tiếng:

-Cô ấy sao rồi?

Quay đầu ra, Thiên Nhu có chút ngạc nhiên.

-Lạc Thần???

-Anh đến đây làm gì?

Lạc Thần nghe Thiên Nhu hỏi vậy bỗng thấy giật mình. Hắn đến đây để làm gì? Chẳng phải chính bản thân hắn tự nhủ luôn cách xa cô ta ra cơ mà?? Nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy hình ảnh cô đau khổ đến suy sụp ở bệnh viện hắn lại không an tâm. Lúc nào cũng vô thức nghĩ về cô. Cô ta sao rồi? Đã lấy lại được tinh thần chưa? Có khỏe không???? Mấy cái suy nghĩ ấy không ngừng thôi thúc Lạc Thần và hắn đến đây lúc nào không hay.

-À...ừ...thì..... do Phó tổng rất lo cho An Như mà lại bận chuẩn bị cho đám tang ngày mai nên kêu tôi đi xem thế nào.._Lạc Thần bịa đại một cái cớ.

-Hóa ra là vậy!

-Ừ! Vậy An Như bây giờ ra sao?

- Vẫn như hôm từ bệnh viện về. Cả ngày chỉ nằm trong phòng, không ăn uống cũng không nói chuyện với ai. Chỉ có mỗi lúc này cậu ấy mở miệng để kêu tôi ra ngoài._Thiên Nhu lắc đầu buồn bã nói.

-Tôi cũng có thể hiểu vì sao. Mẹ mất sớm, An Như còn mỗi Nam Cung chủ tịch là người thân. Ông ấy mất rồi, giờ An Như chẳng còn ai.

-Xí!

Thiên Nhu chợt kêu lên một tiếng khinh bỉ. Khuôn mặt trần đầy sự tức giận, uất ức nhìn Lạc Thần. Lạc Thần cũng rất ngạc nhiên với biểu hiện này của cô

-Cái gì mà không còn người thân? Chẳng phải lẽ ra cậu ấy đã còn một người nữa sao? Người đáng lẽ trở thành vị hôn phu của cậu ấy! **NGƯỜI ĐÁNG LẼ PHẢI TRỞ THÀNH NGƯỜI ĐÀN ÔNG CHO CẬU ẤY CÓ THỂ DỰA VÀO!!!!!!**_Thiên Nhu hét lên

-Tôi.....tôi.....

-Đừng tưởng tôi không biết anh và An Như thỏa thuận với nhau những gì. Cậu ấy không nói thì tôi cũng có cách biết.

-Tôi xin lỗi! Nhưng thực sự là tôi không thể tiếp tục được nữa!_Lạc Thần có chút áy náy nói

-**LÀ AI KHIẾN CẬU ẤY TRỞ NÊN CÔ ĐỘC ĐẾN MỨC NÀY!**

-Chẳng.....chẳng....phải là.....cô...cô...ta.còn có cô sao?

-Tôi sao? Tôi cũng chỉ là một người bạn. Rồi sẽ có một ngày tôi bắt buộc phải vì mình mà bỏ lại cậu ấy. Mặc dù.....tôi...rất muốn.....rất muốn ở cạnh cậu ấy cho đến hết kiếp này. Nhưng tôi lại không có khả năng làm được....**KHÔNG LÀM ĐƯỢC!!!!KHÔNG LÀM ĐƯỢC!!!!!!!!!!!!!!**.....Tôi là một đứa vô dụng.....

-Thiên Nhu?

Càng nói, Thiên Nhu khóc càng nhiều. Lạc Thần cũng chẳng biết phải làm sao. Rồi đột nhiên cô nhỏ giọng nói với hắn.

-Tôi hận anh!

-Hả?

-Tôi rất hận anh! Anh đã lãng phí quá nhiều sự hi sinh của An Như cho bản thân nhưng không những không đáp trả được mà lại còn lấy đi nhiều hơn nữa của cậu ấy. An Như sẽ hạnh phúc hơn nhiều nếu trên đời này chưa từng có anh.

Nói xong, Thiên Nhu đi xuống dưới nhà, Lạc Thần đứng đó mà bàng hoàng không hiểu gì hết. Bóng dáng cô biến mất dưới cầu thang, Lạc Thần mới bình tâm lại chút ít. Quay ra nhìn cửa phòng An Như, sự áy náy đối với cô dâng trào trong hân. Tim hân như thắt lại, đau đớn vô cùng. Thiên Nhu nói đúng. Lẽ ra hân phải trở thành người thân duy nhất bên cạnh bầu bạn, an ủi cô. Nhưng Lạc Thần không còn có thể làm như vậy nữa. Chính hân là người đã lựa chọn con đường này; không thể quay lại được nữa. Cho nên.....

-Rất xin lỗi

Chỉnh lại biểu cảm. Lạc Thần bước vào phòng.

41300} ;[

14. Chương 14

Cửa phòng mở ra, bước vào trong Lạc Thần thấy An Như đang ngồi im lặng trên giường. Đôi mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhìn cô người ta có cảm giác chỉ một lát nữa cô cũng sẽ như đám mây trên bầu trời kia và bay đi mất. Lạc Thần bỗng có một cảm giác mãnh liệt muốn ôm cô vào lòng, giữ chặt cô lại không để cô biến mất. An Như cũng không thèm nhìn xem đo là ai đến chỉ nhẹ giọng nói.

-Ra ngoài đi!

-Tôi đến thăm cô! Cô vẫn khỏe chứ?

-Ra ngoài!

An Như vẫn không hề quay đầu lại, cứ như thể cả thế giới của cô chỉ có mỗi bên ngoài khung cửa sổ đó.

-Cô vẫn ổn chứ? Thiên Nhu nói cô không ăn uống gì mấy ngày nay rồi._Lạc thần vẫn cố gắng tiếp tục.

-Làm ơn! Em xin anh hãy ra ngoài đi.....

-An Như! Mặc dù tôi không biết trước khi mất chủ tịch có nói gì với cô không nhưng tôi tin nếu có ông ấy sẽ mong cô có thể mạnh mẽ sống tiếp!_Thở dài Lạc thần từ tốn nói

-Mạnh mẽ sống sao.....??

Flashback

An Như chạy nhanh hết sức tới bệnh viện, đến phòng bệnh của ba. Bên ngoài có bác sĩ cùng mấy y tá đang đứng, Vừa tới nơi, An Như liền lập tức hỏi

-Hộc.....Hộc.....Ba.....tôi.....sao....rồi....????? _Thở hổn hển An Như hỏi

.....

-Ba tôi sao rồi?_lấy lại hơi thở cô hỏi lại lần nữa

.....

-NÓI ĐI BA TÔI SAO RỒI????_Lần này cô hét lên.

Nhường đường cho An Như, vị bác sĩ không biết nói gì hơn chỉ kêu cô hãy vào trong, chủ tịch muốn nói với cô

Bước vào, nhìn thấy ba cô đang nằm mê man trên giường, nước mắt An Như không ngừng chảy xuống. tiến lại gần giường bệnh của ba, cô chỉ biết nỉ non.

-Ba.....đừng.....mà! Tỉnh lại.....nhìn con đi.....Là con! An....Như....của ba....nè!!!!

Giọt nước mắt không ngừng rơi tí tách trên bàn tay nhăn nheo của ông. Nam Cung chủ tịch khó nhọc mở mắt.

-An.....Như.....à?

-BA! CON ĐÂY BA!!!!!!

Nhìn đứa con gái duy nhất của mình, Nam Cung chủ tịch nở một nụ cười yếu ớt, tay cố vươn ra vuốt ve má con gái mình. Vậy mà hơn chục năm đã trôi qua. Con gái ông đã lớn lên và xinh đẹp như vậy, giống y hệt mẹ nó. Thời gian của ông không còn nhiều nữa, thứ khiến ông nuối tiếc nhất đó chính là không thể tận mắt nhìn con gái mình có một cuộc sống hạnh phúc. Rồi ông khó nhọc lên tiếng:

-An....Như....! Sau này ba không còn có thể ở bên cạnh con được nữa. Từ nhỏ đến lớn con đều có gắng làm mọi thứ vì ba, đến nỗi hình thành luôn cho con thói quen chỉ biết nghĩ đến người khác mà không biết cho bản thân. Điều này làm ba cả đời này luôn thấy áy náy với con.

-Không! L.....à là.....c.....on mu.....ố.....n v.....ậy mà ba.....Hu hu.....hu.....

-Mặc dù rất..... rất áy náy với con nhưng.....nhưng..... ba vẫn.....muốn.....con.....làm giúp ba một việc.....-
BẤT CỬ THỨ GÌ! BẤT CỬ ĐIỀU GÌ MIỄN BA Ở LẠI VỚI CON! LÀM ƠN ĐI MÀ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!
A.....ha.....ha.....hức.....hức....hức.....

Mỉm cười nhìn con gái, người cha cố gắng khắc sâu tất cả những hình ảnh của con mình. Ông không muốn quên bất cứ khoảnh khắc nào của nó. Dù có ra sao dù có như thế nào, dù xuống dưới đó có phải uống canh Mạnh bà thì ông nhất định sẽ nhớ nó.....Đứa con gái duy nhất của ông.....

-Ba chỉ muốn con hãy vì ba mà tiếp tục sống tốt! Sống một cách hạnh phúc và sống một cách.....MẠNH MẼ!

Dung hơi tàn của mình, nhả mạnh hai từ cuối, Nam Cung chủ tịch lại nhắm mắt lằm vào trạng thái hôn mê. Máy đo nhịp tim chạy ngày một yếu dần rồi cuối cùng thành một đường thẳng, âm thanh chói tai vang lên làm An Như kinh hãi. Cô gào khóc:

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

-BA! TỈNH LẠI ĐI BA! TỈNH LẠI NHÌN CON ĐI BA!!!!!!!!!! BÁC SĨ! MAU CỨU.....CỨU NGƯỜI.....

Bác sĩ cùng y tá đứng ở bên ngoài liền lập tức chạy vào nhanh chóng đưa giường bệnh của Nam Cung chủ tịch vào trong phòng cấp cứu. An Như cũng chạy theo nhưng đến đó thì bị chặn lại bởi cánh cửa.

Bọn họ không cho cô vào, có thể làm ảnh hưởng đến quá trình cấp cứu của bác sĩ. An Như nhìn ba mình bị đưa đi mà không làm gì được. Cô tuyệt vọng gục ngã trước cửa phòng cấp cứu. Đôi mắt tràn đầy sợ hãi không hề rời khỏi nơi đó. An Như cứ ngồi như vậy, một lát sau thì có tiếng bước chân vội vàng chạy đến.....

End flashback

-Dù có thể ghét cô nhưng phải công nhận cô là một con người rất mạnh mẽ, từ khi biết cô đến tôi chưa từng thấy cô gục ngã trước bất cứ thứ gì. Và đó là điều tôi thích nhất ở cô. Vậy nên An Như à! Cô như vậy không giống bản thân trước kia tí nào, chủ tịch cũng sẽ không vui khi thấy cô thay đổi như vậy đâu.

An Như tỉnh lại từ trong kí ức, quay sang nhìn Lạc Thần nhưng vẫn không nói bất cứ điều gì. Rồi bỗng cô mỉm cười. Nụ cười nhẹ nhưng khiến người ta phải trầm luân, Lạc Thần thấy liền đơ người đỏ mặt, cứ thất thần mà nhìn cô.

-Xin lỗi! Là em gây phiền phức cho mọi người rồi_giọng nói của cô khan khan và yếu ớt

-Không.....s.....ao.....Cô....ổn.....là....tốt....rồi...

Không hiểu sao Lạc Thần lại cảm thấy ngượng ngùng đến như vậy. Lấp bắp mãi mới được một câu. Lắc đầu mạnh cho tỉnh táo rồi hần chỉ vút lại một câu tạm biệt rồi chạy ra khỏi phòng.

-TÔI CÓ VIỆC BÀN NÊN VỀ TRƯỚC ĐÂY!!!

An Như ở lại một mình trong phòng nhìn theo bóng dáng vừa chạy đi đó thầm cười một cái rồi lại tiếp tục nhìn ra cửa sổ. Cứ ngồi vậy trầm ngâm về một cái gì đó.

Sáng hôm sau, ở nhà tang thành phố

Hàng loạt chiếc xe hơi đắt tiền từ mọi kiểu dáng, màu sắc cho tới nhãn hiệu đều đỗ trước cổng. Hôm nay là tang lễ của Nam Cung chủ tịch, gia đình hai bên nội ngoại, các cổ đông, các nhân viên cấp cao, bạn bè, đối tác làm ăn của tập đoàn Nam Thiên đều đang có mặt ở đây. Nhà tang lễ đã phải cử gần 100 nhân viên phục vụ cho ngày hôm nay. An ninh cũng được cả lực lượng cảnh sát vào giúp. Có thể nói đây là tang lễ quyền lực nhất từ trước đến giờ.

Bởi hôm nay không chỉ là tang lễ tiễn đưa vị chủ tịch quá cố của Nam Thiên mà còn là lễ nhậm chức của tân chủ tịch tập đoàn này – Nam Cung tiểu thư, Nam Cung An Như.

Ai ai cũng bàn tán nhau về vị chủ tịch mới này. Có người thì mở lời chê bai, có người lại khen ngợi không ngớt. Nói chung mỗi người một ý kiến, bàn tán ra sao thì tất cả đều có một ý nghĩ chung đó là muốn nhìn thấy vị Nam Cung tiểu thư sẽ thừa kế tập đoàn Nam Thiên này.

Hôm nay, Tổng giá đốc cùng Phó giám đốc đều bận tốt mắt tốt mũi Lạc Thần cũng không ngoại lệ. Thiên Nhu cũng đến giúp một tay, người thì lo tiếp khách, người thì lo phần lễ, người thì lo một số thủ tục, người thì giám sát nhân viên làm việc.

Mọi người đều đã có mặt nhưng không thấy nhân vật chính của buổi lễ này đâu nên tất cả mọi người đều thắc mắc/ Thiên Nhu nhỏ giọng nói với Lạc Thần:

-Sao An Như mãi chưa thấy đến vậy? Sắp đến giờ rồi!!!

-Tôi cũng không biết nhưng chắc cô ấy cũng sắp đến rồi.

....

Rồi cũng đến lúc tang lễ bắt đầu, người chủ trì phát biểu vài câu mở đầu. Rồi bỗng có giọng nói vang lớn từ phía cửa:

-TÂN NHIỆM CHỦ TỊCH TỚI!!!!!!!

Mọi người nhìn ra phía cửa, người quan trọng nhất cũng đã tới....

15. Chương 15

An Như bước vào, cô mặc một chiếc váy đen cao cổ dài quá đầu gối, hai cánh tay may lửng bằng vải ren. An Như mặc thêm quần tất cùng giày cao gót đều màu đen, đầu đội một chiếc mũ nhỏ rủ xuống tấm vải màn che hết khuôn mặt. Trông An Như mang đây vẻ tang thương nhưng cũng vẫn rất uy nghiêm, quyền lực. Theo sau cô là một tốp vệ sĩ ăn mặc chỉnh chu càng làm cô có khí thế khiến người khác phải sợ hãi.

Mọi người nhìn mà đều thầm trầm trồ khen ngợi, quả đúng là cha con, khí thế này so với cô chủ tịch không khác nhau là mấy, thậm trí còn có phần hơn. Thiên Nhu nhìn An Như đã trở lại như trước kia thì rất đổi là vui mừng. Lạc Thần thì có chút thở phào nhẹ nhõm.

An Như bước đến bục phát biểu thay người chủ trì, mắt đảo qua nhìn tất cả mọi người đang có mặt ở nhà tang lễ, đồng dục nói:

-Ba tôi, Nam Cung chủ tịch của tập đoàn Nam Thiên, là một người cha cũng là một người lãnh đạo xuất sắc. Ông đã cùng mọi người đi trên con đường để phát triển Nam Thiên như bây giờ. Tôi tin rằng ông ấy cũng sẽ biết ơn những người đó. Và tôi – tân chủ tịch của Nam Thiên cũng hi vọng có thể tiếp tục có được sự ủng hộ cùng giúp đỡ của mọi người để phát triển tập đoàn vững mạnh theo di nguyện của ba. Tôi cũng rất cảm kích mọi người cùng đã bỏ chút thời gian để tiễn đưa ông về nơi an nghỉ vĩnh hằng. Tôi xin trân thành cảm ơn!!!!!!!

An Như cúi đầu cảm ơn khách khứa, rồi đứng bên cạnh linh cữu của ba mình. Người chủ trì thay thế vị trí của cô rồi bắt đầu lần lượt cho từng khách vào viếng. Bức ảnh lớn của chủ tịch được treo trên tường, khung ảnh được làm bằng gỗ đàn hương sơn đen không phai, treo thêm vào bông hoa tết từ vải tang trắng. Bên dưới bức ảnh là cỗ quan tài lớn, bày xung quanh rất nhiều loại hoa trắng. Đôi mắt của Nam Cung chủ tịch trên bức ảnh tràn đầy sự uy nghiêm, như nhìn thấu được mọi người nên ai vào đây viếng cũng đều là vẻ tôn trọng nhất có thể.

Suốt buổi lễ, An Như cũng không nói gì nhiều, chỉ vào câu chào hỏi với những khách quan trọng. Cô cũng không đến gặp Thiên Nhu và Lạc Thần.

Rồi buổi lễ viếng cũng đã kết thúc, và đến lễ nhậm chức của tân chủ tịch. Mọi người trong công ty từ nhân viên các cấp cho đến cổ đông trước linh cữu của cố chủ tịch đều chúc mừng và hứa trung thành với tập đoàn, trung thành với An Như. An Như cũng hứa sẽ làm tròn trách nhiệm thừa kế của mình.

Sau đó, cỗ quan tài được hơn 10 nhân viên tang lễ khuân ra xe đi đến công viên vĩnh hằng, nơi an nghỉ của cố chủ tịch Nam Thiên. Sau khi làm xong một vào thủ tục cơ bản, linh cữu được hạ huyệt rồi lấp đất lên. Nhìn cảnh này, người ta thấy An Như cũng không biểu hiện gì nhiều, chỉ cúi đầu. Nhưng Thiên Nhu biết, cậu ấy đã khổ sở chịu đựng như thế nào khi thấy ba mình bị chôn xuống mặt đất lạnh lẽo.

An Như đã cố gắng không cho những giọt nước mắt của mình không chảy một lần nào nữa. Theo di nguyện cuối cùng của ba, cô sẽ trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Nhân viên bình thường của tập đoàn đứng một bên mộ, còn nhân viên cao cấp đứng bên còn lại. Lạc Thần tuy chỉ mang danh trợ lý nhưng là trợ ý riêng của Phó giám đốc, lại còn quen biết chủ tịch nên được đứng cùng nhân viên cấp cao. Đang cúi đầu tỏ sự mặc niệm thì hắn lên nhìn xung quanh, nhìn sang bên nhân viên bình thường, hắn thấy một người rất quen thuộc. Ngạc nhiên khẽ thốt một câu:-Nguyệt nhi.....?

Tang lễ cuối cùng cũng kết thúc, mọi người tản dần đi. Một số người quen thân thiết của Nam Cung gia thì vẫn còn ở lại mở lời chia buồn và động viên An Như. Họ vây quanh cô đông đến nỗi Lạc Thần không có chút cơ hội nào chen vào.

Hắn đi loang quanh gần đó bỗng nghe thấy một tiếng gọi trong trẻo quen thuộc hồi nào:

-Anh Lạc thần?

Đúng là cô rồi! Cô gái với khuôn mặt thanh tú dễ thương, tính tình chín chắn hoạt bát. Mộ Dung Nguyệt

-Là em sao Nguyệt nhi?

-Vâng! Lâu lắm rồi không gặp anh! Anh dạo này vẫn tốt chứ?

-Anh lúc nào cũng vậy. Cái quan trọng là em! Em không sao chứ?

-Ý anh là gì? _Dung Nguyệt có chút tò mò hỏi

-À không! Không có gì đâu! Nhìn em có vẻ ổn như vậy là anh yên tâm rồi.

Lạc Thần cứ nghĩ sau lần đó Nguyệt nhi sẽ suy sụp nhiều lắm. Thậm chí có thể còn hận anh. Nhìn cô vẫn còn vui vẻ như vậy cảm giác áy náy tội lỗi đã vơi đi hơn nữa

-Em làm ở Nam Thiên à? Sao anh chưa nhìn thấy em? _Lạc Thần bây giờ mới nhớ ra, lúc này nhìn thấy cô hắn có chút tò mò, ngạc nhiên.

-Em làm ở bộ phận marketing. Trưởng phòng công tác ở nước ngoài nên em thay mặt cô ấy đến chia buồn với An Như tỷ

-An Như tỷ? Em không hận cô ấy sao?

-Sao lại hận? Anh nói cái gì vậy? Không nhờ chị ấy làm sao em có cuộc sống tốt như bây giờ.

-Ý em là sao?

-Chị ấy không nói gì với anh sao? Hồi đó sao khi lòi em ra khỏi nhà nghỉ, chị ấy đưa em về nhà nói chuyện. Chị ấy hỏi em có muốn đi du học không? Có muốn kiếm tiền lo cho em trai không? Em nói là muốn nhưng điều kiện không cho phép, chị ấy liền bảo Nam Cung gia sẽ tài trợ cho em đi học học, cũng như lo cuộc sống cho hai chị em em đến lúc có thể tự trang trải. Nhưng có điều kiện là phải đi càng sớm càng tốt.

-Tại sao cô ta lại kêu em đi gấp vậy?

-Em cũng không biết! Vì đi gấp quá nên em cũng không kịp gặp để tạm biệt anh. Lần trước anh gọi em trên đường nhưng đỡ lúc ấy em đang vội đến công ty nên không dừng lại được. Thật có lỗi với anh quá!

-Không! Không sao! Anh hiểu....

Lạc Thần bây giờ thực sự rất sốc. Là anh cứ nghĩ An Như đã hủy hoại cuộc đời của Nguyệt nhi vì tính chiếm hữu quá đáng của mình. Những việc cô đã làm nằm ngoài những gì hắn tưởng tượng. Tại sao An Như lại làm như vậy? Tại sao cô lại tự biến mình thành một kẻ ác độc để nhận toàn bộ sự ghét bỏ của anh trong những năm qua? Rồi Lạc Thần nhớ đến những câu kì lạ mà Thiên Nhu đã nói. Rốt cuộc là An Như đang giấu anh điều gì?

Biết mình đã hiểu lầm cô khiến hắn cảm thấy đau đớn không thôi, cảm giác áy náy tội lỗi ủa về. Nhưng trong đó vẫn có một niềm vui sướng khó tả khi biết cô vẫn là cô gái tốt bụng, lương thiện ngày bé. Càng trưởng thành, An Như càng thể hiện ra bên ngoài tính khí tiểu thư, bá đạo, không coi ai gì, giống như mọi thứ xung quanh cô là rác rưởi vậy. Thấy cô như vậy nhưng hồi đó hắn vẫn bên cạnh cô, làm bạn với cô. không hiểu sao trong thâm tâm hắn luôn nghĩ có khi An Như không thực sự như vậy. Kể cả khi danh sự ghét bỏ sau này của mình chôn cô, hắn đôi khi cũng tự hỏi liệu mình làm thế có sai lầm?

-Chị ấy cho em sang Anh học, hiện tại đang trong thời gian thực tập bên ngoài nên em mới về nước làm cho Nam Thiên. Coi như góp chút sức cho chị ấy. Hồi chị ấy bên Mỹ, mấy lần em sang thăm đều thấy chị ấy nằm viện. Nghe Mộc tiểu thư nói chị ấy cố gắng quá sức nên lúc nào cũng nhập viện hai ba lần.

-Cái gì? An Như nhập viện thường xuyên????_Lạc Thần có chút lo lắng hỏi

-Chị ấy luôn học gấp đôi người khác, nghe bảo để nhanh chóng giúp Nam Cung chủ tịch sức khỏe yếu dần. Nhưng cuối cùng ông ấy cũng không vượt qua được. Chị An Như hắn đau buồn lắm!_Dung Nguyệt thương cảm nói

Rốt cuộc thì trong thời gian bên Mỹ, An Như đã làm cái quái gì vậy? Tại sao lại hành hạ bản thân mình như thế? Lạc Thần càng nghĩ càng đau lòng. Nam Cung chủ tịch mất rồi, hắn sẽ ở bên cạnh cô bù đắp cho những lỗi lầm thời gian qua, trợ giúp cô, ở bên bầu bạn với cô. Hắn dùng danh dự của mình để thế. Nhớ đến cái gì, Lạc Thần hỏi:

-Hôm em chuyển nhà đi có ai bị thương không?

-Bị thương?_Dung Nguyệt ngẫm nghĩ một lát để nhớ lại

-Không có đâu! Mà sao anh hỏi vậy?

-À bởi sau khi em đi anh có qua đó vô tình thấy vết máu ở góc bếp.

-Vết máu? Là nhỉ? A đúng rồi_Dung Nguyệt bỗng nhớ ra

-Lúc dọn đồ, An Như tỷ cũng có đến, chị đứng sau người dọn đồ giúp em. Một lát sau em thấy chị ấy đứng một chỗ ở góc bếp để làm gì ấy. Chị ấy ôm chiếc khăn tay rồi máu rỉ ra. Em lo lắng hỏi chị ấy có làm sao không thì chị ấy bảo chỉ là chảy máu cam rồi giục em ra xe đi luôn. Em cũng tin nên không để ý nhiều. Ế! Này! Lạc Thần! ANH CHẠY ĐI ĐÂU VẬY????

Lạc Thần nghe được gần hết đã vội chạy đi, hướng đám người đưa tang vẫn đang đứng tụ tập. Trong lòng hắn đang rất rối bời, hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó chính là đi tìm An Như. Hỏi cho rõ ràng xem

trong suốt mấy năm qua là hắn đã bỏ lỡ cái gì? Tại sao bây giờ mọi thứ lại trở nên mầu thuẫn và khó hiểu đến vậy???

16. Chương 16

Lạc Thần chạy đến nơi thì thấy An Như vẫn đang nói chuyện với mọi người. Nhìn bên ngoài trong cô như bình thản như không có chuyện gì nhưng khi hắn nhìn vào đôi mắt thì thấy bên trong đó là nỗi buồn cùng cô đơn vô hạn. Là người của một gia tộc giàu có, thừa kế một tập đoàn lớn, thử hỏi có ai dám tin vào tình cảm thực sự. Ngay ngày hôm nay, liệu có ai thực sự đau lòng cho sự ra đi của cô chủ tịch. Hay đám người đó chỉ đến đây lấy quan hệ. An Như biết đều đó vậy nên hắn hiểu cô luôn lừa dối tất cả mọi người. Nhưng tại sao đến cả hắn cô cũng nói dối? Đến Thiên Nhu còn biết nhiều chuyện hơn hắn, hắn với cô từ nhỏ đã luôn ở bên nhau mà. Tại sao lại giấu hắn cơ chứ???

Đến bên An Như, Lạc Thần không nói không rằng liền lôi cô đi. An Như cũng rất ngạc nhiên nhưng cô không dây dưa phản đối, chỉ lẳng lặng mặc cho mình bị kéo đi. Đến một góc vắng ở nghĩa trang, Lạc Thần nắm chặt hai bắp vai cô, đôi mắt tràn đầy sự đau lòng cùng khó hiểu, hắn gần giọng hỏi:

-Nói đi! Cô đang giấu tôi chuyện gì???

-Anh nói cái gì em không hiểu? _An Như có chút giật mình nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh

-Đừng giả ngốc với tôi! Mấy năm qua từ khi cô sang Mỹ đến nay, rốt cục đã xảy chuyện gì? Nói đi!!!!

-Em không biết anh đang nói cái gì? Nhưng năm qua như thế nào anh đều biết còn gì? Anh muốn biết cái gì nữa?

-NÓI DỐI! CHUYỆN CỦA DUNG NGUYỆT LÀ SAO????? MAU GIẢI THÍCH ĐI!

Nhìn Lạc Thần vô cùng kích động, An Như không biểu hiện gì. Cô vẫn chỉ nhàn nhạt nói:

-Em không phải giải thích với anh bất cứ điều gì cả. Chẳng phải hỏi đó em đã nói em chỉ đưa cô ta đến một nơi thích hợp hơn sao? Em làm đúng như vậy còn gì?

-Nhưng.....nhưng.....

Lạc Thần chột dạ. Đúng là hỏi đó cô có nói như vậy, là do hắn hiểu nhầm ý nghĩa của nó. Nhưng cũng là do cô biết hắn hiểu nhầm nhưng lại không giải thích, chỉ cần cô giải thích dù chỉ một câu thôi hắn cũng tin mà. Cô nói bất cứ cái gì hắn đều tin mà, trước giờ vẫn luôn như vậy.

-Vậy tại sao biết tôi hiểu sai mà cô lại không giải thích?

-Anh hiểu thế nào là việc của anh! Em chỉ đưa ra câu trả lời anh cần thôi. Nói thì chắc gì anh đã tin. Với lại em không có bất cứ nghĩa vụ phải nói thêm cái gì cả.

-Là tôi đã làm gì? _Giọng Lạc Thần trở nên trầm hấn đi mang đầy sự đau đớn

-Hả? _An Như có chút khó hiểu hỏi lại

-LÀ TÔI ĐÃ LÀM GÌ KHIẾN EM MẤT LÒNG TIN ĐẾN NHƯ VẬY?????? EM THÀ ĐỂ TÔI HIỂU LẦM CŨNG KHÔNG ĐỂ CHO TÔI BIẾT SỰ THẬT!!!!!! TẠI SAO????????????????????

Bây giờ Lạc Thần đang vô cùng kìm nén, cảm xúc của hắn hỗn loạn và có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Khuôn mặt điển trai, tự cao ngày thường giờ đây tràn ngập sự thất vọng cùng đau khổ. An Như nhìn hắn như vậy cũng rất khổ tâm. Tuy bên ngoài trông cô vẫn bình thản nhưng có ai biết trong lòng cô đang cảm thấy khó chịu cùng đau đớn như thế nào. Trái tim như đang có con dao cùn cứa vào vậy. Lạc Thần! Em xin lỗi! Em cũng là vì hai ta mà thôi!!

-Nếu anh không còn chuyện gì nữa thì mau đi đi! Em còn phải về Nam Thiên giải quyết công việc.

Sao cô lại máu lạnh đến mức đó. Tại sao cô lại có thể nhẫn tâm làm tổn thương những người chỉ muốn quan tâm đến cô chứ. Sau tất cả những gì hắn nói vừa nãy, cô vẫn không cho hắn một lời giải thích nào. An Như vẫn như vậy, lạnh lùng xa cách. Và hắn rất ghét điều đó ở cô, Bởi nó làm mọi người trong đó có hắn cảm thấy đau lòng.

Khuôn mặt trầm xuống, Lạc Thần nhìn cô thật kĩ một lần rồi quay người bước đi. Được vài bước, hắn dừng lại không hề quay đầu lại và hỏi:

-An Như!

-Vâng!

-Có phải cô đang mắc bệnh gì đó không?

Giật mình nhưng An Như vẫn nhanh chóng bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói:

-Không! Sức khỏe em vẫn bình thường, chỉ dạo này có chút yếu. Anh hỏi thế có hơi giống rửa em bệnh không?

-Vậy sao! Tôi xin lỗi!

-Không sao!

Lạc Thần cứ thế rời đi. Rốt cuộc cô ấy vẫn không chịu nói.....

An Như nhìn bóng dáng dần khuất cũng đang kìm nén cảm xúc của mình lại. Đau quá! Thực sự là đau quá!!!! Ôm ngực trái nơi đặt trái tim đã chịu vô số nỗi đau cả mình, cô có chút không chịu được khụy xuống. Nước mắt như muốn trào ra nhưng An Như không cho phép mình khóc. Bông cô thấy mình đang ở trong vòng tay của một người. Mùi hương của người đó rất quen thuộc.

Thiên Nhu đã nghe được hết cuộc nói chuyện của An Như và Lạc Thần. Cô không phải cô ý, lúc đi tìm An Như thì nghe thấy Lạc Thần to tiếng. Tò mò nên cô đã lại gần và nghe thấy hết. Nhìn An Như đau lòng đến vậy, Thiên Nhu không kìm lòng được mà đến an ủi cô.

-Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi.....

.....

An Như sau một lúc lâu mới lại lạnh nhạt lên tiếng, nhưng đầu cô vẫn chui vào trong lòng Thiên Nhu tìm kiếm hơi ấm.

-Mình sẽ không bao giờ khóc nữa. Ba muốn mình mạnh mẽ.

-Ừm. An Như của mình rất mạnh mẽ_Thiên Nhu nụ một nụ cười bất lực

-Nhưng cậu biết không? Mình rất ghét sự mạnh mẽ đầy của cậu.

-Ừm!

-Nó làm mình có cảm giác cậu có thể làm mọi việc và không bao giờ cần đến mình. Những lúc như vậy mình tự hỏi có phải bản thân quá vô dụng?

-Không! Thiên Nhu vẫn luôn là người bạn tốt nhất ở bên cạnh mình. Và mình vui vì điều đó.

-Mình biết. An Như sẽ không bỏ mình lại.

Thiên Nhu nở một nụ cười hạnh phúc. Tay cô không ngừng xoa đầu An Như an ủi cô như những lúc An Như làm trước kia mỗi khi cô buồn. Nhớ đến cái gì, Thiên Nhu lại nhẹ giọng

-Cậu vẫn không nói gì với anh ta à?

-Anh ấy không nên biết!

-Cậu không thấy hắn tội nghiệp sao?

-Như vậy là tốt nhất.

-Haizzzz.....Anh ta sẽ không bỏ cuộc đâu. Mình tin thế!_Thiên Nhu có chút thở dài khi nhớ đến tính cách của Lạc Thần

-Nè! Cậu nhớ đã từng hứa với mình gì không?_An Như bỗng hỏi ngược lại Thiên Nhu

Thiên Nhu nghe vậy cũng chỉ cười bất đắc dĩ

-Mình nhớ! Mình sẽ không bao giờ nói ra đâu.

-Cám ơn cậu!

-Đừng khách sáo! Mình luôn ủng hộ cậu dù bất cứ thứ xảy ra.

-Ừm! Mình biết mà!

Đúng vậy! Dù không biết thời gian còn lại là bao lâu nhưng Thiên Nhu cô chỉ cần có khả năng nhất định sẽ ở bên cậu ấy cho đến giây phút cuối cùng.....

17. Chương 17

Đúng theo những gì Thiên Nhu nghĩ, Lạc Thần không hề bỏ cuộc. Hắn đi tìm Dung Nguyệt để hỏi thêm thông tin nhưng đáng tiếc cô lại không biết gì nữa cả. Đi tìm Thiên Nhu đều không được. Tìm cô ở lớp thì không có, đến vườn hoa trường thì bị vệ sĩ chặn lại không cho vào. Cứ như thế, tầm hơn một tháng sau hắn đành dừng lại. Thời gian bảo vệ luận án tốt nghiệp sắp tới nên lượng công việc đổ lên đầu hắn tăng lên rất nhiều.

Lạc Thần mệt mỏi về nhà, Lạc phu nhân vẫn ngồi uống trà ở phòng khách. Vừa mở cửa bước vào nhà, bà đã nhẹ nhàng hỏi han:

-Về rồi con?

-Vâng!

-Chắc dạo này bận lắm nhỉ?

-Có chút. Vừa làm ở Nam Thiên vừa lo luận án nên cũng hơi mệt

-Ừm! Cố giữ gìn sức khỏe. Lên phòng tắm rửa đi. Mẹ sẽ đem chút đồ ăn lên phòng con.

-Vâng. Nhờ mẹ vậy!

Lạc Thần lên phòng tắm rửa xong, ra khỏi phòng tắm đã thấy Lạc phu nhân đang ngồi trên giường cậu ngắm nhìn cuốn album cũ. Đồ ăn thì đặt trên bàn Ánh mắt chứa đựng sự vui vẻ cũng như đau lòng.

-Con nhìn xem, hồi đó hai đứa thật đáng yêu làm sao?

Lạc Thần nhìn vào cuốn album đã cũ có chút ngả màu. Trong đó toàn ảnh hắn cùng An Như khi còn nhỏ đi chơi với nhau, có vài bức có cả mẹ hắn và Nam Cung chủ tịch chụp cùng. Một khoảng thời gian tuyệt đẹp mà hắn không bao giờ muốn quên

-Cũng đã lâu rồi mẹ nhỉ?

-Ừ! Hồi đó luôn quần quít với nhau sao bây giờ lại.....

-Mẹ! Đừng nhắc đến nữa_Lạc Thần nhanh chóng cắt lời của Lạc phu nhân

-Haizzzzzzzz.....Dù có thế mẹ luôn ở nhà nhưng có một số thứ mẹ vẫn biết. Hồi con bắt đầu đi làm ở Nam Thiên, vừa học vừa làm vất vả, thím Trương mỗi tối đều mang đồ ăn lên cho con. Thím giấu cả mẹ nhưng mẹ vẫn nhìn lên được từ cửa phòng mình trước mỗi khi con về An Như nó đều mang đồ tới. Mẹ không nói với con là vì mẹ nghĩ con ăn sẽ phát hiện ra. Không ngờ con lại ngốc như vậy lại để mẹ phải nói.

Hèn gì đồ ăn rất quen thuộc mà không giống vị thím Trương làm. Hóa ra đều là cô tự làm rồi lén đem cho hần. Hần vẫn nhớ hồi nhỏ, mỗi khi ba An Như đi vắng hần đều qua nhà cô chơi. Mỗi lần đến cô đều muốn tự tay làm đồ ăn cho hần. Lần đầu cô làm quả thật làm hần đau bụng một tuần liền. Hần tuy vẫn nói rất ngon nhưng An Như vẫn biết hần nói dối. Cô lén luyện tập nhiều hơn dẫn đến nguyên một năm tay cô không ngừng dán băng cá nhân. Cuối cùng thì cũng thành công, món nào cô nấu cũng rất ngon mà hần cũng thích những món ăn đó. Cô đi du học về thăm nhà cũng nhất định nấu một bữa cho hần. Đáng tiếc từ sự việc năm đó hần không còn được ăn món cô nấu. Qua một thời gian dài, bảo sao hần ăn tuy thấy quen nhưng lại không nhớ ra. Thật là ngốc mà! Cô thay Nam Cung chủ tịch lo lắng mọi thứ còn mệt hơn cả hần nữa mà.....

-Thần nhi này! Có thể giúp mẹ chăm sóc con bé được không? Tính nó giống y như ba nó, luôn tham công tiếc việc. Nhất vào thời điểm ba nó vừa mất nữa, có lẽ con bé thấy rất khó khăn. Hôm đám tang mẹ thấy nó tiêu tụy nhiều lắm.-Nhưng cô ấy không muốn con quan tâm._Lạc Thần có chút buồn rầu

-Ngốc ạ! Nó sẽ không bao giờ mở miệng nhờ con đâu. Con gái mà! Con hãy tự mình làm mọi việc đi.

-Con.....

-Hãy bảo vệ con bé. An Như cần con hơn bao giờ hết.

Nói rồi Lạc phu nhân rời khỏi phòng, để lại Lạc Thần đang mải suy nghĩ cái gì đó. Hần rốt cuộc nên làm sao?

Tháng 10, Lạc Thần đã tốt nghiệp đại học, bằng giỏi. Đó quả là một nỗ lực vô cùng to lớn của hần. Giờ không còn phải đi học thì Lạc Thần chỉ cần đi làm ở Nam Thiên. Hần vẫn làm việc ở đây bởi hần luôn có cảm giác nếu ở đây thì vẫn có thể giúp cho An Như cái gì đó. Nguyệt nhi cùng hần đã nối lại liên lạc, hai người vẫn thỉnh thoảng đi chơi với nhau như bạn bè. Mới hôm trước vừa tiễn cô lên máy bay quay về Anh. Năm sau cô sẽ tốt nghiệp nên việc bay qua bay lại giữa hai nước thường xuyên cũng là bình thường. Em trai cô ấy nghe nói cũng đang ở bên Anh để học. Nếu đúng những gì đang diễn ra là sự thật thì hai chị em họ đã nợ An Như rất nhiều. Và bản thân hần cũng đã có mang lỗi lớn với cô.

Chỉ là.....Đến bây giờ hần vẫn không hiểu tại sao hồi đó cô lại thay đổi như vậy. Sau khi sang Mỹ được một năm, An Như quay trở về nước thăm nhà. Cô như thay đổi hoàn toàn. Trở nên độc đoán, lạnh lùng; thậm chí lúc nào cũng muốn kiểm soát hần. Mặc dù có hơi khó chịu nhưng hần vẫn cố gắng bỏ qua. Lạc Thần đã cố tìm hiểu mọi chuyện về cô nhưng không được kết quả gì. Hồi Thiên Nhu thì cô ta cũng chỉ im lặng không nói hoặc cố lảng sang chuyện khác. Điều này vẫn đang làm hần khổ tâm dạo gần đây. Hần chỉ muốn bù đắp lại cho cô thôi mà.

Sáng sớm, Lạc Thần đến Nam Thiên làm việc như mọi ngày. Vừa vào đến cửa đã được nhân viên thông báo Tổng giám đốc có việc tìm hần. Lên phòng Tổng giám đốc Nam Thiên - Kì Hải Đăng đang chờ hần.

-Tổng giám đốc?

-Cậu ngồi đi_Hải Đăng nhẹ giọng nói

Quả nhiên là hai anh em sinh đôi, Thiên Bảo và Hải Đăng giống nhau như đúc. Cả hai đều có khuôn mặt góc cạnh tinh tế rất nam tính. Cái khác có lẽ ở khí chất của bọn họ. Hải Đăng thì trông có vẻ lạnh lùng, nghiêm túc còn Thiên Bảo lại thiên về sự ôn nhu, hiền lành hơn. Trong thời gian An Như chưa tiếp quản công ty và cố Nam Cung chủ tịch đang nằm viện thì hần bận rất nhiều việc nên số lần hai người gặp nhau cũng đếm trên đầu ngón tay. Thậm chí cả hôm đám tang, hần cũng không thể về do đang đỡ công tác bên Mỹ.

-Anh tìm tôi có việc gì không?

-Là thế này. Cậu thực tập ở đây đã lâu, mọi công việc trong công ty đều đã thành thạo. Vậy nên Chủ tịch có lệnh từ ngày mai cậu không cần đến làm nữa, có thể về Lạc thị.

-CÁI GÌ? Lệnh có từ bao giờ sao tôi không biết?_Lạc Thần kích động

-Chủ tịch mới ra lệnh sáng nay. Nếu cậu có ý kiến thắc mắc gì có thể tìm ngài._Hải Đăng vẫn từ tốn nói

-Chết tiệt!

Lập tức đi thang máy lên tầng cao nhất của công ty. Lạc Thần liền đi tìm phòng Chủ tịch. Không thêm gõ cửa, hần đập cửa xông vào

“RẦM”

-Trước khi vào phải gõ cửa chứ? Anh trước giờ vẫn lỗ mãng như vậy à?_An Như ngồi ở bàn chủ tịch tập chung nhìn giấy tờ lạnh nhạt nói

-Em cho tôi nghỉ việc?

-Đúng.

-Tại sao?

-Hải Đăng cũng đã nói với anh rồi. Việc thực tập đã kết thúc từ lâu, anh có thể đi.

-Nhưng tôi không muốn.

Có chút ngạc nhiên ngẩng đầu lên, An Như vẫn chỉ nhàn nhạt hỏi, cứ như đối với cô cái gì cũng không quan trọng.

-Lí do?

-Tôi muốn ở đây giúp em.

Giấu sự kích động trong đáy mắt, cô không nói gì chỉ nói ngắn gọn

-Ở đây không cần anh giúp. Hãy mau trở về Lạc thị đi. Sau này chính anh sẽ tiếp quản nó nên Lạc thị cần anh về.

-Ở đó đã có ba tôi lo rồi. Đến khi ông nghỉ hưu tôi sẽ quay về sau. Còn bây giờ tôi muốn ở lại giúp em.

-Em đã nói nơi này không cần anh giúp, anh có ở lại cũng chẳng giải quyết cái gì.

-Em đây là coi thường tôi?_Lạc Thần có chút tức giận

-Việc anh có bằng giỏi chẳng chứng tỏ gì mấy về bản thân anh. Dùng hành động thực tế để chứng minh đi.

-Em.....

-Mau ra ngoài đi. Em phải làm việc,

-THẬT QUÁ ĐÁNG! TỪ GIỜ TÔI SẼ KHÔNG QUAN TÂM GÌ CÔ NỮA ĐÂY. KHỎI LÀM PHIỀN CÔ NỮA.

Nói rồi Lạc Thần tức giận bỏ qua ngoài. Cuộc đối thoại chưa đầy 5 phút của bọn họ nhưng chẳng mấy vui vẻ gì. An Như đặt tài liệu xuống nhìn ra ngoài cửa sổ bằng kính lớn nhìn ra cả thành phố. Tay day huyệt thái dương mà thở dài.

-Em xin lỗi.....

s”:27O 3 W

18. Chương 18

Buổi tối, Lạc Thần đang cùng mẹ dùng bữa thì Lạc lão gia về. Ông về thấy Lạc Thần đang ở nhà thì khá ngạc nhiên, Thường con trai này của ông trước giờ hay đi chơi đàn đúm có mấy khi ở nhà ăn cơm đâu

-Trời có bão hay sao mà tự nhiên hôm nay mày lại ở nhà?

-Kìa mình...._Lạc phu nhân vội vàng lên tiếng

-Tôi nói không đúng sao?

Lạc Thần cũng chẳng biểu hiện gì mấy, khuôn mặt chỉ có chút lạnh đi. Hắn từ tốn nói

-Đã gần một năm nay nếu không phải bận việc gì tôi đều ở nhà. Chỉ có ông là dạo gần đây có nhà cũng không thềm về

-Mày.....

-Cha con các người thôi đi. Đừng cãi nhau nữa.

-Hừ

Lạc lão gia tức giận muốn bỏ lên nhà, Lạc phu nhân vội gọi lại

-Ông không ăn cơm à?

-Khỏi đi! Ăn không có vô.

-Chờ đã!_Lạc Thần lên tiếng

-Có chuyện gì?

-Tôi muốn từ mai về Lạc thị làm.

Lạc phu nhân rất bất ngờ trước quyết định này của con mình. Trái ngược lại thì Lạc lão gia lại rất bình tĩnh. Ông cũng chỉ nói

-Được rồi. Vị trí phó tổng do con phụ trách. Lớn rồi đừng gây rắc rối nữa.

-Đã biết!

Nói xong Lạc lão gia liền lên phòng. Hai mẹ con Lạc Thần tiếp tục dùng bữa. Lạc phu nhân tò mò hỏi con

-Thần nhi! Con không ở Nam Thiên giúp An Như nữa sao?

-Là cô ta đuổi việc con nói là không cần con ở đấy nữa.

-Hả? Có phải con lại làm gì con bé không?

-Con không có làm gì cô ta cả._Nói đến đây Lạc Thần lại cảm thấy khó chịu

-Thế thì tại sao.....

-Cô ta đã không muốn con ở đấy thì cố nia kéo cái gì. Mẹ nói nhiều quá!_Lạc Thần gắt lên

-Ừ! Mẹ xin lỗi

Con trai bà trông vậy nhưng vẫn còn tính tình trẻ con quá. Động tí là chạm đến lòng tự ái rồi. Xem ra khi nào bà đành đến tìm con bé An Như hỏi thử vậy. Con bé tội nghiệp! Không biết từ khi ba mất nó như thế nào nữa.....

Đúng 12h tại Tập đoàn Nam Thiên

-Xin hỏi phu nhân muốn tìm ai?_Nhân viên lễ tân lễ phép hỏi người phụ nữ trung niên vừa bước vào

-Tôi muốn gặp chủ tịch của mấy người.

-Dạ thưa phu nhân bà có hẹn trước không ạ?

-Cứ nói có dì Lạc đến tìm là được.

-Vâng! Xin bà chờ cho một lát.

Nói xong nhân viên lễ tân liền gọi điện thoại. Còn Lạc phu nhân ra chỗ ghế sofa gần đó ngồi. Hôm nay cả Lạc lão gia cùng Lạc Thần đều bận việc ở công ty nên không về trưa vậy nên bà mới tìm An Như để rủ

con bé cùng đi ăn. Trước đó bà cũng có gọi điện, An Như bây giờ là chủ tịch, công việc bận rộn rất nhiều nên Lạc phu nhân cũng có chút sợ phiền. May quá con bé nói có thể sắp xếp chút thời gian. Đã lâu lắm rồi bà không gặp An Như, sau khi bà nó mới mất cũng không đến thăm nó được. Vậy nên hôm nay bà mới muốn mời nó đi ăn trưa rồi hai dì cháu tâm sự chút chuyện. Tiên thể hoie thăm luôn chuyện hai đứa. Phòng chủ tịch

-Chủ tịch, bên Trần thị liên tục có muốn kéo dài thời gian không chịu kí hợp đồng. Đơn đặt hàng sắp tới cần rất nhiều nguyên liệu. Xin chủ tịch hãy xem xét.__Tổng giám đốc Hải Đăng đang báo cáo lại công việc

-Bọn họ đây là muốn ép ta nâng giá mua?__An Như vẫn lạnh nhạt nói

-Thật ra giá họ muốn nâng vẫn nằm cho khả năng của chúng ta có thể.....

-KHÔNG ĐƯỢC!__An Như lạnh giọng

-Nguồn khai thác nguyên liệu đã sắp cạn rồi, mấy lần nhập về tôi đều để ý thấy chất lượng kém đi hẳn, Tôi không muốn phí tiền cho rác rưởi. Không chỉ có mỗi Trần thị cung cấp được nguyên liệu. Lập tức tìm tất cả các công ty có khả năng nhất, sáng mai đưa lại cho tôi duyệt. Còn Trần thị nếu đã không muốn thì hủy hợp đồng đi. Không cần kí nữa!

-Vâng! Tôi đã hiểu!

An Như sau khi tiếp quản công ty nhận rất nhiều dị nghị từ các nhân viên nói rằng cô còn quá trẻ để điều hành một tập đoàn lớn như vậy. Nhưng chỉ sau mấy tháng thì đã không còn ai dám lên tiếng. Cô làm việc nhanh nhẹn, quyết đoán, thủ đoạn kinh doanh thì vô cùng tàn nhẫn. Nam Thiên nhờ đó mà vẫn phát triển bình thường, thậm chí là đang đi lên. Mọi người trong công ty kể cả cổ đông đều có phần kính trọng An Như. Nhưng mọi người đều hiểu mấy tháng này sức lực của cô gần như bị hút sạch. Bệnh cũng tái phát nhiều lần hơn, trong ngăn bàn chủ tịch có vô số lọ thuốc rỗng. Một mệt nhưng cô vẫn phải có vì tâm huyết của ba và cả gia tộc Nam Cung

-Thưa chủ tịch! Chúng tôi vô tình điều tra được đang có một người ẩn danh thu mua cổ phần của chúng ta.__Hải Đăng có chút lo lắng nói

-Có biết ai không?

-Là.....

-Tôi hiểu rồi! Lập tức cho người trên danh nghĩa của tôi mua lại

-Nhưng người ẩn danh đó đưa ra giá rất cao, tôi chỉ sợ.....

Vứt một tập tài liệu, An như lạnh nhạt nói:

-Đưa cái này cho những cổ đông đang muốn bán cổ phần. Nói với họ xem xong có thể chọn người bán cũng chưa muộn.

-Vâng! Tôi đã hiểu!

Nhìn qua tập tài liệu, Hải Đăng liền khôi phục sắc mặt bình tĩnh, lập tức ra ngoài đi làm nhiệm vụ. An Như ngả lưng ra ghế thở dài, tay không ngừng xoa huyết thái dương. Thật là mệt mỏi quá đi!!!!

Bỗng tiếng chuông điệ thoái reo lên, An Như liền ngồi dậy bắt máy.

-Alo?

“Thưa chủ tịch! Có một người tự xưng là dì Lạc muốn gặp ngài”

-Nói với bà ấy chờ tôi một lát! Tôi xuống liền!

“Vâng! Tôi nghe rõ thưa chủ tịch”

“Cụp”

Cụp máy, An Như liền vào rửa lại mặt cho tươi tỉnh. Đã 12h rồi à? Mẹ Lạc Thần mới sáng nay gọi cho cô hỏi cô có rảnh đi ăn trưa cùng bà không. Bình thường do bận việc nên cô ăn uống cũng rất qua loa. Như

từ lúc về nước An như cũng không có thăm bác gái mấy nên mới đồng ý đi, Chỉnh trang lại bộ đồ công sở sang trọng trên người. An Như đi xuống tầng một thấy bà đang ngồi chờ ở ghế sofa. Lại gần, An như lên tiếng chào hỏi:

-Bác gái! Bác chờ có lâu không? Con đang bận chút việc nên xuống hơi muộn.

-Không sao dì cũng mới đến thôi. Chúng ta mau đi thôi.

-Vâng

Cả hai người ra khỏi cổng công ty thì đã có chiếc xe hơi sang trọng đang chờ. Tài xế cung kính mời An Như cùng Lạc phu nhân lên xe. Chiếc xe lăn bánh rồi nhanh dần tới một nhà hàng sang trọng gần quảng trường thành phố.

Nhà hàng PP (Paradise Palace)

An Như cùng Lạc phu nhân cùng nhau dùng bữa trưa rất vui vẻ. An Như từ bé hay được Lạc phu nhân chăm sóc nên rất gần bó với bà, còn Lạc phu nhân thì luôn coi An Như như con gái mình rất rất yêu thương cô. Hai người tuy khác nhau thể hệ nhưng nói chuyện lại vô cùng hợp. Hai người nói rất nhiều, từ văn học, ca nhạc cho đến chính trị thời sự. Nói một lúc lâu, Lạc phu nhân mới quay về mục đích chính của mình ngày hôm nay.

-Con dạo này vẫn ổn chứ?

-Con ổn. Bác gái đừng lo lắng cho con.

-Sao lại không lo lắng được. Mẹ con thì mất sớm, chưa kịp trưởng thành thì ba con cũng đi. Còn trẻ như vậy mà đã phải gánh vác trách nhiệm quá lớn. Ta đây bất lực không làm gì được._Lạc phu nhân thở dài

-Không sao đâu ạ. Con đã 18 rồi còn gì. Đủ tuổi trưởng thành rồi, ba con cũng đã sống hết mình một cuộc đời nên con cũng thấy mừng cho ba. Không thấy đau buồn lắm đâu ạ. Bác lo cho con như vậy là con cũng thấy vui_An Như vội an ủi bà

-Ta biết con mạnh mẽ nhưng làm gì cũng lượng sức mình thôi. Đừng quá nghe chưa?

-Vâng, con luôn cố gắng sắp xếp công việc hợp lý mà

-Vậy ta cùng yên tâm

Không khí giữa hai người bỗng trở nên yên tĩnh. Dùng bữa thêm một lúc thì Lạc phu nhân lại mở lời.

-Ta có chuyện muốn hỏi con.

-Vâng! Bác cứ nói đi ạ!

-Lạc Thần nó làm gì sai sao?

-Dạ không. Sao bác hỏi thế?_An Như có chút thắc mắc

-Vậy sao con lại cho nó nghỉ việc?

Nhấp một ngụm trà thảo mộc, An Như từ tốn nói

-Có lẽ bác hiểu nhầm gì rồi. Lạc Thần làm việc ở Nam Thiên rất tốt. Nhưng dù sao anh ấy cũng là người thừa kế duy nhất của Lạc thị sau này, anh ấy cần quay về đó để làm quen dần với công ty. Bác trai cũng đã lớn tuổi rồi, con không thể mặt dày mà giữ Lạc Thần ở lại tiếp được.

-Hóa ra là như vậy. Ta cứ lo hai đứa lại xảy ra xung đột gì._Lạc phu nhân thở phào nhẹ nhõm

-Dạ không có đâu ạ.

-Ừm! Ta cũng mong hai đứa có thể hòa thuận, có như vậy cuộc sống gia đình sau này mới yên bình được.

An Như nghe bà nói vậy cũng chỉ cười nhẹ rồi im lặng uống trà; không nói thêm bất cứ một câu nào nữa.....

B

19. Chương 19

-Sao rồi?

-Đã gặp một chút trục trặc thừa giám đốc!

-Đã có chuyện gì?

-Không hiểu sao những cổ đông định bán cổ phần lại cho chúng ta đều thôi không bán nữa.

-Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ có người ra giá cao hơn chúng ta?

-Không phải! Nhưng người đó không bán cho chúng ta thì cũng không có bán cho ai cả. Tôi nghi là chủ tịch bên đó đã biết chuyện

-Vậy à? Đúng là hai cha con, con nhỏ đó ra tay nhanh thật. Lần này cũng là do chúng ta làm lộ liễu quá rồi. Cần phải cẩn thận hơn.

-Vâng! Tôi sẽ chú ý!

-AI ĐÓ?

Lạc Thần đang định đến đưa tài liệu cho cha mình thì nghe thấy tiếng ông đang nói chuyện với ai đó. Nghe kĩ thì thấy đó là Lý Bân, trợ lý đắc lực của ông. Không hiểu sao ngay từ lúc vào công ty nhìn thấy hấn Lạc Thần luôn có một loại ác cảm đối với hấn ta. Mọi người đều nói hấn rất tận tụy, trung thành, làm việc rất nghiêm túc nhưng Lạc Thần lại cảm thấy hấn ta là một người không đơn giản. Anr trong con người đó hình như có dã tâm nên Lạc Thần luôn luôn đề phòng Lý Bân.

Cũng chính vì lẽ đó mà Lạc Thần không bước vào phòng tổng giám đốc luôn mà đứng ngoài nghe. Qua cuộc đối thoại ngắn ngủi thì Lạc Thần biết được cha mình đang muốn đối phó ai đó, nhưng là ai thì hấn không nghe được. Trong lúc không để ý hấn va phải chậu hoa cạnh cửa và bị phát hiện. Không còn cách nào Lạc Thần đành phải bước vào, thể hiện như chưa có chuyện gì xảy ra.

-Là con à? _Lạc gia có chút nhăn mày hỏi

-Vâng! Tôi tới đưa tài liệu nhưng thấy có người trong phòng nên định quay lại sau.

-Con vừa tới?

-Vâng

-Ta hiểu rồi. Con vào đi, còn Lý Bân, khi khác ta bàn tiếp _Lạc lão gia có chút thở phào nói

-Vâng

Lý Bân ra khỏi phòng, hấn trong khá điển trai, khuôn mặt hiền lành chưa từng đối ác làm hấn trông rất thành thực. Nhìn như vậy mà lại có ác cảm giống Lạc Thần có thể nói là vô cùng hiếm. Lạc Thần luôn nhìn theo hấn cho đến khi hấn ra khỏi phòng mới thôi.

-Con có vẻ không thích Lý Bân nhỉ?

-Tôi ghét hấn.

-Lý Bân làm việc rất tốt. Ta tin sau này cậu ta sẽ là cánh tay đắc lực của con.

-Tôi không tin.

Để mớ tài liệu trên bàn, Lạc Thần lập tức đi ra khỏi phòng. Đến cửa, hấn dừng lại quay đầu nói rằng

-Nhìn sai người như vậy sẽ không bao giờ có thể thành công

Không để Lạc lão gia kịp nói gì, Lạc Thần liền bỏ đi luôn. Lạc lão gia nhìn theo bóng lưng hắt dần khuất sau cánh cửa, nhíu mày nói

-Liệu rằng có thể nói cho nó?

—Lạc Thần trở về phòng làm việc của mình, vừa đi hắt vừa suy nghĩ. Chắc chắn ba hắt đang mưu tính việc gì đó. Qua cuộc đối thoại vừa rồi thì hắt có thể đoán được người bị nhắm tới là ai nhưng mà đó cũng chỉ là đoán, không có chứng cứ chính xác. Dù sao thì đó cũng là ba của hắt, hắt không muốn hiểu lầm ông. Nhưng mà cứ để yên mà không làm gì như vậy thì thật không ổn chút nào. Hắt phải làm gì đó.....

Sau một hồi suy nghĩ, Lạc Thần quyết định đến Nam Thiên. Vừa mới vào nhân viên lễ tân đã nhận ra

-Tôi có thể giúp gì cho Lạc thiếu gia?

Chuyện hắt và An Như đã có hôn ước rất nổi tiếng, thậm chí đã từng lên mặt báo. Vậy nên kể cả hoi Lạc Thần làm ở đây ai cũng vẫn gọi hắt là Lạc thiếu gia. Đây là thể hiện sự tôn trọng đối với hôn phu của đại tiểu thư An Như, cũng là chủ tịch bây giờ.

-Tôi muốn gặp An Như!

-Xin ngài đợi một lát!

Rồi cô lễ tân đó liền nói cái gì đó vào điện thoại bàn, một lát sau liền cung kính nói

-Chủ tịch vẫn đang họp xin thiếu gia cứ lên phòng của ngài đợi.

-Ừ! Cảm ơn!

Lên phòng chủ tịch, Lạc Thần bước vào. Căn phòng trống không không có ai, nội thất bày trí bên trong trông vẫn không khác gì hồi cố chủ tịch vẫn còn sống. Tự mình ngồi xuống ghế sofa chờ đợi, Lạc Thần lôi điện thoại ra bắt đầu gọi

“Alo”

-Anh có phải người ở văn phòng thám tử không?

“Vâng!”

-Tôi là Lạc Thần! Tôi muốn nhờ anh theo dõi một người

“Mời ngài tiếp tục”

.....

.....

.....

“Cụp”

Lạc Thần ngắt máy rồi lại nhìn ra cửa, đã lâu như vậy mà vẫn chưa xong sao? Hay là để hôm khác đến vậy? Nghĩ thế rồi hắt định đứng dậy ra về thì bên ngoài có tiếng bước chân cùng giọng nói quen thuộc đang vang lên

-Một đám vô ơn! Nếu ngày xưa ba cậu không giúp bọn họ thì bọn họ còn có ngày hôm nay chắc!!!!

-Bỏ đi! Dù sao họ cũng là tiền bối. Chúng ta không thể làm quá!

-Nhưng mà....

-Mình sẽ nghĩ được cách khác. Yên tâm đi!

“Cạch”

Cửa phòng mở ra, An Như cùng Thiên Nhu cùng bước vào. Lạc Thần liền lên tiếng chào trước:

-Chào hai người! Lâu quá không gặp!

-Mới có mấy tháng thôi! Cũng không lâu đến thế_Thiên Nhu có chút khó chịu nói

-Thiên Nhu!!

An Như nhíu mày không hài lòng rồi quay ra nói với Lạc Thần

-Xin lỗi anh! Cũng đúng là lâu không gặp rồi. Anh đến tìm em có việc gì không?

Lạc Thần nhìn kĩ An Như, dạo này cô gầy quá. Khuôn mặt xinh đẹp như búp bê trước kia nay lại có thần sắc mệt mỏi, xanh xao. Lạc Thần đau lòng nhưng lại không làm gì được, hắn không có tư cách gì để làm điều đó. Để ý thêm một điều nữa là cô đang mặc một bộ váy màu đen, khoác bên ngoài cũng là áo vest màu đen. An Như trước kia hầu như mặc màu tím bởi đó là màu cô yêu thích. Nhưng từ sau khi cố Nam Cung chủ tịch mất, hắn chỉ còn thấy cô mặc đồ đen. Quả nhiên An Như vẫn rất đau lòng vì chuyện đó, có chỉ giả vờ mạnh mẽ bên ngoài thôi.

-Cũng không có gì! Chỉ muốn tình hình cô dạo này thế nào thôi!

-Anh nghĩ việc ở đây rồi thì tình hình của Nam Thiên ra sao không khiến anh quan tâm_Thiên Nhu vẫn dùng cái giọng khó chịu để chen vào

-Tôi không có nói chuyện với cô. Xin cô đừng mất lịch sự như vậy!

-Tôi đang là thư kí riêng của cậu ấy nên có một số chuyện tôi vẫn có quyền can thiệp_Thiên Nhu cãi lại.

-Cô.....

-Đủ rồi!

An Như ngắt lời hai người. Cô đang rất mệt, không muốn nghe hai người cãi nhau. Không hiểu sao cả ngày hôm nay cô luôn có cảm giác mệt mỏi, cơ thể như bị rút kiệt sức lực đi vậy. Không lẽ.....Không thể nào! An Như lập tức lắc đầu phủ nhận, bác sĩ đã nói còn phải vài năm nữa sao. Chắc là do sáng nay quên chưa uống thuốc rồi. Tí nữa uống xong chắc sẽ đỡ hơn thôi.

-Xin thứ lỗi. Thiên Nhu có chút nóng tính. Cuộc họp lúc này không được suôn sẻ lắm.

-Có vấn đề gì sao?_Lạc Thần quan tâm hỏi

-Không có gì. Chỉ là mấy vấn đề nhỏ, bọn em tự giải quyết được.

-Vậy à? Có chuyện gì liên quan đến Lạc thị không?

Lạc Thần bỗng dừng hỏi vậy làm An Như có chút giật mình, chưa kịp lên tiếng thì Thiên Nhu lại một lần nữa nhảy vào

-Anh không biết gì sao? Công ty.....

-THIÊN NHU!!!!_May quá cậu ấy chưa nói được ra

Thiên Nhu nghe thấy An Như ngăn cản mình như vậy ầm ứ đứng một bên không nói gì nữa. Lạc Thần thấy phản ứng của An Như như vậy thì càng nghi ngờ. Nhất định là có chuyện gì đó

-Có chuyện gì sao?_Lạc Thần hỏi lại một lần nữa

-Không có gì! Nam Thiên vẫn rất ổn. Nếu anh đến đây chỉ vì như vậy thì có thể về được rồi. Bọn em còn rất nhiều việc phải làm.

-Tôi chỉ muốn quan tâm một chút thôi mà. Nếu có thể.....

-Tốt nhất anh nên về đi!

-Nhưng mà.....

-EM ĐÃ NÓI LÀ ANH ĐI VỀ ĐI. NAM THIÊN VẪN ỔN, KHÔNG CẦN ĐẾN LƯỢT ANH LO.

An Như bị kích động nên có chút lớn tiếng. Lạc Thần bị mắng như vậy thì lòng tự ái cũng bị đá kích nặng nề. Hắn chỉ muốn quan tâm cô hơn một chút mà bị đối xử như vậy sao?

-Xin lỗi. Là tôi nhiều chuyện.

Nói rồi liền lập tức đi ra khỏi phòng đóng sầm cửa một cái. Qua đó có thể thấy hấn đang rất tức giận. Xoa huyết thía dương, An Như thở dài một cái. Thiên Nhu thấy Lạc Thần đi rồi thì mới lên tiếng

-Tại sao cậu lại không muốn nói chứ cho hấn biết. Cậu mệt mỏi như vậy không phải vì công ty nhà hấn sao!!!!

-Đủ rồi Nhu nhi. Mình tự giải quyết được. Lạc thần vốn không biết việc này. Nếu biết anh ấy sẽ rất khó xử, Vậy nên mình mới không muốn anh ấy biết.

-Cậu lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho tên vô tâm đó thôi.

-Thôi! Không nói đến chuyện này nữa. Chúng ta mau làm việc tiếp thôi.

An Như muốn đi đến chỗ bàn làm việc nhưng hai chân cô bỗng nhiên bị tê liệt. Có thể dần mất thăng bằng, đầu óc ngày càng choáng váng. Rất nhanh chóng An Như ngã bất tỉnh trên sàn, đầu va đập mạnh nên còn có máu chảy ra thành một mảng. Thiên Nhu thấy vậy vô cùng hoảng hốt chạy lại nâng người An Như lên

-AN NHƯ! ANH NHƯ! CẬU MAU TỈNH LẠI ĐI AN NHƯ! ĐỪNG LÀM MÌNH SỢ!

-CÓ AI KHÔNG? NHANH LÊN! CHỦ TỊCH BỊ NGẤT RỒI!!! CÓ AI NGOÀI ĐÓ KHÔNG??????????

Ồ...e...ò.....e.....ò.....e.....

3A

20. Chương 20

“Bịch”

Lạc Thần tức giận ném xấp tài liệu lên trên bàn. Khuôn mặt đỏ bừng lên cho thấy tâm trạng lúc này của hấn như thế nào. Ngồi ở bàn làm việc, đối diện hấn là một người đàn ông đang đeo kính râm không nhìn rõ mặt, nghiêm giọng chỉ vào đồng giấy tờ vừa vút lên bàn hỏi:

-Những gì anh tìm kiếm được ở đây là sự thật chứ?

-Tôi xin đảm bảo với anh. Đúng là Lạc tổng đang dùng danh nghĩa một nhà đầu tư giấu mặt thu mua cổ phần của các cổ đông Nam Thiên. Hơn nữa còn thường xuyên qua lại với bọn họ. Nhưng chưa mua được bao nhiêu thì bị chủ tịch bên đó phát hiện và không biết bằng cách nào toàn bộ cổ đông đều ngừng bán. Không thành công thì Lạc tổng lại chuyển qua xúi giục các cổ đông gây sức ép cho Nam Cung chủ tịch nói rằng cô còn quá trẻ nên muốn thay người khác lên làm chủ tịch. Nội bộ lục đục với nhau nên Nam Thiên hiện tại hoạt động có chút khó khăn. Mọi việc đều do trợ lý Lý Bân của Lạc tổng đứng ra làm.

Sau mấy ngày thám tử đã đem kết quả điều tra được cho hấn. Không ngờ cha hấn lại có dã tâm với Nam Thiên. Nhưng với đầu óc của ông thì không thể nghĩ ra những kế sách này, nhất định là tên Lý Bân đó. Còn nữa hóa ra An Như đã biết mọi việc nhưng lại giấu hấn. Chết tiệt! Tại sao cô lúc nào cũng vơ hết vào người một mình như vậy có chứ!!!!

Không đợi thêm một phút giây nào nữa Lạc Thần lập tức đứng lên cầm theo xấp tài liệu mà thám tử mang đến rồi đi ra ngoài, Trước khi đi chỉ kịp nói với anh ta rằng:

-Tiền tôi sẽ gửi vào tài khoản cho anh sau! Anh có thể về được rồi.

Đi rất nhanh về phía phòng Tổng giám đốc, Lạc Thần không thèm gõ cửa mà trực tiếp đập cửa mà vào. Lạc lão gia nhìn vậy cũng quen rồi nên không có biểu hiện gì chỉ nhàn nhạt nhắc nhở:

-Cửa không khóa lần sau cứ mở như bình thường mà vào.

Lạc Thần không quan tâm cha mình đang nói gì vừa vào tới liền rút ngay tập tài liệu trước mặt ông rồi lớn tiếng nói:

-Đây là cái gì???

Lạc lão gia thấy lạ liền cầm lên xem. Sau một hồi xem xong liền nổi giận, đứng dậy khỏi ghế, đưa tay chỉ thẳng mặt Lạc Thần quát tháo:

-Nghịch tử! Mày dám cho người theo dõi cha mày.

Nhìn thấy phản ứng của Lạc lão gia, Lạc Thần cười khinh bỉ mỉa mai nói:

-Nếu không làm vậy thì làm sao biết được ông có ý đồ với Nam Thiên. Mối hòa hảo bao nhiêu năm ông nội cố gắng xây dựng với bọn họ cũng vì ông mà sắp mất rồi đấy.

Lạc lão gia nghe vậy thì càng tức giận. Nếu nó đã biết rồi thì ông cũng chẳng cần phải giấu.

-Mày thì biết cái gì! Cái gì mà mối hòa hảo chứ. Bao nhiêu năm nay Lạc gia chúng ta đều chịu thu mình dưới trướng của Nam Cung gia. Bất cứ cái gì cũng đều phải nhường nhịn làm theo ý của bọn họ. Tao không giống ông nội của mày mà chịu mãi như thế. Tao nhất định phải khiến Nam Cung gia cúi đầu trước Lạc gia.

-ÔNG NHẦM RỒI!!!!_Lạc Thần nghe thấy cha mình dùng lí do như vậy để biện hộ cho bản thân thì vô cùng thất vọng.

-Nam Cung gia chưa từng coi thường chúng ta cả. Bao nhiêu năm qua với sự lãnh đạo kém cỏi của ông nếu không phải có Nam Cung gia phía sau lưng thì liệu Lạc thị có còn không???? Bản thân ông chỉ biết nhìn gần, thiên cận lại cố chấp, vì cái lợi trước mắt mà bỏ qua cái lợi lớn. Tính cách như vậy ông nội mới muộn lo lắng rằng không sớm thì muộn cái công ty này cũng sẽ lụi tàn. Ông nội thế mới phải tự mình dựa cột vào Nam Cung gia chỉ mong ông có thể duy trì công ty ổn định là được. Nhưng ông không biết đủ, không biết ơn người đã giúp mình lại còn muốn quay ngược lại cắn họ một cái. **ÔNG LÀM NGƯỜI NHƯ VẬY SAO??????**

-Hỗn láo! Mày nói cha mày như thế đây!!!!

-Tôi chỉ nói lên sự thật thôi! Ông nội đến lúc nhắm mắt cũng chưa từng an tâm về ông một chút nào.

-Cái gì?

Trước biểu hiện vô cùng bàng hoàng của Lạc lão gia khi nghe hắn nói vậy, Lạc Thần cũng mặc kệ rồi toan rời khỏi đây. Nhưng đi được vài bước, Lạc Thần quay đầu lại hỏi cha mình

-Mọi chuyện là do Lý Bân xúi giục ông đúng không?

-Cái này.....cái này.....

Nghe thấy giọng điệu bất bình thường của cha mình Lạc Thần đã khẳng định được mọi chuyện. Hắn cũng không nói gì thêm chỉ bước ra khỏi phòng.

Lạc Thần thang máy xuống phía dưới đại sảnh. Hắn muốn tìm An Như, là hân nộ cô rất nhiều. Cho dù cô có muốn hay không thì nhất định hắn cũng sẽ lao vào giúp cô bảo vệ Nam Thiên. Còn tên Lý Bân. Hay cho một tên trợ lý, có thể đem cấp trên của mình vờn quanh như vậy. Chuyện Nam Thiên giúp đỡ Lạc thị mấy năm qua không thể nào mà cha hắn không biết. Nhưng mà ông lại có cái suy nghĩ rằng mình bị coi thường như vậy thì nhất định do hắn giấu chuyện giúp đỡ hoặc việc giúp đỡ khi báo cáo lại bị thêm mắm dặm muối vào.

Thủ đoạn của hắn cũng khá cao tay, tội chung lại thì mục đích của hắn cũng chính là làm sáo để Nam Thiên bị Lạc thị thâm tóm. Vì số cổ phần trước đó mua dưới tên hắn thì Lý Bân cũng coi như là một cổ đông của tập đoàn. Thường xuyên qua lại với các cổ đông khác để lấy sự tin tưởng của bọn họ, tạo sức ép để An Như phải nhường vị trí chủ tịch. Với sự ủng hộ của những cổ đông khác thì không phải người sẽ ngồi vào cái ghế đó không phải là hắn sao? Tuy nhiên làm theo cách đó sẽ bị mang tiếng xấu, nhưng đến lúc đó thì chỉ cần đổ hết tội lỗi lên nói rằng hắn làm việc theo chỉ thị của Lạc thị như vậy mọi tổn thất do Lạc thị chịu còn hắn chỉ cần ngồi hưởng thụ cả cái tập đoàn của Nam Cung gia.

Có lẽ Lý Bân đã dự trù việc này từ lâu, trước kia khi Lạc Thần vẫn còn hôn ước với An Như, người có khả năng thay thế cha nhất chính là hắn. Bởi khi đó Lạc Thần vẫn là tên bất kham khiến mọi người khinh thường. Nếu theo như thế đó cho đến bây giờ thì sau khi kết hôn, Nam Thiên sát nhập với Lạc thị, vậy thì với cương vị người đứng đầu thay thế cha, hắn ta hoàn toàn có cả tập đoàn khổng lồ đó. Chỉ tiếc đến cuối cùng Lạc Thần giải trừ hôn ước, bản thân cũng thay đổi làm việc nghiêm túc hơn. Nhân viên trong công ty cũng coi hắn như người thừa kế xứng đáng vậy nên Lý Bân mới thay đổi kế hoạch của mình như bây giờ. Tuy nhiên dù hắn có thay đổi bao nhiêu lần thì Lạc Thần hắn thề sẽ không để cho tên đó được toại nguyện. Hắn sẽ dùng hết sức lực của mình, bằng mọi giá bảo vệ vững chắc vị trí chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nam Thiên của An Như! Hắn thề!!!!

21. Chương 21

-Những thứ mà anh yêu cầu đây! Như vậy đã đủ rồi chứ?

Một sấp tài liệu được đặt trên bàn. Lạc Thần lúc này đang ngồi trên ghế làm việc, đưa tay với lấy xấp tài liệu đó. Cầm lên chăm chú đọc một cách cẩn thận. Không biết nội dung bên trong có gì nhưng đôi mắt của hắn càng lúc càng tràn đầy ý cười.

Đặt lại tài liệu về chỗ cũ, Lạc Thần hài lòng nói:

-Đủ rồi! Anh đã làm rất tốt. Như đã thỏa thuận, tôi sẽ gửi nốt số tiền còn lại vào tài khoản của anh sau.

-Cảm ơn! Tôi xin phép về trước!

Sau khi thám tử đã rời khỏi phòng là việc của Lạc Thần, hắn vẫn ngồi im lặng trầm ngâm. Mọi thứ đã đủ rồi thì nên bắt đầu thôi. Lấy điện thoại Lạc Thần sử dụng hệ thống liên kết nội bộ trong công ty

-Alo! Gọi trợ lý Lý lên đây cho tôi

Khoảng tầm 10 phút sau thì bên ngoài phòng làm việc của Lạc Thần có tiếng gõ cửa

“Cộc....cộc...”

-Mời vào!

-Phó giám đốc! Anh gọi tôi đến có việc gì?

Vừa mới vào, Lý Bân không thềm kiêng nề gì cấp trên mà liền dập đầu hỏi luôn. Vì được tin dùng nên hắn có chút kiêu ngạo tự cho mình hơn người khác, quên mất người trước mặt phó giám đốc, dù hắn có là người bên cạnh sếp tổng thì vẫn chỉ là một gã trợ lý quèn.

-Anh có vẻ luôn được cha tôi tin tưởng nhỉ?

Cũng không tức giận, Lạc Thần chỉ từ tốn hỏi hắn một câu như vậy. Lý Bân có một chút khó hiểu nhưng vẫn đáp lại:

-Đó là vì khả năng làm việc của tôi khiến Tổng giám đốc cảm thấy hài lòng mà thôi.

-Vậy sao? Khả năng làm việc hay khả năng lừa đảo?

Lạc Thần bỗng hỏi ngược lại một câu như vậy khiến Lý Bân giật mình trở tay không kịp. Khuôn mặt hắn trở tái nhợt, mồ hôi cũng bắt đầu thi nhau tuôn ra khiến hắn lạnh gáy.

-Phó tổng nói gì tôi không hiểu. Cái gì mà lừa đảo ở đây? Tôi trước giờ làm việc đều đang hoàng. Anh nói vậy chính là đang vu khống tôi?

-Nếu đây mà gọi là đang hoàng hoàng thì trên đời sẽ không cần cảnh sát!

Nói rồi Lạc Thần liền ném tập tài liệu vào tay của Lý Bân. Hắn đón lấy, có chút khó hiểu mở ra đọc. nhưng mà sau khi đọc được vài dòng mặt hắn bắt đầu lại biến sắc. Càng đọc sắc mặt càng biến đổi rõ rệt. giờ đây khuôn mặt của hắn trở nên trắng bệch cắt không còn một giọt máu. Đây là...đây.....là....

Nhìn biểu cảm của hắn như vậy Lạc Thần cũng có chút hả hê, tiếp tục mỉa mai nói

-Anh có thể giữ làm kỉ niệm. Đây chỉ là bản sao, bản chính tôi vẫn đang giữ đây.

-Anh....làm...sao anh anh lại....có....những thứ này????

-Làm sao tôi có anh không cần biết! Cái anh cần quan tâm chính là anh muốn giải quyết vụ này ra sao?-Anh muốn gì?

Lý Bân lúc này đang vô cùng sợ hãi. Mọi bằng chứng làm ăn trước kia của hắn đều trong tay của Phó tổng. Nếu đưa chúng cho công an thì hắn chỉ có nước mực rửa cả đời còn lại trong tù. Không! Tuyệt đối không thể! Bằng mọi cách phải thỏa thuận được với hắn để thoát thân.

-Tôi muốn anh biến ra khỏi đây. Tránh xa Nam Thiên cùng Lạc thị ra. Như vậy đủ chứ?

Không hề vòng vo, Lạc Thần vào thẳng luôn vấn đề.

-KHÔNG ĐƯỢC!!!!!!

Phải tốn rất nhiều công sức hắn mới vào được đây làm việc. Mất rất nhiều thời gian mới có được địa vị như bây giờ. Và cũng mất rất nhiều tiền bạc để từng bước thu tóm cái tập đoàn lớn của Nam Cung gia kia. Nếu thành công rồi thì hắn có thể đứng trên đỉnh mà kiêu hãnh nhìn xuống. Tiền tài, quyền lực, địa vị sẽ không thiếu. Hắn sẽ không bao giờ phải chịu cúi đầu trước ai nữa. Nếu đáp ứng điều kiện của hắn thì tất cả mọi thứ sẽ đổ bể hết.

-Nếu vậy thì bư kiện này sẽ được chuyển đến cảnh sát rồi!

Lạc Thần nhìn Lý Bân đang cố kháng cự một cách ma mĩnh. Tay thì cầm một phong hồ sơ lớn vẩy vẩy trước mặt hắn rồi bồi thêm một câu.

-Đằng nào thì cũng mất. Không cách này thì cách kia tôi cũng dập tan tham vọng của anh. nhưng anh có thể chọn thất bại trong bình yên hay thất bại trong sự tra tấn đây.

-Anh.....anh đây là uy hiếp người quá đáng!_Lý Bân then quá hóa giận nói

-Tôi quá đáng cũng không như anh. Vì tham vọng của mình mà chiếm đoạt đồ của người khác. Hành vi đó tôi tuyệt đối không bỏ qua. Nhất là khi mục tiêu lại là Nam Thiên

Lúc này giọng Lạc Thần bỗng trở nên lạnh đi. Khuôn mặt trầm xuống cả người tỏa ra áp lực khiến người khác cảm thấy bị đè nén. Lý Bân bỗng cảm thấy sợ hãi trước con người này. Hắn vẫn cố đặt lại thỏa thuận với Lạc Thần:

-Tại sao? Tại sao an phải bảo vệ Tập đoàn Nam Thiên đến vậy. Suy cho cùng thì nó cũng đâu còn là của anh sau này nữa. Nếu tôi thành công có thể tôi cướp mất nó nhưng chẳng phải Lạc thị sẽ có danh tiếng vang xa sao? Có thể hợp nhất Nam Thiên với mình, anh thử nghĩ xem Lạc Thị sẽ được các công ty khác nể sợ cúi đầu. Tôi có lòng tham nhưng mấy người cũng có lợi mà. Chúng ta có thể cùng nhau....

-ĐỦ RỒI!!!!

Chỉ cần có thể giúp cô thì cái gì hắn cũng sẽ làm. Để An Như có thể yên ổn tiếp tục kế thừa Nam Thiên, cô sẽ không còn phải mệt mỏi. Đến lúc đó cô sẽ chịu nghỉ một chút cho bản thân mình. Có nói thì người đàn ông đang đứng trước mặt hắn sẽ không bao giờ có thể hiểu. Vậy nên không cần hải tổn lời với hắn làm gì. Lạnh giọng, Lạc thần chỉ nói:

-Lí do vì sao thì tôi không cần phải nói với anh. Anh chỉ cần biết không biết bằng cách nào, nhưng tôi nhất định không cho anh được toại nguyện.

-Anh....

Ngay lập tức lý bản liền lao tới giật phong hồ sơ trong tay Lạc thần rồi dùng bật lửa đốt chúng thành tro. Thấy vậy Lạc Thần cũng không hề biểu hiện gì đặc biệt, chỉ ngồi im nhìn hần điên cuồng đốt giấy. Đốt xong khuôn mặt của hần trở nên nhẹ nhõm nhưng không hiểu sao lại khiến người khác cảm thấy nực cười

-Đốt xong chưa? _Lạc Thần chỉ từ tốn hỏi

-Bản gốc đã mất! Tôi xem anh làm thế nào đe dọa tôi được nữa!

-Anh nghĩ tôi ngu đến vậy sao?

-Anh nói gì?

-Anh nghĩ tôi dễ dàng cầm bản gốc thật giờ trước mặt anh sao?

-Vậy....nghĩa là.....

Đúng! Phong hồ sơ đó chỉ để trên người tên đó mà thôi. Bản gốc thật đang nằm trong tay thám tử. Bất cứ lúc nào hần gọi thì chỗ tài liệu đấy sẽ được gửi thẳng đến cảnh sát. Lạc Thần biết với con người của hần thì không bao giờ có chuyện làm ăn trong sạch. Mà không chỉ hần có lẽ toàn bộ những người trên thương trường này đều như vậy. Đến cả bản thân hần sau này cũng sẽ như thế. Vậy nên để có thể nắm trong tay quyền quyết định chỉ có thể bằng cách nắm giữ tất cả những bí mật của đối phương. Lạc Thần đã thuê thám tử điều tra những lần làm ăn trước kia của Lý Bản. Quả nhiên không ngoài dự đoán, mỗi vụ dù lớn dù nhỏ đều có dấu hiệu của lừa đảo. Tội của hần gộp lại đủ dành cuối đời ở trong tù.

-Tôi xin anh! Tha cho tôi! Tôi không muốn vào tù!!!!!!

Lý Bản sợ hãi cầu xin Lạc Thần. vào trong đấy ra rồi còn chỗ nào dám nhận hần vào làm. Nếu phải bỏ kế hoạch lần này tuy có nhục nhả nhưng ít nhất vẫn còn cơ hội phục thù sau này. Vậy nên bằng mọi cách tất cả chuyện này phải được dấu kín.

-Nếu vậy thì chỉ còn cách anh phải tự mình biến mất thôi.

-Tôi sẽ! Nhất định! Không bao giờ xuất hiện trước mặt anh cùng Nam Cung chủ tịch nữa....

-Thật không?

-Tôi xin đảm bảo!

-Vậy thì ngay bây giờ! Ngay lúc này! Biến khỏi Lạc thị ngay! Xong thì anh đến địa chỉ này lấy bản gốc về.
_Nói rồi liền ném cho hần một tấm danh thiếp

-Vâng! Tôi xin đi ngay!!!!!!

Lý Bản khép nép ra khỏi phòng. Nhưng vừa ra khỏi cửa khuôn mặt hần liền tràn đầy phần nộ. Khốn khiếp! Chờ đó! Rồi sẽ có ngày hần quay lại và trả lại gấp mười lần. Nhưng đáng tiếc thay biểu cảm của hần không thoát khỏi tầm mắt của Lạc Thần. Ngồi trong phòng nhưng hần chắc chắn rằng hần ta đang vô cùng hận mình. Hần đâu có ngu để lại một kẻ như vậy để giết mình sau này. Diệt cỏ phải diệt tận gốc, tài liệu gốc thật ra đã gửi đi từ lâu. Đợi mấy ngày nữa nhất định sẽ có người đến hỏi thăm hần. Gã đó thích dùng cách hèn hạ để đạt được tham vọng thì hần cũng hèn hạ y như vậy để đạt được mục đích. Lạc Thần ngả lưng ra ghế, mắt nhắm chiêu nhìn lên trần nhà. Bước đầu tiên đã xong. Còn 2/3 quãng đường đang chờ hần. Lạc Thần hần nhất định sẽ bù đắp hết thất bại lại cho An Như

:^~ R

22. Chương 22

-Khụ...khụ.....

-An Như!!! Cậu ổn chứ?

-Mình không sao!

An Như chuẩn bị có cuộc họp, nhưng vừa đứng lên thì bỗng có cơn ho dữ dội ập tới. Sợ để ho tổn nhiều hơn cả sức để đứng vậy nên An Như liền nhanh chóng quỵ xuống trong phòng làm việc. Thiên Nhu vừa mới tiến vào phòng gọi cô nhìn thấy cảnh này thì rất hoảng sợ chạy tới.

Tình trạng của An Như ngày càng tệ hơn, Thiên Nhu vô cùng lo lắng cho cô. Nhưng dù có khuyên nhủ ra sao, An Như vẫn rất cố chấp. Lần trước nhập viện do bệnh tái phát đã khiến cô sợ hãi gần chết. Lúc ấy nhìn An Như ở trong phòng cấp cứu mà mỏng manh vô cùng, cứ như chỉ một lát nữa cậu ấy sẽ biến mất vậy. Ra viện mặc dù đã được bác sĩ dặn dò phải nghỉ ngơi nhiều hơn nhưng An Như vẫn hầu như không nghe. Lao碌 làm việc đến điên cuồng, chỉ trong vòng có mấy ngày trông cậu ấy lại xanh xao đến đáng sợ.

-Hay cậu nghỉ một hôm đi! Cuộc họp để tớ chủ trì hộ cho!_Thiên Nhu vẫn cố khuyên giải

-Không được! Hôm nay toàn bộ cổ đông sẽ có mặt mình không thể bỏ lỡ.

-Nhưng mà.....sức khỏe của cậu?

An Như làm sao không biết Thiên Nhu đang lo lắng cho mình nhưng dạo này Nam Thiên gặp phải rất nhiều vấn đề cô cần đích thân giải quyết. Sức khỏe của cô không quan trọng bằng công sức của cha suốt thời gian qua. Tập đoàn lớn mạnh được như vậy là nhờ ba cùng ông đã phải cố gắng rất nhiều. Là người thừa kế cô không thể để cho họ thất vọng. Nhưng mà điều cô lo lắng nhất đó là sau khi cô....thì mọi thứ sẽ ra sao? Cố nỡ một nụ cười trấn an Thiên Nhu, An Như nhẹ giọng:

-Mình không sao! Cậu yên tâm, Thần Chết ghét mình lắm! Mình không dễ dàng chết như vậy đâu!

-Cậu....cậu.....là ĐỒ NGỐC!!!!

Thiên Nhu nghe cô nói vậy càng thấy đau lòng hơn, không nhịn nổi nước mắt lại tuôn ra như mưa. An Như! Sao cậu lại khổ như thế? Ông trời sao lại bắt công với cậu đến vậy. Mình không cam tâm!!!!!!

-Ừ! Mình ngốc lắm! Vì thế mình không muốn tiểu Nhu phải khóc vì một kẻ ngốc như mình. Cậu khóc sẽ mất xinh đó!

-Cậu...cậu...sao..cậu...hức....còn...đùa được...nữa..chứ..hức....hức.....

-Cuộc sống tươi đẹp như vậy sao mình lại không thể đùa vui một chút chứ! Cậu thấy mình nói có đúng không?

Nhìn An Như vẫn còn vui vẻ như vậy làm Thiên Nhu đang nức nở khóc cũng phải bật cười.

-Cậu thiệt là! Mau, tớ đỡ cậu dậy. Sắp đến giờ họp rồi!

-Ừm!

Cả hai cùng nhau tới phòng họp, đẩy cửa bước vào bên trong tất cả các cô đông đã có mặt đầy đủ. Vì là chủ tịch đương nhiệm của Nam Thiên nên mọi người đều cúi chào thể hiện sự kính trọng đối với cô. Nhưng mà có một người cũng đang có mặt tại phòng họp này khiến cho cả cô và Thiên Nhu vô cùng ngạc nhiên:

-Anh đang làm gì ở đây?

Lúc này, tại vị trí ghế chủ vị lẽ ra là của An Như, Lạc Thần đang ngang nhiên ngồi lên khiến Thiên Nhu rất tức giận. -Tôi chỉ đang làm việc của mình!

-Ý anh là gì?

-Chủ tịch vắng mặt nên tôi chỉ thay thế để điều hành cuộc họp này thôi!

-CÁI GÌ? Ai nói An Như vắng mặt. Còn nữa cho dù cô ấy vắng mặt thì anh có quyền gì mà thay thế điều hành!

-Với tư cách là Phó chủ tịch hội đồng quản trị, như vậy đã đủ chưa?

-Cái gì! Không thể nào! An Như, cậu nói gì đi!!!!

-Anh ấy nói đúng đấy!

-Sao cơ? Sao lại như vậy!

Thiên Nhu vô cùng ngạc nhiên khi nghe An Như nói vậy. Cô vào đây là trợ lý cho An Như lâu như vậy cũng không hề biết cái gì gì. Rốt cuộc chuyện này là sao? Phó chủ tịch hội đồng quản trị? Là hấn sao?

Như biết Thiên Nhu đang vô cùng hoang mang, An Như lúc này mới từ tốn nói.

-Trong di chúc thực ra nói rằng, mình chỉ thừa hưởng 80% số cổ phần ba đang có, 20% còn lại sẽ để cho hôn phu của mình giữ. Cộng thêm cô phần vốn có của Lạc thị đầu tư vào Nam Thiên khi Lạc lão tiền bối còn tại thế để cho Thần thừa kế khi qua 18 tuổi thì người có số cổ phần lớn thứ hai chính là Lạc Thần. Vậy nên nói anh ấy là Phó chủ tịch hội đồng quản trị cũng không sai. Tất cả cổ đông đều biết điều này

-Sao lại như vậy?

-Ba mình muốn sau khi tụi mình kết hôn cả hai cùng nhau tiếp quản Nam Thiên nên mới làm vậy!

An Như nói ra một hồi cuối cùng Thiên Nhu cũng đã hiểu. Nhưng mà dù sao hành động của hấn cũng là quá đáng, An Như không hề báo vãng mặt hấn lấy đâu ra cái quyền gì tự cho mình thay thế cậu ấy chứ. An Như nhìn thấy mọi chuyện xảy ra cũng nhủ mày lại, tuy vậy giọng nói vẫn lạnh nhạt như thường ngày

-Nhưng mà không phải anh muốn từ bỏ phần thừa kế đó sao? Sao bây giờ lại tới đây?

-Thứ lỗi cho tôi thưa chủ tịch._Một cổ đông đứng lên nói

-Có chuyện gì?

-Tuy ngài và Lạc thiếu gia có thể sắp hủy hôn nhưng hiện tại thì chưa. Vậy nên phần thừa kế đó vẫn đang có hiệu lực. Thêm nữa có rất nhiều tin đồn về việc sức khỏe ngài đang kém dần đi. Chúng tôi không thể yên tâm rằng chủ tịch có thể tiếp tục điều hành tập đoàn vậy nên mới tự ý gọi Phó chủ tịch tới.

-Cái gì? Mấy người có quyền gì mà tự tiện làm như vậy. An Như vẫn rất bình thường, mấy người ở đây là muốn rửa chủ tịch sao?

Thiên Nhu nghe vậy vô cùng tức giận không nhịn được mà lên tiếng. Một đám ăn cháo đá bát, nhớ năm xưa ba An Như đã nâng đỡ họ ra sao. Đã không giúp đỡ An Như thì thôi lại còn muốn hùa theo Lạc thị đẩy cậu ấy đi.

-Bình thường hay không thì chắc chủ tịch cùng cô đều biết._Một cổ đông khác lên tiếng,

-Đủ rồi!

Đến bây giờ Lạc Thần mới lên tiếng. Tất cả mọi người đều im lặng nhìn hấn, cả An Như cũng vậy. Về mặt hấn không có chút gì là kiêu ngạo vì được mọi người tín nhiệm, chỉ thấy sự bình thản như mọi thứ chỉ là phù du. Điều bộ này...điều bộ này....giống hệt An Như. Thiên Nhu ngạc nhiên nghĩ thầm

-Nếu các cổ đông đã tin tưởng như vậy thì tôi xin hoàn thành trách nhiệm của mình. Còn về phần chủ tịch tôi nghĩ cô nên trở về dưỡng bệnh thì hơn, khi nào khỏe hấn hãy quay lại. Đừng làm ảnh hưởng đến công việc chung

-Anh dù sao cũng chỉ là Phó chủ tịch, anh lấy quyền gì mà ra lệnh cho cậu ấy.

-Tôi không có ra lệnh! Tôi chỉ đang nêu lên ý kiến chung của mọi người thôi. Chủ tịch như vậy vẫn nên để tôi phụ trách.

-ANH.....

-Thiên Nhu! Đủ rồi!

-An Như à....

Nghe thấy An Như ngăn cản mình, Thiên Nhu cảm thấy vô cùng ám ức

-Không sai! Có lẽ mình đã hơi ích kỷ!

Nói rồi liền quay ra nhìn một lượt cái cổ đông, rồi quay ra nhìn thẳng vào mặt Lạc Thần

-Nếu đây là nguyện vọng của mọi người thì tôi sẽ tiếp nhận. Cảm ơn vì tất cả đã lo lắng cho sức khỏe của tôi. Ba tôi trên trời có lẽ sẽ rất vui

Nghe An Như nói đến đây các cổ đông đều chợt dạ. Tiền chủ tịch đã nâng đỡ bọn họ không ít nhưng bây giờ bọn họ lại cùng hòa nhau muốn gây khó dễ cho con gái ngài. Khiến tất cả đều trào dâng một nỗi hổ thẹn. Nhưng mà Chủ tịch hiện tại như ngọn nến trước gió, bọn họ không còn cách nào khác là phải làm như vậy vì lợi ích của chính mình.

-Còn về phía anh! Phó chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Nam Thiên

-Vâng

An như bỗng đứng đọc đầy đủ chức danh của hần làm Lạc thần có chút giật mình. Có chuyện gì sao? Sao tự nhiên lại trịnh trọng như vậy!

-Là chủ tịch hội đồng quản trị tôi giao cho anh chịu trách nhiệm cho đến khi tôi quay trở lại. Tôi tin tưởng được anh chứ?

Mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy khiến Lạc Thần phải bất ngờ. Vậy mà hần cứ tưởng cô sẽ tung ra chiêu gì để đối phó với việc này. Nếu chỉ có thế thì hần chỉ cần tiếp tục mục đích của mình là được.

-Tôi xin hứa!

-Vậy Nam Thiên từ bây giờ sẽ giao cho anh. Tạm biệt!

An Như nở một nụ cười nhẹ như gió xuân rồi rời đi. Khuôn mặt tuyệt đẹp như thiên sứ nhưng lại xanh xao vừa khiến người ta phải đau lòng. Lạc Thần không hiểu sao nhìn cô như vậy thì một cỗ bất an chợt dâng lên trong lòng. Cứ có cảm rằng đây sẽ là lần cuối hần còn được gặp lại cô.

An Như cứ như thế được Thiên Nhu dìu ra khỏi phòng họp không hề quay đầu lại một lần nào. Nhìn bóng cô khuất dần, trong lòng hần bỗng có một tiếng nói không ngừng gào thét rằng. Hãy giữ cô ấy lại! hãy giữ cô ấy lại đi. Nhưng mặc kệ cái cảm giác khó hiểu đó, Lạc Thần quyết định quay mặt đi để giữ lại lí trí của mình.

Đưa An Như ra khỏi đó Thiên Nhu lo lắng hỏi

-Cậu chắc là muốn để Nam Thiên cho anh ta chứ?

-Chẳng phải cậu muốn mình nghỉ ngơi sao? Không giao cho anh ấy thì giao cho ai? Lạc Thần là hôn phu của mình mà!

-Nhưng mà.....

-Đủ rồi! Mau đưa mình về đi! Mình hình như sắp tới giới hạn rồi! Khụ....khụ.....

-AN NHƯ? AN NHƯ! Cậu không sao chứ? Mình đưa cậu tới bệnh viện!

-Ừm! Tới đó đi!

(D!

23. Chương 23

Thiên Nhu tuy đã được An Như trấn an nhưng vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng. Cha Lạc Thần đã muốn lắm le Nam Thiên vậy thì hần có hay không sẽ giống cha mình. Cô càng cảm thấy lo lắng hơn khi tên đó hạ lệnh rằng không cần cô đến công ty làm việc hàng ngày, chỉ cần chăm sóc cho An Như. Hần làm vậy là có ý gì? Có phải là sợ mình biết chuyện gì đó của hần mà ngăn cản không? Nhưng An Như với Lạc Thần là thanh mai trúc mã từ nhỏ, hần chắc cũng không tuyệt tình đến như thế chứ? An Như cũng đã kêu cô tin tưởng hần rồi mà. Thôi kệ đi! Như vậy càng tốt, Thiên Nhu càng có thêm thời gian để chăm sóc cho An Như.

Nhưng mà tự an ủi mình chưa được bao lâu thì Thiên Nhu nghe được tin. Có cổ đông muốn nhượng lại cổ phần để rút lui khỏi Nam Thiên. Vấn đề sẽ không có gì to tát nếu người được nhượng đó không phải là Lạc Thần. Nếu như vậy thì với số cổ phần hắn đang có bây giờ, hắn hoàn toàn có thể thay thế vị trí chủ tịch hội đồng quản trị của Nam Thiên với tư cách là cổ đông lớn nhất. Vậy thì An Như, An Như thì sao? Không được! Không thể như vậy được. Cô nhất định phải tìm hắn để hỏi rõ việc này.

Lập tức tới Nam Thiên. Thiên Nhu không thèm hỏi han mà muốn lên tìm Lạc thần. Tất nhiên là cô bị bảo vệ chặn lại ngoài cửa. Nói rằng chủ tịch không muốn tiếp ai.

Cái gì mà chủ tịch cơ chứ. Người đó rõ ràng là An Như mà, tại sao mấy người này lại có thể dễ dàng đổi chủ như vậy chứ? Nếu vậy thì công sức cậu ấy bảo vệ cái tập đoàn này bao lâu nay đều sẽ đổ sông đổ bể hết sao? Tên khốn đó! Là tên khốn đó đã phản bội lại sự tin tưởng của An Như. Mặc dù đã cố nhưng Thiên Nhu đã không thành công trong việc tìm Lạc Thần. Cô bị đuổi ra khỏi công ty, thậm trí còn bị đuổi việc.

Thất vọng quay trở về bệnh viện, Thiên Nhu đứng bên ngoài phòng bệnh của An Như mà mãi không dám bước vào. Sẽ ra sao nếu An Như biết được tin này đây? Thiên Nhu đứng bên ngoài tần ngần mãi vẫn không có can đảm. Cho đến khi một giọng nói từ phòng bệnh vang lên

-Thiên Nhu! Cậu còn định đứng ngoài đấy bao lâu nữa!

-A!

Giật mình Thiên như mới bối rối đi vào. An Như đang nghỉ ngơi trên giường bệnh, trước mặt là một cuốn sách.

-An Như! Cậu thế nào rồi!

-Mình ổn! Bác sĩ nói sắc khỏe tớ đã tốt hơn nên cậu đừng lo lắng!

-Ừm!

-Cậu đọc gì đấy?

-Câu chuyện yêu thích của mình. Hồi nhỏ mình cùng Lạc Thần hay đọc cho nhau nghe lắm. Đọc đi đọc lại không biết chán luôn.

-An Như! Sao cậu phải yêu hắn ta đến vậy cơ chứ? Hắn đâu có đáng đâu!

Thiên Nhu nói đến đây, khuôn mặt của An như bỗng lại trở nên trầm xuống. Khuôn mặt đượm buồn khiến cô trông yếu ớt mỏng manh hơn bao giờ hết.

-Đáng! Đáng mà!

Thấy An Như cố chấp như vậy Thiên Nhu mới tức giận nói lớn

-Cậu có biết hắn ra đã làm gì không? Hắn đã.....

-Lấy được phần cổ phần chuyển nhượng và trở thành chủ tịch mới của Nam Thiên!-Cậu biết?

-Ừm! Tin tức trên báo chí nhiều mà.

-Vậy tại sao cậu lại.....

-Cậu không nhìn thấy hết. Anh ấy yêu mình nhiều mà. Chỉ là đến bây giờ anh ấy không nhận ra thôi!

-Mình thật không hiểu nổi cậu

-Rồi! Sẽ đến lúc mọi thứ trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết! Tin mình đi!

-Lạc Thần! Mày là đang có ý định gì đây?

-Ý ông là sao?

-Mấy tháng trước mày còn chỉ trích tao có ý đồ xấu với Nam Thiên. Bây giờ chính mày lại giật lấy cái vị trí chủ tịch hội đồng quản trị của con nhỏ đó. Mày định làm gì?

Lúc này tại phòng làm việc của Lạc Thần ở Nam Thiên, hắn vẫn đang ung dung ngồi xem giấy tờ, mặc kệ ở một bên cha hắn vẫn đang nổi nóng. Một lúc sau, hắn mới từ từ ngẩng đầu lên lạnh nhạt nói

-Ông không vui sao? Tôi đang giúp ông thực hiện mong ước của mình.

-Không thể nào!

-Tất nhiên là có thể chứ! Chỉ là tôi làm ngược lại mà thôi!

-Ngược lại.....Chẳng lẽ.....

Sau một hồi suy ngẫm Lạc lão gia mới hiểu Lạc Thần đang muốn nói gì?

-Nghịch tử! Mày muốn đem cả Lạc thị cho con nhỏ đó?

-chẳng phải còn tôi sao? Ông lo cái gì!

-Mày.....mày.....

-Ba lớn tuổi rồi. Về hưu chăm sóc cây vườn với mẹ đi. Đừng để con dùng biện pháp mạnh.

Lạc lão gia bị chính con trai của mình đe dọa như vậy thì vô cùng tức giận, Khuôn mặt đỏ bừng tràn đầy sự phẫn nộ.

-Mày định làm gì?

-Đáng lẽ ra khi con 20 thì cái chức Tổng giám đốc đấy phải đưa lại cho con theo di chúc của ông nội. Vậy mà ba vẫn còn ở đây.

-Cái này.....cái..này.....

-Ba nên tự động rút lui. Đừng để con khiến ba mất mặt.

-Tao nuôi mày lớn khôn để rồi mày đối xử với tao như vậy?

-Ba cho trả tiền để nuôi con chứ chưa bao giờ thực sự nuôi con. Đều do một tay mẹ cả. Con muốn hỏi.....ba có thực sự yêu mẹ không?

-Cái gì? Sao tự nhiên lại....

-Trả lời đi!

-Ồ thì là vợ chồng bao năm tất nhiên phải có rồi._Lạc lão gia có chút bối rối trả lời.

-Vậy thì hãy quên công ty đi. Quay về với mẹ con đi. Đã bao lâu rồi hai người chưa có ngồi nói chuyện với nhau. Mẹ đã rất cô đơn

Bây giờ Lạc thần không còn vẻ mặt ngang tàng như vừa nãy. Khuôn mặt trở nên dịu đi, khắc khoải cầu xin.

-Ta....ta.....không biết.....-Quên cái công ty đi. Ba vốn đâu có giỏi. Đừng cố ép mình nữa. Hãy giao nốt cho con, chính ông nội muốn làm như vậy.

-.....

-Ba cứ suy nghĩ! Con còn có cuộc họp nên đi trước

Lạc Thần liền ngay lập tức rời khỏi đó. Hồi nhỏ hắn không ít lần nhìn thấy mẹ hắn ngồi khóc một mình. Ma hắn suốt ngày lo việc công ty nên hầu như chẳng quan tâm mẹ con hắn. Mẹ đã vô cùng cô đơn, chỉ mong lại được một lần ngồi trò chuyện vui vẻ với ba. Hắn làm vậy là để có thể gánh hết mọi việc, cho bọn họ có thể có thời gian bên nhau nhiều hơn. Để mẹ hắn không còn phải lên rơi lệ một lần nào nữa.

-An Như! Cậu thật quá đáng! Tại sao cậu lại muốn mình tới đó cơ chứ?

Trong phòng bệnh, một cô gái xinh đẹp đang không ngừng lớn tiếng với một cô gái khác đang nằm ở trên giường bệnh. Cô lớn tiếng đến nỗi y tá phải đến nhắc nhở cô giữ gìn trật tự để không làm ảnh hưởng đến

bệnh nhân khác. Và không cần đoán thì ai cũng có thể đoán được người đó là Thiên Nhu và An Như. Sau cuộc họp cổ đông đó An Như phải nhập viện trong tình trạng khẩn cấp. Sức khỏe của cô đã quá yếu vậy nên phải nằm ở viện để theo dõi. Thiên Nhu sau khi bị đuổi việc liền quay về công ty của Mộc gia để làm việc. Hàng ngày đều đến thăm An Như.

Nhưng mà lúc này Thiên Nhu đang vô cùng mất bình tĩnh. Chuyện là hôm nay ở Nam Thiên tổ chức tiệc sinh nhật cho Lạc Thần. Tiệc cũng coi như là buổi lễ tuyên bố hân chính thức trở thành chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn. Mộc gia cũng được mời nhưng cô không muốn đi. Gặp An Như thì cậu ấy lại năn nỉ cô tới đó khiến cô rất tức giận.

-Đây là cái bữa tiệc bọn họ cùng nhau ăn mừng vì lật đổ được cậu. Cậu muốn mình nhìn những con người đó vui vẻ trên nỗi đau của cậu sao?

-Mình biết là vậy. Nhưng mà Nam Thiên là tâm huyết của cả dòng họ Nam Cung gia. Đến lượt mình tiếp quản thì lại dễ như vậy. Mình cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Việc duy nhất có thể làm đó là chào tạm biệt nó lần cuối mà thôi.

-Cái gì mà lần cuối! Mình nhất định sẽ giúp cậu lấy lại Nam Thiên về.

-Cậu đúng là người bạn tốt nhất của mình! Cậu sẽ giúp mình mà đúng không?

-Muốn mình làm gì giúp cậu cũng được nhưng tuyệt đối không bao giờ có chuyện đó.

-Làm ơn đi mà! Hôm nay là ngày mình phải phẫu thuật. Hãy nghĩ đến điều đó mà giúp mình được không?_An Như cố nài nỉ

-Chính vì thế mình càng không thể đi. Hôm nay cậu sẽ phẫu thuật mình phải ở bên cạnh cậu chứ?

-Mình phẫu thuật đã có bác sĩ lo! Cậu ở bên cũng chẳng được gì, chỉ tổ lo lắng thêm. Làm ơn hãy giúp mình đi! Gửi lời chào tạm biệt đến tất cả mọi người cho mình.

-Mình không đồng ý_Thiên Nhu vẫn nhất quyết không chịu

-Coi như đây là nguyện vọng cuối cùng của mình được không?

-CẬU NÓI VỐ VẮN GÌ THẾ???

An Như đột nhiên nói vậy khiến cho Thiên Nhu bỗng cảm thấy vô cùng sợ hãi. Nghe như trấn trối vậy. Cậu ấy nói như vậy là có ý gì?

-Mình xin lỗi! Là mình nói nhầm. Nhưng làm ơn hãy đến đó vì mình đi được không?

Trước sự khuôn khổ của An Như Thiên Nhu cuối cùng cũng mủi lòng. Thở dài bất lực cô đành nói:

-Thôi được rồi! Miễn là sau này cậu đừng nói những điều xui xẻo như vậy nữa. Cậu nhất định sẽ khỏe lại!

-Ừ! Mình hứa! Cậu mau đi đi!

-Vậy mình đi! Bảo trọng nhé!

-Ừ!

Thiên Nhu mở cửa bước ra khỏi phòng bệnh. An Như vẫn luôn nhìn theo bóng lưng cô. Một giọt nước ki-lô nhỏ xuống tay cô

-Tạm biệt! Thiên Nhu! Và.....xin lỗi.....

%<

24. Chương 24

Phòng hội nghị lớn của Nam Thiên

Nơi đây là vốn để tổ chức cuộc họp lớn toàn niên mỗi năm một lần của tập đoàn. Nhưng hôm nay lại được chưng dung dung để tổ chức tiệc nhật cho Lạc Thần. Mang tiếng là tiệc sinh nhật như thật ra nó là buổi lễ công bố chính thức hần sẽ trở thành chủ tịch hội đồng quản trị mới. Buổi tiệc lớn như vậy thì tất nhiên tất cả cổ đông của tập đoàn cũng sẽ tới. Nhưng khiến mọi người khó hiểu đó chính là ngoài Lạc Thần ra thì không có bất cứ một ai của Lạc thị cả. Lạc Thần lúc này đang nhận vô số lời chúc mừng của mọi người. Hần vẫn thản nhiên tiếp nhận, không kiêu ngạo cũng không tỏ ra khó chịu. Đương lúc này thì tổng giám đốc cùng phó tổng, tức anh họ của An Như – Hải Đăng và Thiên Bảo đi tới chỗ hần. Cả hai đều không biểu lộ bất kì cảm xúc đặc biệt gì, nhưng giọng nói vang lên rõ ràng ẩn đầy sự phẫn nộ:

-Anh hài lòng rồi chứ?_Hải Đăng nói

-Ý anh là gì tôi không hiểu?_Lạc Thần giả ngu

-Cướp chỗ cổ phần nhượng lại đó rồi lấy vị trí của An Như. Cậu không thấy mình như vậy là quá hèn hạ sao?_Lần này là Thiên Bảo lên tiếng

-Số cổ phần đó là tôi được tin tưởng giao lại. Hai người như vậy có chút vu khống đấy!

-Hừ! Còn chúng tôi ở đây thì anh đừng hòng lung lay hành. Chờ đó!

Nói rồi cả hai đều nổ đi. Lạc Thần cũng không vì đó mà tức giận. Hần cần chuẩn bị tinh thần cho điều mình sắp phát biểu tới đây trước mặt tất cả mọi người.

-Xin mọi người chú ý!

Lạc Thần đồng dục lên tiếng. Tất cả mọi người trong hội trường đều tập trung sự chú ý về phía hần. Kể cả Thiên Nhu, cô đã đến từ lâu nhưng lại không muốn trò chuyện giao tiếp với bất kì ai ở đây.

-Trước tiên tôi xin cảm ơn mọi người đã đến buổi tiệc này ngày hôm nay. Vậy nên không dài dòng. Tôi có điều muốn thông báo với tất cả mọi người. Đó là.....

Hần cố tình kéo dài giọng khiến những ai ở đây đều cảm thấy tò mò cùng hồi hộp. Là chuyện gì quan trọng mà lại ngập ngừng khó nói như thế.

-LẠC THỊ TỪ NAY SẼ HỢP NHẤT. LẠC THỊ SẼ BIẾN MẤT, CHỈ CÒN NAM THIÊN. CÒN TÔI SẼ ĐƯA LẠI SỐ CỔ PHẦN LẠI CHO NAM CUNG AN NHƯ VÀ TRỞ LẠI VỊ TRÍ PHÓ CHỦ TỊCH HỘI ĐỒNG QUẢN TRỊ CỦA MINH.

Lời nói phát ra khiến tất cả mọi rất sốc. Như vậy là sao? Tại sao lại thành như vậy? Nếu như thế thì như vậy Nam Cung tiểu thư vẫn sẽ là chủ tịch sao? Nam Thiên cũng sẽ lớn mạnh hơn khi có thêm Lạc thị cùng hợp nhất. Đây là mưu đồ của chủ tịch cùng phó chủ tịch để thử lòng bọn họ sao? Nếu không thì sao lại phải diễn vở kịch cướp quyền như vậy chứ? Thêm nữa bảo sao Lạc thị không có một ai tới đây. Có còn một công ty nào tên là Lạc thị còn tồn tại nữa đâu.

Và tất nhiên cả Thiên Nhu, Hải Đăng và Thiên Bảo cũng vô cùng ngạc nhiên. Tất cả bọn họ đều không ngờ được chuyện như vậy đã xảy ra. Lạc thần hình như còn sợ mọi người còn nghi ngờ nên đã đem ra giấy ủy quyền nhượng lại cổ phần. Có con dấu của luật sư đảng hoàng. Vậy nên không thể là giả được. Lạc Thần trước sự bang hoàng của tất cả khách khứa vẫn ung dung bước xuống sân khấu. Thậm chí trên gương mặt còn có thêm ba phần kiên định. Mọi người trước sự việc quá đổi bất ngờ như vậy không biết nên xử sự ra sao. Chẳng ai còn dám ra bắt chuyện với hần. Lạc Thần cũng chẳng quan tâm đến điều đó. Hần vẫn đang tự nhiên thoải mái nhâm nhi rượu vang. Phải một lúc lâu sau ba người Thiên Nhu quay ra nhìn nhau rồi cùng quyết định lại gần

-Không ngờ anh lại làm như vậy_Thiên Nhu nói

-Tôi đã nói là tôi sẽ bù đắp hết thảy cho cô ấy rồi!

-Vậy xem ra là chúng tôi hiểu lầm anh.

-Không! Là tôi có tình cái người hiểu lầm! Như vậy mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn, Đối với An Như tôi sẽ đích thân giải thích sau!

-Về phía An Như thì anh khỏi cần lo.

-Ý cô là sao?

Không chỉ Lạc Thần mà của Hải Đăng cùng Thiên Bảo cũng thấy khó hiểu trước lời nói này,

-An Như từ đầu đến cuối chưa từng một lần nghi ngờ anh. Anh biết không? Cô ấy vẫn tin tưởng anh. Giờ tôi đã hiểu tại sao cậu ấy lại nói anh yêu cô ấy rất nhiều.

Nghe đến đây Lạc Thần liền đỏ mặt bối rối

-Cái...này....cô hiểu nhầm. Tình cảm của chúng tôi đã phai nhạt từ lâu rồi. Tôi chỉ là muốn bù đắp lỗi lầm với cô ấy.....

-Anh nói dối!

-Cái gì?

-Mỗi lần nói dối tai anh sẽ đỏ. An Như đã nói thế!

-.....

-Đến bây giờ tôi cũng thấy cậu ấy nói đúng. Anh đúng yêu cậu ấy rất nhiều. Nếu muốn bù đắp cho cô ấy anh cũng không cần đem cả Lạc thị đi như vậy! Anh yêu cậu ấy nhiều hơn anh tưởng đấy. Anh chỉ là chưa nhận ra thôi!

-Cái này.....

Là như vậy sao? Là hẳn rất yêu cô sao? Là hẳn đã không nhận ra suốt thời gian qua?

-Buồn cười thật đấy! Tôi suýt nữa đã làm hỏng chuyện của hai người. Vốn bữa tiệc này tôi không có ý định tham gia nhưng là An Như kêu tôi đến.

-An Như?

-Đúng! Vào ngày phẫu thuật của cậu ấy, cậu ấy cũng muốn tôi bỏ cậu ấy lại mà đi đến đây.

-CÁI GÌ??? AN NHƯ PHẢI PHẪU THUẬT!

-Anh chưa biết đúng không? Sau buổi họp cổ đông hôm đó, cậu ấy phải lập tức nhập viện trong tình trạng sức khỏe nguy hiểm. Bác sĩ nói bắt buộc phải phẫu thuật để giữ lại tính mạng.

-Vậy con bé sau rồi?_Thiên Bảo lo lắng hỏi

-Chắc vẫn ở đang phòng mổ.

Quay ra nhìn Lạc Thần, Thiên Như mới nói.

-Đi! Tôi đưa anh đến chỗ An Như. Có lẽ lúc này người cậu ấy cần nhất chính là anh.

Nói rồi, Thiên Như liền kéo Lạc Thần đi mất. Hải Đăng cùng Thiên Bảo cũng định đi theo nhưng phải giải quyết những việc còn lại ở bữa tiệc. Tuy đây là tiệc riêng của Lạc Thần nhưng nơi tổ chức vẫn là hội trường lớn của Nam Thiên, vẫn là do Nam Thiên phụ trách. Thiên Như lôi Lạc Thần cùng đi, tốc độ ngày càng gấp gáp hơn. Không hiểu sao giác quan thứ 6 của cô không ngừng báo lên những dự cảm chẳng lành. Đường nhiên của Lạc Thần cũng có cảm giác chung như vậy. Cả hai chạy đến bệnh viện, đến phòng mổ thì vẫn thấy đèn ở cửa sáng báo hiệu cuộc phẫu thuật vẫn đang diễn ra. Thiên Như ở bên ngoài cầu nguyện cho An Như được bình an. Nhưng mà chờ mãi, chờ mãi. An Như sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.....

-KHÔNG.....AAAAA.....

Lạc Thần cũng không tin vào điều trước mắt. Mới tháng trước cô vẫn còn nói chuyện với hắn cơ mà nhưng giờ đây chỉ còn thân thể lạnh toát được phủ khăn trắng. Không thể nào, không thể nào. Cô không thể ra đi dễ dàng như vậy được! Hắn không cho phép!!!!!! Lúc này Lạc thần mới nhận ra được cảm xúc của

mình. Đúng! Hắn yêu cô! yêu cô rất nhiều! Nhưng mà hắn chưa kịp nói với cô điều đó thì tại sao cô lại đi chứ.....TẠI SAO!!!!!!!!!!!!

-An Như!!!! An Như!!!! Làm ơn tỉnh lại đi. Anh xin em!!! Xin em!!! Đừng đùa nữa..Anh còn chưa kịp nói với em là anh yêu em rất nhiều mà. Anh yêu em, rất yêu em. Vậy nên tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi! Làm ơn.....aaaaaa.....aaaa.....

Giong nói nheo lại dần. Người ta nói nước mắt đàn ông vô cùng khó rơi nhưng lúc này hắn đang khóc, khóc không ngừng. Tay vẫn ôm thân thể đã nguội lạnh trong lòng không buông Hân hồi tiếc, vô cùng hồi tiếc. Ngày hôm đó, nếu biết ngày hôm đó là lần cuối bọn họ được gặp nhau thì hắn đã giữ cô lại. Nếu như...Không có nếu như...Là lỗi của hắn.....lỗi của hắn

-ĐỒ NGỐC! CẬU TỈNH LẠI CHO MÌNH. CẬU HỨA SẼ TRỞ VỀ MÀ. CẬU CỐ TÌNH ĐUỐI TỔ LÀ ĐỂ RA ĐI MỘT MÌNH ĐÚNG KHÔNG? CẬU LÀ ĐỒ TỘI. ĐỒ TỘI! MÌNH HẬN CẬU.....aaaaaaaa.....aaaaaaaa.....

Thiên Nhu không ngừng gào khóc. Một người con gái dành hết cả đời mình vì những người cô yêu thương nhất. Cô chỉ biết nghĩ cho người khác mà chưa từng nhìn lại đến bản thân một lần. Cô ra đi tất cả mọi người phải xót xa đau đớn đến nhường nào

An Như mắc bệnh hiểm nghèo từ nhỏ. Bệnh tình nặng thêm lại không chịu chữa trị đúng cách. Khiến cho tỷ lệ phẫu thuật thành công đã thấp lại trở nên mong manh hơn bao giờ hết. Chưa kể cơ thể yếu ớt từ nhỏ nên cuộc phẫu thuật này gần như đã xác định kết quả. Nhưng mà vì không muốn Thiên Nhu lo lắng nên An Như vẫn cứ để bác sĩ làm phẫu thuật dù biết rằng mình sẽ không bao giờ vượt qua được. Cô muốn bản thân ra đi một mình trong yên bình nhưng lại vô tình khiến người khác bị tổn thương. Tiếng than khóc vẫn không ngừng vang vọng thật lâu tại nơi hành lang đó. Đau thương mà chết chóc.....

Mấy ngày sau...

-Lạc thiếu gia! Đây là di chúc mà Nam Cung tiểu thư đã để lại cho anh.

Lạc Thần bình thần nhận di chúc, toàn bộ tài sản của cô đều để lại cho hắn, di nguyện rằng chỉ hi vọng anh sẽ giữ nó cho người của Nam Cung gia. Nam Cung gia dòng chính đã không còn ai nhưng chi nhánh vẫn còn vài người, cô muốn hắn tìm người thừa kế cho xứng đáng.Lạc Thần bên ngoài trông thật bình thản nhưng bên trong trái tim hắn gần như đã chết. An Như đi rồi, hắn còn chưa kịp mở lời bày tỏ cảm xúc thật sự với cô. Nếu biết có ngày hôm nay, hắn tuyệt đối sẽ trân trọng từng giây phút với cô. Chứ không phải hiểu nhầm rồi đối xử thậm tệ với cô, vô tâm đến mức còn không biết căn bệnh cô mắc phải là bệnh hiểm nghèo. Là hắn sai lầm, và hắn phải dùng cả cuộc đời sau này để trả giá cho sai lầm đó. An Như, em biết lúc này anh đau đến nhường nào. Nếu đây là sự trừng phạt dành cho anh thì anh thà để người ra đi đó là anh chứ không phải là em. Ông trời luôn thật tàn nhẫn

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, sau khi An Như mất. Lạc Thần trở nên trầm lặng. Hắn gần như không nói với bất kỳ một ai. Tiếp nhận Nam Thiên tính cách của hắn lại trở nên tàn nhẫn. Vô số công ty khốn đốn bởi vì hắn. Mà hầu hết các công ty đó đều của cổ đông của tập đoàn. Người ngoài đều nhìn ra hắn đây là đang trút giận. Nếu không phải vì đám sâu một đó thì An Như đã không phải lao lực đến chết như vậy. Bọn chúng cũng phải gánh một phần trách nhiệm. Tất cả đều sẽ cùng hắn đi bồi tội với cô ấy đi...

Một mỗi ngồi ở bàn làm việc, Lạc Thần mở ngăn kéo ra, bên trong đang cất cẩn thận một bức thư đã mở. Lấy bức thư ra, Lạc Thần cẩn thận mở nó như đối với hắn nó là trân bảo vô giá vậy. Nội dung bên trong....

“Gửi anh, Lạc Thần

Nhận được bức thư này thì chứng tỏ em đã không còn trụ được. Em biết anh nhất định sẽ lại giằng vò bản thân giống như em hồi trước. Nhưng mà anh biết không? Từ nhỏ, vì sự qua đời của mẹ em luôn ngại tiếp xúc với mọi người. Bởi em sợ! Em sợ những người em yêu thương đều sẽ bỏ em mà đi. Nhưng anh là người đã giúp em có can đảm để tiếp tục yêu. Em đã dành cả cuộc đời này của mình để yêu. Yêu ba mẹ, yêu bạn bè và yêu cả anh. Xin anh đừng như vậy.....em biết anh sẽ buồn, em biết anh sẽ khóc. Tuy rất vui vì chứng tỏ em vẫn được anh yêu nhiều đến mức nào mặc dù em đã cố tìm mọi cách khiến bản thân mình bị ghét bỏ để sẽ không còn một ai vướng bận vì em. Nhưng điều này cũng khiến em rất đau lòng. Anh vẫn còn nhớ thỏa thuận của chúng ta chứ? Rằng khi anh thực sự trở thành một người đàn ông đích thực thì em sẽ trả

lại tự do cho anh. Nhưng đến cuối cùng cả anh lẫn em đều chưa từng thực sự công nhận rằng anh đã thực hiện được điều đó? Điều đó khiến em rất hạnh phúc bởi đến lúc ra đi em vẫn được làm vị hôn thê của anh. Cuộc đời của em như vậy là đã không còn gì để có thể mãn nguyện hơn. Vậy nên hãy hứa với em! Sống tốt nhé.....

Ánh hoàng hôn qua khe cửa khê chiếu lên khuôn mặt tuần tú đang ngủ say của Lạc Thần. Nhẹ nhàng êm ái như một thiếu nữ đang đặt một nụ hôn nhẹ lên má người yêu của mình. Tuy nhắm mắt nhưng một lệ vẫn trào ra từ khóe mi và rơi xuống.

“

Tin hay không nhưng em chưa bao giờ tin vào lời vĩnh biệt! Ở ngoài kia sẽ có một nơi nào đó không hề thuộc về thế giới này để một lần nữa chúng ta sẽ lại gặp nhau. Em sẽ mãi luôn chờ anh đến. Tạm biệt!”

Trong một giấc mơ, một cô bé xinh xắn tựa búp bê đang ngồi đọc sách, cuốn truyện cổ tích mà cô bé yêu thích nhất giữa một vườn hoa oải hương. Một cậu bé rón rén lại gần cô nhưng không lên tiếng. Cho đến khi cô bé đó nhận thấy sự hiện diện của người khác bên cạnh mình mới ngẩng đầu lên. Cậu bé nhìn thấy khuôn mặt cô liền tươi cười rạng rỡ

CUỐI CÙNG CHÚNG TA ĐÃ GẶP LẠI NHAU.....

FIN

PS: Thực sự xin lỗi tất cả mọi người. Vốn định để bộ này hoàn thành trong một tháng nhưng mà đăng mãi không có mấy ai ủng hộ khiến Scor cũng hơi nản. Vậy nên lay lắt đến bây giờ mới xong. Bộ truyện thứ hai nhưng lại hoàn thành đầu tiên. Vì đây là truyện ngắn nên một số chi tiết trong truyện có thể hơi nhanh và cũng có thể hơi sai so với thực tế để có thể nhanh chóng đi đến kết thúc mong mọi người thông cảm. Vẫn mong có thể để lại chút cảm xúc gì đó trong lòng mọi người. Cảm ơn vì đã theo dõi bộ truyện này!!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-mot-noi-nao-do-chung-ta-se-duoc-gap-nhau>